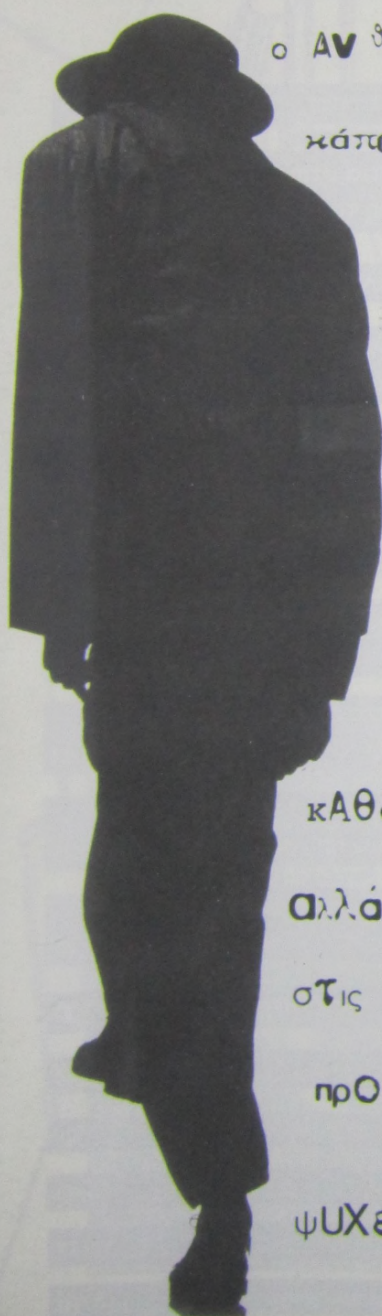

Σ~~Α~~μιζντάτ

ίλιον, πετρούπολη, άγιοι ανάργυροι

ιούνης 05

ο **ΑΝ** θρώπος,

κάπολες

στιγμές

είναι κύριος

της μοίρας του.

Τα σΦάλλΜατά μας,

Φίλτατε

δεν

βρίσκονται

καθόλου

στ' άστρα

αλλά

στις

προσκυνημένες

ψυχές μας.

σαμίζντάτ:
 σύνθετη ρώσικη
 λέξη:
 σαμ: από μόνος
 μου,
 ιζ: προς τα έξω
 ντατ: να δίνω
 /και στην ρώσικη
 ιδιολεξία:
 να τολμάς να
 δίνεις προς τα
 έξω
 /η λέξη αυτή
 ονόμαζε τα
 αντικαθεστωτικά
 έντυπα που
 διακινούνταν χέρι
 με χέρι στη
 Ρωσία και στη
 μετέπειτα
 Σοβιετική Ένωση

Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός είδους αντίτιμο, δεν είναι τσάμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντι-σταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευμα-τικό ισοδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει - πέρα από όλα τα άλλα - να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από τις "αυτονόητες" καθημερινές σχέσεις των αξιών χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρακτηρίζουν ανθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η ανυπαρξία χρηματικού αντιτίμου πηγάζει από την συνολικότερη αντίληψή μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προοπτική της ανατροπής κάθε καταπιεστικού μηχανισμού και της εκτροπής κάθε εξουσιαστικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η στάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμά μας για οτιδήποτε δημιουργούμε στα πλαίσια του απελευθερωτικού εγχειρήματος.

*απόσπασμα εξωφύλλου: από το "Ιούλιος Καίσαρας"
 του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ

τεύχος 12

de te fabula narratur _____ 4-7

δράσεις ενάντια στην
 απελευθέρωση του ωραρίου _____ 8-11

για τον εθελοντισμό _____ 12-13

για την αλληλεγγύη στον
 απεργό πείνας Bahoz _____ 14-15

ο αντιρατσιστικός λόγος, η διανόηση
 και η διαδικασία κοινωνικής συναίνεσης _____ 16

για τις κρατικές δολοφονίες _____ 19

ανταρσίες που φοβούνται οι
 εστεμμένοι αντάρτες _____ 20-21

ανολοκλήρωτες σημειώσεις
 ενός ανολοκλήρωτου πολέμου _____ 22-23

αναρχικό τρίγωνο
 των βερμούδων (μέρος β') _____ 24-25

για την υπόθεση του Τούρκου ολικού
 αρνητή στράτευσης Μεχμέτ Ταρχάν _____ 26

καταστρέψτε τις κάμερες _____ 27

μ.μ.ε. και εκκλησία _____ 28

η αποκατάσταση μίας τσόντας _____ 29

μηνύματα _____ 30-31

νέα από το δρόμο _____ 32-37

"όταν ανατέλλει πρόσφυγες" _____ 38-39

ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ (ΑΠΟ ΣΠΑΣΜΑ)

Δεν είμαι άδικοσ, μα ούτε και τολμηρός.
Και να που, σήμερα, μου δείζανε τον κόσμο τους.
Μόνο το ματωμένο δάχτυλό τους είδα εμπρός.
Και είπα ευθύς: "Μ' αρέσει ο νόμος τους".

Τον κόσμο αντίκρισα μέσ' απ' τα ρόπαλά τους.
Στάθηκα κι είδα, ολημερίς, με προσοχή.
Είδα χασάπηδες που ήταν ξεφτέρια στη δουλειά τους.
Και σαν με ρώτησαν "Σε διασκεδάζει;" είπα: "Πολύ!"

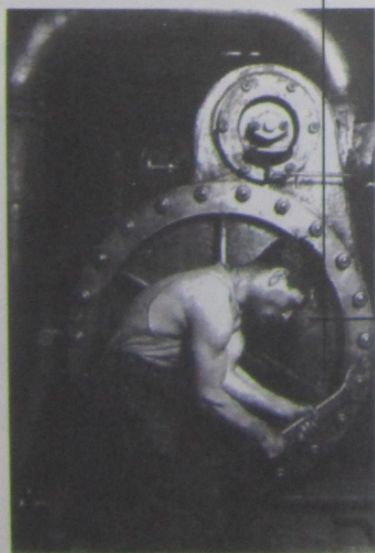
Κι απ' την ώρα εκείνη, λέω "Ναι" σε όλα.
Κάλλιο δειλός, παρά νεκρός να μείνω.
Για να μη με τυλίζουμε σε καμία κόλλα,
Ό,τι κανένας δεν εγκρίνει, το εγκρίνω.

Φονιάδες είδα, κι είδα πλήθος θύματα.
Μου λείπει θάρρος, μα όχι και συμπόνια.
Και φώναξα, βλέποντας τόσα μνήματα:
"Καλά τους κάνουν - για του έθνους την ομόνοια!"

Να φτάνουν είδα των δολοφόνων στρατιές
κι ήθελα να φωνάζω: "Σταματήστε!"
Μα ξέροντας πως κρυφοκοίταζε ο χαφιές,
μ' άκουσα να φωνάζω: "Ζήτω! Προχωρήστε!"

Δεν μου αρέσει η φτήνια κι η κακομοιριά.
Γι' αυτό κι έχει στερέψει η έμπνευσή μου.
Αλλά στου βρώμικου σας κόσμου τη βρωμιά
Ταιριάζει, βέβαια -το ξέρω- κι η έγκρισή μου.

(Μπ. Μπρεχτ, 1930)

de te fabula narratur

εσχόλια πέρα από την περιπαθρή υποκρισία των μικροειδήσεων

από τα φερόμενα
ως μέσα ενημέρωσης

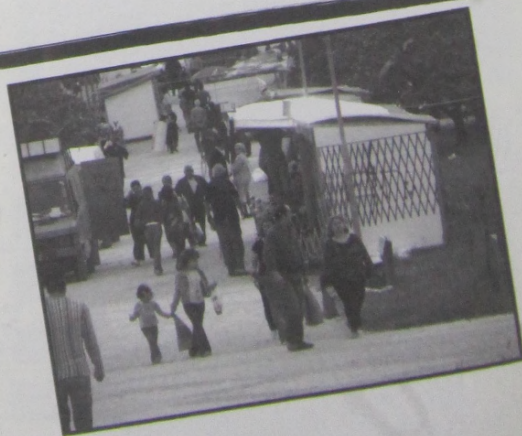
Είναι εντυπωσιακή η καθολική εμμονή των ΜΜΕ, σχεδόν από καταβολής τους, όταν αναφέρονται στους αναρχικούς να τους χαρακτηρίζουν "αυτοαποκαλούμενους", "φερόμενους ως...", να τους βάζουν μέσα σε εισαγωγικά υπονοώντας ένα "δήθεν" και όταν χρειάζεται κάτι πιο επεξηγηματικό να γράφουν ή να μιλάνε για "παιδιά" ή "νεαρούς" ή "ομάδες νεαρών". Καθολική εμμονή των ΜΜΕ σημαίνει εμμονή σε κάθε τους μορφή, ηλεκτρονική ή έντυπη, ρεπορτάζ, προσωπικές γνώμες, κεντρικά άρθρα, μονόστηλα, άμεση, έμμεση ή φειγιάλεα αναφορά από καθεστωτικούς, κυβερνητικούς αντιπολιτευόμενους, αιρετικούς, προοδευτικούς ή αντιδραστικούς δημοσιογράφους. Αυτή η εμμονή μπορεί να μην τροφοδοτείται από τα ίδια κίνητρα αλλά -όχι τυχαία- καταλήγει στο να εγγράφει ταυτόσημα σημαίνονα στην κοινωνική συνείδηση.

Κάθε φορά που γίνεται αναφορά στους "δήθεν αναρχικούς" τίθεται μια απορία τόσο εύλογη όσο και αναπάντητη: ποιοι επίτελους είναι οι πραγματικοί αναρχικοί; Διαπιστώνει κανείς εύκολα ότι αυθεντικοί αναρχικοί με την έννοια μιας απλής σύγκρισης του τύπου: "οι αναρχικοί δεν θα έκαναν αυτό αλλά θα έκαναν εκείνο", δεν υπάρχουν. Οι πραγματικοί αναρχικοί δεν έχουν πρόσωπο. Το πρόσωπο τους, όταν εκ των πραγμάτων το αποκτούν, κάθε φορά που δημιουργούν γεγονότα μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα, είναι ένα πρόσωπο πάντα μέσα σε εισαγωγικά, θολό και απροσδιόριστο, διαθλασμένο σε επιφάνειες δημοσιωγικών επιθέτων. Σκοπός είναι η απαξίωση του πολιτικού προτάγματος της αναρχίας καθώς, κάθε φορά, διατυπώνεται απόρριψη δράσεων αλλά δεν υπάρχει αναφορική ανασύσταση τους σε οποιοδήποτε άλλο λογικό επίπεδο. Στο πλαίσιο της ίδιας τακτικής η έμμονη αναφορά σε "νεαρούς" ή σε "ομάδες νεαρών" αποσκοπεί στην κοινωνική εγγραφή της αναρχίας ως ανώριμης πολιτικής αντίληψης, στείρα και ψυχασικά οργισμένης, προβληματικά έφηβης αλλά και γραφικής ή ανταξιαστικής όταν πρεσβεύεται από μετέφηβους και πάνω. Η σύγχρονη λαϊκή θυμοσοφία λέει ότι όσο πιο πολύ απομακρύνεσαι από τα ΜΜΕ τόσο πιο κοντά στην αλήθεια πλησιάζεις. Η σύγχρονη αναρχική θυμοσοφία λέει ότι όσο πιο κοντά στα ΜΜΕ πλησιάζεις τόσο πιο καλά είναι γιατί δεν θα αποχρήσεις...

για το πάρκο "περιβαλλοντολογικής"

και εμπορικής ευαισθητοποίησης

Οι αρμόδιοι των δήμων των περιοχών που διαχειρίζονται το πάρκο "Αντώνης Τρίτσης", αφού μέχρι τώρα φρόντισαν τα μέγιστα έτσι ώστε ένας ελεύθερος δημόσιος χώρος να περιφραχτεί με πλήθος εμπορικών δραστηριοτήτων και εμπορικών πολύκεντρων (πολυκινηματογράφοι, εμπορικά κέντρα κ.ά), τώρα αποφασίσανε να περάσουν στο εσωτερικό του έτσι ώστε να το εκμεταλλευτούν εμπορικά στο έπακρο. Στις ημέρες μας, και αφού οι επισκέπτες του πάρκου αυξάνονται λόγω καλοκαιρίας, οι υπεύθυνοι μετέτρεψαν την καρδιά του πάρκου σε εκθεσιακό και εμπορικό κέντρο. Συγκεκριμένα, αυτήν την περίοδο, πλήθος περιπτέρων με φωτιστικά, κατσαρολικά, καλλυντικά και μπιζού, συνοδεύουν μια ανθοκομική πανήγυρη. Εκτός αυτών, είναι ολοφάνερο πλέον, ότι με τα εκατοντάδες τραπέζοκαθίσματα που έχουν τοποθετηθεί μόνιμα στα έγκατα του πάρκου αλλά και το νέο "λούνα παρκ" που λειτουργεί εντός του πάρκου, επιδίωξη όλων αυτών των υπευθύνων των δήμων που δώσαν τις άδειες, είναι να αναμορφώσουν συνολικά τη λειτουργία και χρήση του πάρκου. Από τα παγκάκια στα τραπέζια των καφετεριών λοιπόν, και από τη βόλτα στις λίμνες στα συγκροτούμενα του λούνα παρκ. Από χώρος όπου κινούνται και δραστηριοποιούνται άνθρωποι, σε χώρο όπου διακινούνται εμπορεύματα.

για σένα μιλάει
αυτή η ιστορία

ενάντια στον πολιτισμό των κινητών

Μαζί με τις κεραίες κινητής τηλεφωνίας στις γειτονιές έχουν πυκνώσει και οι αντιδράσεις εναντίον τους. Σε πολλές περιοχές σύσσωμοι οι κάτοικοι έχουν βγει στους δρόμους ζητώντας να απομακρυνθούν οι αποδεδειγμένα καρκινογόνες εγκαταστάσεις από τα σπίτια τους. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και οι πρόσφατες κινητοποιήσεις από κατοίκους στο Καματερό. Δημοθυγήθηκε μια επιτροπή πολιτών που θέλει να είναι ανεξάρτητη από τα κόμματα και πέρα από τις μικροπολιτικές σκοπιμότητες και προχώρησε σε μια σειρά δραστηριοτήτων ενάντια στις κεραίες. Οι κινητοποιήσεις αυτές βρίσκονται σε εξέλιξη, όπως σε εξέλιξη βρίσκονται και άλλες παρόμοιες σε διάφορες περιοχές στην Ελλάδα.

Οι κοινωνικές αντιδράσεις που σχετίζονται με την κινητή τηλεφωνία είναι πολύ δύσκολο να ενσωματωθούν μια και πρόκειται για αιτήματα που είναι ασυρρωτά της λειτουργικής υπόστασης των κεφαλαίων που ρίχνονται στον τηλεπικοινωνιακό τομέα. Η καθολική επικράτηση του "πολιτισμού του κινητού" απαιτεί την επέκταση του δικτύου με μια περιβαλλοντοκτόνα τεχνολογία που δεν μπορεί να αντικατασταθεί με αντίστοιχες εναλλακτικές εκδοχές. Έτσι, κατέληξαν όλοι να θέλουν να έχουν ένα κινητό στο χέρι που να "πιάνει παντού" αλλά χωρίς να τους επηρεάζει η ακτινοβολία που εκπέμπεται από τη συσκευή και τις κεραίες. Αυτό δεν γίνεται με τα σημερινά τουλάχιστον δεδομένα. Η επέκταση του "πολιτισμού των κινητών" θα επιτείνει τις κοινωνικές αντιδράσεις παρ' όλα τα τεχνικά αδιέξοδα και παρ' όλες τις αντιφάσεις που εισάγει στο πεδίο των αντιδρώντων. Το ζήτημα είναι άνω από τη μεριά ενός κεφαλαίου που αποτελεί κεφάλαιο αιχμής απήν την εποχή. Τη λύση την έχουν οι τοπικές κοινωνίες, οι κοινότητες και οι γειτονιές που πέρα από τις κεραίες πρέπει να αντισταθούν συνολικά στον "πολιτισμό των κινητών", της ακαριαίας αλλά κενής και θανατικής τελικά επικοινωνίας, του γενικευμένου αυτισμού και της αλλοτρίωσης.

his master's voice in athens

αι Ιάπωνες μάτες τοέ-	Ίσως η καλύτερη θέα της πόλης. Μινιμαλιστικό ντι- ζάιν και απολαυστικό φα- γητό. €€€	210 722 Ο χρόνος άλλαξε: 1 σημση κ ρα του μ σιατορί βίς, σταί τα, καλέ
ΗΛΑΤΟ -118, Γκά-	PAK INDIAN Μενάνδρου 13, πλ. Θεά- τρου, 210 3219.412	SEA SA Φωκυλιδ 210 3615
μαρίες στη ά Οδό, λευ- λα και παι- €€	Για ινδικό φαγητό μαγειρε- μένο από τους μετανάστες της πόλης, οι τιμές είναι υ- ψηλές. € ΜΚ	5, Άλμοι Παραδοί νές γεύσ νιτές πα
οναστηρά- την Ακρό-	ΠΑΡΚΟ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ Βασ. Σοφίας, Πάρκο Ελευ- θερίας, 210 7223.784	
τη επιλογί	Από το πρωί, καφέ και με-	

Η εφημερίδα Athens Voice είναι βδομαδιάτκτη, μοιράζεται κάθε Πέμπτη δωρεάν στο Μετρό, προάγει ένα στυλάκι "νεανικού", "φρέσκου" και "νευρικού" λόγου, εξύπνα μετέωρου ανάμεσα στην μικροαστική ανεμελιά και τον φιλοψαγμένο κυνισμό. Πιάνοντας το σφυγμό κομβικών μητροπολιτικών αρτηριών όπως είναι το Μετρό και τα in καταστήματα buy and run, αποπειράται κάθε φορά μια έντυπη προέκταση των μεταμοντέρνων δήθεν φευγάτων παλμών σε όλο το σώμα της μητρόπολης. Το έντυπο εξαντλείται μέσα σε λίγες ώρες αλλά υπάρχει κόσμος που όλη την εβδομάδα το ψάχνει.

Ανάμεσα στα διάφορα εξυπνακίστικα ρεπορτάζ και τις "κίτρινες σελίδες", όπου αραδιάζονται τηλέφωνα από ανθρώπους που είδαν κάποιον-αν φευγάλα κάπου στην πόλη και θέλουν να συναντηθούν, ανακαλύπτει κανείς τα όρια ενός φτηνού προοδευτισμού. Στο τεύχος της 10-16 Μάρτη λοιπόν και στη σελίδα 20 όπου γίνονται αποτιμήσεις για διάφορα φαγάδικα, μπορεί κανείς να θαυμάσει ένα "πετράδι" μεταμοντέρνου ρατσισμού, που μπορεί να χάνεται ανάμεσα στα άλλα ενός φτηνού πραγματισμού αλλά δεν χάνει την ικανότητα του να εγχραφίζει στην συνείδηση και να ενδυναμώνει τα ρατσιστικά "αυτονόητα": γιατί η δύναμη τέτοιων λεπτομερειών έγκειται στο ότι παρουσιάζονται ως αυτονόητα...

δεν είναι μόνο διασκέδαση, είναι κάτι χειρότερο

Πριν λίγο καιρό, είχε δώσει συναυλία στο Ιράν, προσκαλεσμένοι του αμερικανικού στρατού, η punk μπάντα Vandals. Ακολούθησε ένα εκτενές αφιέρωμα πάνω στο γεγονός αυτό από τα αμερικάνικα ΜΜΕ. Η συνέχεια όμως δόθηκε στην ευρωπαϊκή τους τουρνέ, αφού σε πολλές πόλεις πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις διαμαρτυρίας και δράσεις μπουκόταρίσματος των συναυλιών. Στην Αθήνα 150 διαδηλωτές με πανό "καμά ανσχή στους διασκεδαστές των δολοφόνων στο Ιράν" και κείμενα που μοιράζονταν έξω από το χώρο συναυλίας, πέτυχαν έναν ιδιότυπο αποκλεισμό του μαγαζιού και τελικά την ματαίωση της συναυλίας. Οι διασκεδαστές θύμωσαν και γκρίνιαζαν την επόμενη μέρα στην εφημερίδα: "Είναι η ίδια παλιά ιστορία, ένα πολιτικό κίνημα εκμεταλλεύεται μια μουσική σκηνη για να δημοσιορήσει το γκότ μίος. Αν το αναλύσεις είναι τρελαμένοι με το ποσό των χρημάτων που ποτέ δεν θα έχουν και την πεποίθηση του πόσο υλιστές και πλούσιοι είναι οι αμερικάνοι. Καταλήγοντας γιώθω άσχημα για την πάγκ σκηνη στην Ελλάδα, την Ευρώπη, εφόσον είναι όμηροι από κόσμο με τόσο μικρά μυαλά...". Η ίδια φρασολογία και η ίδια έπαρση με τα γεράκια του πολέμου, με λίγη "πάνγκ" αισθητική. Αυτή η όμορφη βροδιά τέλειωσε με τους Vandals φοβισμένους και κρυμένους να κλαφουρίζουν και με μερικά καλά χαιτούκια στον Χρυσόχοιδη και τον μπράβο του, αλλά και μερικές πέτρες στο αμάξι του Λοβέρδου, που είχαν την ατυχία να περνούν ανέμελοι απο εκεί. Η πληροφορία ότι οι πρώην υπουργοί ανήκουν στο fan club των Vandals, διαφεύστηκε μετά βδελυγμίας από τον υπεύθυνο τύπου της αμερικανικής πρεσβείας...

προαστιακός σιδηρόδρομος

και προαστιακές θεσμικές αντιδράσεις

ο πολιτισμός

του χρήματος και της εξουσίας

Για μια έκθεση που πραγματοποιήθηκε στο δημαρχείο-τερατούργημα του Ιλίου κανιχόνται οι δημοτικοί άρχοντες. Δεν χάναν μάλιστα την ευκαιρία να την προπαγανδίζουν στον αστικό τύπο ως "...έκθεση που μπορεί να έχει αφετηρία την έννοια του θανάτου αλλά εστιάζει στο πώς η σκοτεινή πλευρά μπορεί να γίνει εφελκυστικό δημιουργικότητας..." και παρακάτω "...καλλιτέχνες και νέα μέσα σύγχρονης τέχνης συνομιλούν με το θάνατο".

Φαίνεται πως ο δήμος Ιλίου εξακολουθεί να ανταμβάνεται την έννοια του πολιτισμού ως μια μεταφερόμενη έκθεση. Από την "περιούσια μπιενάλε" που είχε διεξαχθεί πριν από 2 χρόνια στο πάρκο ("περιβαλλοντολογικής" και εμπορικής ευαισθητοποίησης) μέχρι τις παρακατιανές εκθέσεις στα υπόγεια του δημαρχείου στις ημέρες μας, οι δημοτικές αρχές εκμοντερνίζουν την αναπαραγωγή των άλλοθι. Έξω από τις μουντές υπόγειες εκθέσεις, ο ψευδοκουλτουριώτικος πολιτισμός των δημαρχείων θα είναι το αποπαίδι του πολιτισμού των νυχτομάγαζων, της πρέζας, των νεκρών και αποστειρωμένων δημόσιων χώρων, του ελέγχου και της παρακολούθησης, του life-style και των προτύπων, των ειδικών και των θεατών, ο πολιτισμός του χρήματος και της εξουσίας.

Αυτά που γίνονται τον τελευταίο καιρό για το ζήτημα του "προαστιακού" στους Αγίους Αναργύρους έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο.

Η ανακοπή που είχε "υπογραφεί" εν όψει των ολυμπιακών αγώνων τελείωσε και η υπόθεση της υπογειοποίησης του τμήματος του προαστιακού που περνά από τους Αγίους Αναργύρους, επανήλθε στο προσκήνιο. Σε πρόσφατο μάλιστα δημοτικό συμβούλιο δεν αποφεύχθηκαν έντονες κόντρες δημοτικών συμβούλων, εκπροσώπων παρατάξεων και άλλων φορέων. Οι ενδοδημαρχιακές και διαδημοτικές κόντρες για το ποιος αγωνίστηκε περισσότερο στο παρελθόν αλλά και ποιος συνεχίζει να αγωνίζεται για να επιτευχθεί η καλύτερη λύση στο ζήτημα του "προαστιακού", μόνο αφελείς μπορούν να συγκινούν.

Ο δήμαρχος που από τη μια θέλει να αφουγκραστεί τις "λαϊκές απαιτήσεις" για πλήρη υπογειοποίηση αλλά από την άλλη κωλύεται στο δυσβάσταχτο για την κεντρική διοίκηση κόστος του έργου.

Η επίσημη "αντιπολίτευση" που βρίσκει πρόσφορο έδαφος συνολικότερης κριτικής στις επιλογές της υπάρχουσας δημοτικής αλλά και κεντρικής διοίκησης, αποφεύγοντας να αναφερθεί στις ίδιες της τις επιλογές όταν από θέση αρχής διαρκώς καυχόταν για την συμβολή της στην υπογειοποίηση του προαστιακού ενώ παράλληλα γνώριζε και συναινούσε στην απόφαση του Σ.π.Ε. σύμφωνα με την οποία "σε εξαιρετικές περιπτώσεις όπως οι επερχόμενοι ολυμπιακοί αγώνες είναι δυνατόν να παρακαμφθούν περιβαλλοντολογικά ζητήματα" και συνεπώς να παρακαμφθεί η υπογειοποίηση του προαστιακού.

Οι τοπικοί εκπρόσωποι του ΚΚΕ που ωθούνται για να διασωθούν προς όφελος της τοπικής κοινωνίας οι ελεύθεροι χώροι που θα δημιουργηθούν πάνω από την υπογειοποιημένη γραμμή (όταν και εφόσον βέβαια αυτή υπογειοποιηθεί) χωρίς να έχουν ποτέ μεριμνήσει έμπρακτα για το ζήτημα των υπαρκτών ήδη ελεύθερων χώρων που έχουν αποδοθεί στο "κεφάλαιο" (όπως είναι οι περιπτώσεις των πολυκινηματογραφών και των εμπορικών κέντρων που έχουν ξεφυτρώσει στο πάρκο ή τις καφετέριες που έχουν γεμίσει την πλατεία των Αγίων και τον Πενκιάνα).

Οι τοπικοί οικονομικοί παράγοντες και σύλλογοι εμποροβιοτεχνών που αναζητούν διαταξικούς αγώνες προς όφελος της περιοχής όπως κόπτονται, ή καλύτερα προς όφελος της λειτουργίας της αγοράς και των καταστημάτων τους (είναι οδυνηρό και χρονοβόρο για κάποιον να βγαίνει για ψώνια στους Αγίους και να συναντά μονίμως κατεβαμένες τις μπάρες του τραίνου!).

Και τέλος η "επιτροπή αγώνα", που χαρακτηρίζοντας τις προσπάθειές τις και τις διεκδικήσεις της ως "έκφραση της τοπικής κοινωνίας" αλλά μην θέλοντας παράλληλα να ξεπεράσει τις δικαστικές οδούς για αυτές τις διεκδικήσεις, προσφέρει το καλύτερο άλλοθι στην τοπική αλλά και κεντρική διοίκηση στο να χειριστεί αναλόγως αυτές τις τοπικές διεκδικήσεις βρίσκοντας πάνω της το υποκείμενο των επερχόμενων διαπραγματεύσεων και συμβιβαστικών λύσεων.

Το ζήτημα του προαστιακού δείχνει να έχει πάρει μια νέα τροπή. Για τους κατοίκους της περιοχής έχουν μείνει δύο λύσεις: ή θα σταθούμε στους συμβιβασμούς και τις διαπραγματεύσεις των θεσμών και των φορέων ή θα επιλέξουμε τους δρόμους και την αδιαμεσολάβητη - αντιθεσμική δράση.

αλβανοί μετανάστες και σταυροφορίες

Πριν λίγους μήνες επισκέφτηκε τη χώρα για να συναντηθεί με την ηγεσία του υπουργείου δημόσιας τάξης ο αμερικανός ειδικός των "αντι"-τρομοκρατικών θεμάτων δρ Μάικλ Ράντου. Ο δόκτορας δεν αποτελεί μέλος κάποιου επίσημου θεσμικού οργάνου των ΗΠΑ αλλά συνήθης σύμβουλος σε θέματα ασφάλειας, από αυτούς δηλαδή που η άποψη τους δίνει κατευθύνσεις και χωράσσει πολιτικές. Μιλώντας επί παντός επιστητού στην εφημερίδα Καθημερινή, στάθηκε για λίγο στα βαλκάνια: "Βοσνία, ΠΓΔΜ, Αλβανία και Κόσοβο. Εκεί συγκεντρώνονται οι γηγενείς μουσουλμανικοί πληθυσμοί των Βαλκανίων. Οι πληθυσμοί των δύο πρώτων διαφέρουν από τον υπολοίπων στο ότι στις τρεις τελευταίες περιοχές οι μουσουλμάνοι είναι Αλβανοί. Εχουμε λοιπόν μία εθνική ομάδα, η οποία έχει κοινή εθνική καταγωγή και θρησκεία (το 80% των Αλβανών είναι μουσουλμάνοι), εμφανίζει εδαφικές διεκδικήσεις από τους γείτονές της και είναι φτωχή. Ο συνδυασμός αυτός είναι εκρηκτικός. Η Ελλάδα διαφέρει, καθώς είστε πλούσιο κράτος με σταθερή κυβέρνηση. Οι ισλαμικές οργανώσεις εποφθαλμιούν, όμως, τη χώρα σας ως σημείο εισόδου στη ζώνη Σένγκεν και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η Ελλάδα δεν βρίσκεται στην κορυφή του καταλόγου στόχων των ισλαμιστών τρομοκρατών. Μεγάλης σημασίας πρέπει, όμως, να θεωρηθεί το ζήτημα της ανατόφρευκτης σύνδεσης του κοινού εγκλήματος με τα ισλαμικά τρομοκρατικά δίκτυα. Η χώρα σας φιλοξενεί ήδη πολύ μεγάλο αριθμό Αλβανών μεταναστών, οι οποίοι βρίσκονται εκτός νόμου ως λαθρομετανάστες, ζουν σε καθεστώς φτώχειας και αποτελούν έτσι θαυμάσιο υλικό στρατολόγησης για τις εγκληματικές συμμορίες του κοινού ποινικού δικαίου, αλλά και για τα δίκτυα της ισλαμικής τρομοκρατίας..."

Ο δόκτορας είναι ακριβολόγος, νηφάλιος και κυρίως δεν είναι τυχαίος. Και πάνω από όλα είναι επικίνδυνος. Δεν είναι μόνο οι αναγνώσεις της βαλκανικής πραγματικότητας μέσα από το νέο πρίσμα του δόγματος ασφάλειας. Ούτε απλά το ότι συναντιούνται με τις ντόπιες ακροδεξιές υστερίες περί αλβανικού αλιτροτισμού. Είναι που εξυφαίνουν ένα πλέγμα ανάμεσα στα ρατσιστικά αντινόητα, τις μεταναστευτικές πολιτικές και τα τρομο-φοβικά κοινωνικά αντανάκλαστα. Η γαλανόλευκη ρατσιστική καχυποψία μπορεί τώρα να φορέσει τη στολή του σταυροφόρου.

δολοφονική επίθεση σε σύντροφο

Λίγο πριν κλείσει η ύλη του περιοδικού, μία ακόμη κρατική επίθεση σημειώθηκε σε σύντροφο. Για την "υπόθεση" του Γιώργου Μεριζιώτη δημοσιεύθηκε κείμενο από την "πρωτοβουλία αναρχικών Πειραιά", αποσπάσματα του οποίου ακολουθούν και περιγράφουν τη δολοφονική επίθεση που δέχτηκε ο σύντροφος από ασφαλίτες.

"Σήμερα, Πέμπτη [9.06.2005] στις 6.00 το απόγευμα ο αναρχικός σύντροφος Γιώργος Μεριζιώτης δέχθηκε δολοφονική επίθεση από άγνωστο άτομο σε προφανή διατεταγμένη υπηρεσία ενώ επέστρεφε στο σπίτι του στον Πειραιά από την Αθήνα. Ο "άγνωστος" δράστης, που παρακολουθούσε από ώρες τον σύντροφο, οδηγώντας μηχανή μεγάλου κυβισμού και κάνοντας προκλητικά φανερή την παρουσία του, όταν έφτασαν στο ύψος του Μοσχάτου, πλείρισε ξαφνικά το παπί που οδηγούσε ο σύντροφος και τον κλώσισε με δύναμη, ρίχνοντάς τον πάνω σε διερχόμενο ταξί και προκαλώντας τον πολλαπλό τραυματισμό του. Αμέσως μετά ο "άγνωστος" ανάπτυνε ταχύτητα και εξαφανίστηκε, ενώ ο σύντροφος οδηγήθηκε με ΕΚΑΒ στο Γενικό Κρατικό Νίκαιας.

Τρεις μέρες νωρίτερα, στις 6 Ιουνίου, ο σύντροφος Γιώργος Μεριζιώτης υποβλήθηκε ξανά σε ειδική μεταχείριση από τις ειδικές υπηρεσίες, που τον απήγαγαν από το Δικαστήριο του Κορυδαλλού, όπου διεξαγόταν η δίκη των κατηγορουμένων για την υπόθεση ΕΛΑ, με πρόσχημα παλαιότερη δίκη του για μαζική αριστοκλήση (του 1991) και, αφού τον περιέφεραν σε σειρά από αστυνομικά τμήματα, τον οδήγησαν στην Ασφάλεια, όπου υποβλήθηκε σε ανάκριση από την αντιτρομοκρατική στον περσώνυμο δωδέκατο. Την ίδια ώρα, άνδρες των υπηρεσιών δεν δίστασαν να εισβάλλουν στο σπίτι του και να επιχειρήσουν να ανακρίνουν τον 13χρονο γιο του."

Από την επίθεση που δέχτηκε, ο Γιώργος Μεριζιώτης, τραυματίστηκε -εντυχιώς- ελαφρά.

το real estate είναι

το όπιο του λαού

"Ξέρετε γιατί το ορθόδοξο πατριαρχείο επέζησε πάνω από 1500 χρόνια στην Ιερουσαλήμ; Μόνο επειδή πεισματικά προστατεύουμε την ακίνητη περιουσία μας, χωρίς να παραχωρούμε χίλιστό. Ένα είναι το σημαντικό: real estate, μόνο real estate..." τάδε έφη ο πρώην (πριν τον Ειρηναίο) πατριάρχη Ιεροσολύμων Διόδοκος αφήνοντας τη δήλωση αυτή σαν πνευματική διαθήκη στους άρχοντες πατέρες που θα τον διαδέχονταν. Ο μακαριώτατος βέβαια είχε διαπρέψει στο χόμπι των αγοραπωλησιών σε τέτοιο βαθμό που κάθε μήνα έστελνε τα άμφια του για φάρδεμα στον παλαιστήνιο ράφτη του.

Πέρα από το γελίοι του όλου πράγματος ο βομβαρδισμός της "κοινής γνώμης" τους τελευταίους μήνες από παπαδίστικα σκάνδαλα (γαργαλιστικά και μη), είναι σαφές πως είχε και άλλους στόχους που αγγίζουν τις βαθύτερες σχέσεις κράτους-εκκλησίας. Το ότι το ελληνικό κράτος ανέχτηκε χωρίς να επέμβει δυναμικά το διασπορά και την απαξίωση ενός σημαντικού πυλώνα της εθνοκρατικής ταυτότητας δείχνει πως όλο αυτό το σκηνικό ήταν μια δυναμική απόπειρα αποδυνάμωσης του πολιτικού αντιπολιτευτικού ρόλου της εκκλησίας και της δυνατότητας της να συσπειρώνει σαν πόλος τα πιο συντηρητικά κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας, ιδιαίτερα σε μια περίοδο που παίζονται κρίσιμα εθνικά ζητήματα για τους ντόπιους κυρίαρχους (Μακεδονία, ελληνοτουρκικά, κυπριακά κτλ.) τα οποία απαιτούν μια υποχωρητικότητα από την πλευρά τους. Ταυτόχρονα όλη αυτή η κατευθυνόμενη επίθεση ήταν και μια πρώτη καταμέτρηση δυνάμεων για το ενδεχόμενο ενός χωρισμού κράτους εκκλησίας. Το ελληνικό κράτος βέβαια δεν επεκτάθηκε σε ένα τέτοιο πεδίο, κρίνοντας όχι μόνο ότι τα πράγματα είναι ακόμη ανώριμα, αλλά και ότι η ορθόδοξη εκκλησία μπορεί ακόμη να παίζει έναν ρόλο σημαντικό στην απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης και της εθνικής συνοχής. Τώρα που τα πράγματα ηρέμησαν παπάδες και κρατικοί διαχειριστές ξανακοιμούνται ήσυχoi αλλά η λαϊκή βέβαια θυμοσοφία πλούτισε με νέα αντικληρικά αποφθέγματα. Χρήσιμα είναι και αυτά αλλά όχι αρκετά. Ακόμα και στα μεταφυσικά σκοτάδια του Μεσαίωνα οι εξεγερμένοι πληθυσμοί της Δυτικής Ευρώπης πήγαιναν το ζήτημα λίγο πιο βαθιά. Λίγοι στίχοι που έγιναν τραγούδι για τους εξεγερμένους έλεγαν:

"στον επουράνιο θεό παραπονίμαστε,
κύριε ελέησον,
που δεν μπορούμε να σφάζουμε τους παπάδες,
κύριε ελέησον..." (από το βιβλίο του Ν. Κον
"αιρετικοί και χιλιαστές αναρχικοί το Μεσαίωνα")

ΔΡΑΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΤΟΥ

ΩΡΑΡΙΟΥ

οι προθέσεις Κράτους κι αφεντικών

Οι σχεδιασμοί κράτους κι αφεντικών που αφορούν το εργασιακό δεν οδηγούν πουθενά αλλού παρά στην όξυνση της υπάρχουσας συνθήκης εκμετάλλευσης και καταπίεσης στους χώρους δουλειάς.

Με πρόφαση την τόνωση της αγοράς και την καταπολέμηση της ανεργίας προωθούνται σαρωτικές αλλαγές με αιχμή του δόρατος το καθεστώς ωραρίου των καταστημάτων. Σαρωτικές αλλαγές που θίγουν τα μέχρι σήμερα αυτονόητα, επιτείνουν τους ήδη ασφυκτικούς όρους της μισθωτής σκλαβιάς, που θεσμοθετούν την ασυδοσία μικρών και μεγάλων αφεντικών εις βάρος μας.

Τι άλλο από επιβολή στυγνότερων συνθηκών και μείωσης του κόστους εργασίας σημαίνει το ξεχείλωμα του ωραρίου, η μείωση της αποζημίωσης των υπερωριών και το διευθυντικό δικαίωμα "κατακράτησης" των εργαζομένων πέραν των σαράντα ωρών εβδομαδιαία;

Συνοψίζοντας, τα αφεντικά και οι πολιτικοί τους εκφραστές αποβλέπουν στα εξής:

- Διεύρυνση του ωραρίου των εμπορικών καταστημάτων, δηλαδή δουλειά μέχρι τις 21.00 τις καθημερινές και ως τις 20.00 το Σάββατο, με ειδικό καθεστώς στους πολυχώρους διασκέδασης και τις τουριστικές περιοχές, αλλά και με δικαίωμα περαιτέρω διεύρυνσης από τους κατά τόπους νομάρχες.

- Μείωση της αποζημίωσης των υπερωριών από +50% που ισχύει σήμερα σε 25%-30% επί του ωρομισθίου.

- Υποχρεωτική ρύθμιση του χρόνου εργασίας και πέραν του 8ώρου σύμφωνα με τις ορέξεις των αφεντικών και χωρίς τη συμφωνία των εργαζομένων, με χρήση του περίφημου διευθυντικού δικαιώματος.

Τη σαθρότητα των επιχειρημάτων περί καταπολέμησης της ανεργίας, μας έδωσαν με σαφήνεια να καταλάβουμε οι ιδιοκτήτες των σούπερ μάρκετ δηλώνοντας ότι θα ανταποκριθούν στα νέα δεδομένα με το υπάρχον προσωπικό και χωρίς νέες προσλήψεις. Δηλαδή: δουλειά ακαθόριστων ωρών ρυθμισμένων από το αφεντικό, απλήρωτες υπερωρίες, εργαζόμενοι λάστιχα, κατάργηση του προσωπικού χρόνου, κατάργηση -και με νόμο πια- του λεηλατημένου χρεώδους που λέγεται οκτάωρο.

το "δικαίωμα" στην απρόσκοπτη κατανάλωση

Ένα από τα βασικά επιχειρήματα των κυριάρχων προς συναίνεση της κοινωνίας στα σχέδια τους, είναι η δυνατότητα αγορών όλη την ημέρα. Η όλο και μεγαλύτερη βύθιση στην ιδεολογία της κατανάλωσης, η επιβολή νέων προτύπων και στάσεων ζωής, όπου ο ελεύθερος χρόνος ταυτίζεται με την κατανάλωση και μόνο μ' αυτή, απογυμνωμένος από κάθε τι δημιουργικό, συλλογικό, κοινωνικό κι ανθρώπινο. Η εμπέδωση του να σκέφτεσαι σαν καταναλωτής κι όχι σαν εργαζόμενος. Η πλαστή συνείδηση τελικά του "αγόρασε για να είσαι". Η πολυπόθητη από την κυριαρχία ιδιώτευση και αποδοχή του ρόλου του καταναλωτή εκ μέρους της κοινωνίας.

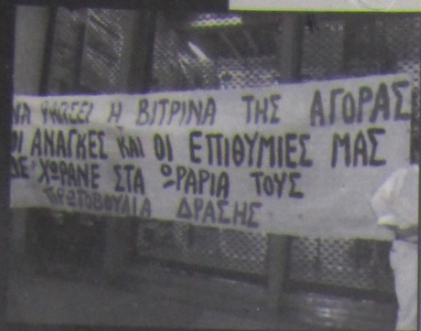
η εναντιωματική κίνηση

Η ανάγκη αντιστάσεων και απαντήσεων πέρα από μηχανισμούς χειραγώγησης όπως η (έτσι κι αλλιώς απαξιωμένη στη συνείδηση όλων) ΓΣΕΕ που μέσω άνευρων κινητοποιήσεων και θλιβερών "κοινωνικών διαλόγων" μεταξύ συνδικαλιστών και κράτους οδηγεί την όποια διάθεση του κόσμου για μεγαλύτερη αποφασιστικότητα στην εκτόνωσή της, αλλά κι πέρα από κομματικούς μηχανισμούς τύπου ΠΑΜΕ που παίζουν το ρόλο του πυροσβέστη όποτε καταστεί αναγκαίο για τη διαφύλαξη της κοινωνικής ειρήνης και στοχεύουν στην αύξηση της κομματικής πελατείας, οδήγησε στη δημιουργία της "πρωτοβουλίας δράσης ενάντια στην απελευθέρωση του ωραρίου".

Με βάση την αυτοοργάνωση, τις συλλογικές διαδικασίες, χωρίς ιεραρχία και μακρινά από μηχανισμούς διαμεσολάβησης, η "πρωτοβουλία δράσης" συγκροτήθηκε από εργαζόμενους -ες από το χώρο του εμπορίου θέλοντας να φέρει στο προσκήνιο τις ανάγκες των εργαζομένων ενάντια στις λογικές της αγοράς, της εθνικής οικονομίας, της μισθωτής σκλαβιάς.

Επειδή κανείς άλλος πέρα από μας δε μπορεί να διαχειρίζεται τις ζωές και την καθημερινότητά μας.

(ακολουθεί 4σέλιδη προκήρυξη που μοιράστηκε από την πρωτοβουλία και καλούσε σε συζήτηση στις 22/6)

ΑΝΟΙΧΤΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ...

... για ανοιχτούς λογαριασμούς

από την πρωτοβουλία δράσης ενάντια στην "απελευθέρωση" του ωραρίου

Πέρασε ήδη αρκετός καιρός από τις αρχές του 2005, που η κυβέρνηση εξήγγειλε την "απελευθέρωση" του ωραρίου. Όλη αυτή την περίοδο υπήρξαν διάφορες αντιδράσεις και γεγονότα στους χώρους του εμπορίου. Απεργίες, πορείες, κλεισίματα μαγαζιών, συνελεύσεις... Μετά από αρκετά χρόνια, ένα κομμάτι εργαζόμενων στο χώρο του εμπορίου κινητοποιήθηκε για να υπερασπιστεί τα συμφέροντά του.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, από την αρχή αυτής της αντιπαράθεσης, δημιουργήθηκε η "Πρωτοβουλία Δράσης", αποτελούμενη από εργαζόμενους-ες στο εμπόριο.

Συγκροτηθήκαμε στη βάση μιας ανοιχτής συνέλευσης, χωρίς ιεραρχίες και αξιώματα. Το τι, πώς και πότε θα παλέψουμε είναι ζήτημα των ανθρώπων που συμμετέχουν και όχι κάποιων "ειδικών" από κομματικά γραφεία ή Δ.Σ. Ξέρουμε ότι δεν είμαστε οι μόνοι-ες στο εμπόριο που ερχόμαστε σε αντιπαράθεση με την "απελευθέρωση" του ωραρίου.

Θέλουμε, όμως, η αντιπαράθεση αυτή να γίνεται από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων και αναγκών και όχι να λειτουργούμε σαν "σύμμαχοι" και ουρά των εγχώριων αφεντικών (όπως η

ΟΙΥΕ) ή των μικρών αφεντικών (όπως το ΠΑΜΕ).

Μετά την τελευταία ομιλία του Καραμανλή στη συνέλευση του ΣΕΒ, όπου υποσχέθηκε στα αφεντικά την "απελευθέρωση" του ωραρίου και ταυτόχρονα την πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, κανένας εργαζόμενος/-η δε μπορεί να σφυρίζει αδιάφορα.

Σύντομα, απ' ό,τι φαίνεται, θα φέρουν το νομοσχέδιο για ψήφιση. Τώρα είναι οι ώρες που όλον/-ες μαζί πρέπει να συζητήσουμε και να αντιδράσουμε, γιατί αλλιώς αύριο θα είμαστε κλεισμένοι /-ες μέσα στους τέσσερις τοίχους ενός μαγαζιού από το πρωί μέχρι το βράδυ. Τώρα, που κυβέρνηση και αφεντικά ετοιμάζονται για την τελική επίθεση, έχει σημασία να κουβεντιάσουμε για ό,τι έγινε όλο αυτό το διάστημα, να μοιραστούμε αυτή την εμπειρία όσο το δυνατό περισσότεροι-ες και να δράσουμε.

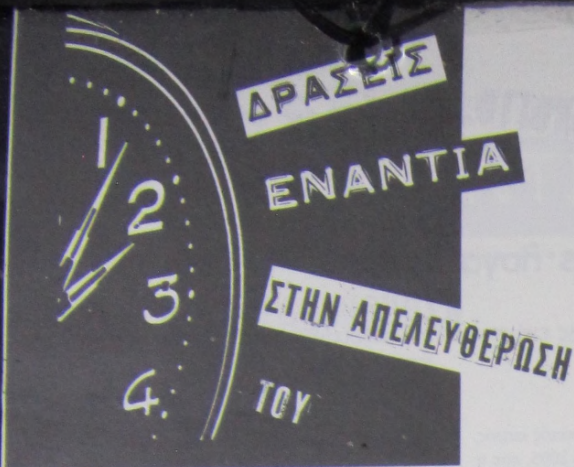
Στο έντυπο αυτό καταγράφονται οι εμπειρίες μιας αυτοοργανωμένης, ανεξάρτητης από γραφειοκρατικούς (κομματικούς ή συνδικαλιστικούς) σχεδιασμούς, συλλογικής δράσης. Το ζητούμενο είναι να υπάρχει πληροφόρηση για όσα έγιναν και να ανοίξει η συζήτηση για όσα πρέπει να γίνουν.

ΔΕΥΤΕΡΑ 7 ΦΛΕΒΑΡΗ

Σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Γιάννενα πραγματοποιείται 24ωρη απεργία, που καλείται από τους κατά τόπους Συλλόγους Εμποροϋπαλλήλων. Η Πρωτοβουλία Δράσης αποκλείει τον "ΠΑΛΛΗ" στην Ερμού ως τις 10.30 π.μ. Στις 11 πραγματοποιείται απεργιακή συγκέντρωση της Πρωτοβουλίας Δράσης και του Συλλόγου υπαλλήλων βιβλίου και χάρτου στο Πνευματικό κέντρο του Δήμου Αθηναίων. Οι απεργιοί κατεβαίνουν τη Σόλωνος και περνώντας από το Υπουργείο Εμπορίου φροντίζουν να γεμίσουν την πρόσοψη με συνθήματα. Στη συνέχεια η πορεία κατευθύνεται στην Ομόνοια, όπου γίνεται αποκλεισμός του ZARA. Αν και αυτή η απεργία δεν είχε πολύ μεγάλη συμμετοχή, σε κάποια καταστήματα της αλυσίδας ZARA απέργησε όλο το προσωπικό, με αποτέλεσμα να παραμείνουν όλη τη μέρα κλειστά.

ΣΑΒΒΑΤΑ 28 ΦΛΕΒΑΡΗ 5 ΜΑΡΤΗ 19 ΜΑΡΤΗ

Δεκάδες εργαζόμενοι-ες (ακόμη και με καταρακτώδη βροχή) ανταποκρίνονται στο κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Δράσης για τον αποκλεισμό των κεντρικών δισκοπωλείων Metropolis και PMW στη Ομόνοια. Τα συγκεκριμένα καταστήματα παραβιάζουν συστηματικά το ωράριο, αφού κλείνουν τις καθημερινές στις 21.30 μ.μ. και τα Σάββατα στις 19.30. Οι αποκλεισμοί ξεκινούν στις 18.00 ακριβώς (δηλαδή την ώρα που προβλέπεται να κλείνουν το Σάββατο) και τα αφεντικά μετά από λίγη ώρα αναγκάζονται να κατεβάσουν τα ρολά. Με ντυντούκες, προκηρύξεις και πανό ενημερώνονται εργαζόμενοι και περαστικοί για τη στάση των αφεντικών των δύο καταστημάτων.

ΩΡΑΡΙΟΥ

ΠΕΜΠΤΗ 17 ΜΑΡΤΗ

Κατά τη διάρκεια της απεργίας που έχει κηρύξει η ΓΣΕΕ, 30 εργαζόμενοι-ες -μετά από κάλεσμα της Πρωτοβουλίας Δράσης- συγκεντρώνονται στις 8.00 π.μ. έξω από το κατάστημα ZARA στην Ομόνοια και αποκλείουν με πανό την πρόσβαση των πελατών μέχρι τις 11.00 π.μ.. Φωνάζουν συνθήματα, μοιράζουν προκηρύξεις. Στις 12.00 π.μ. έξω από το Πνευματικό κέντρο του Δήμου Αθηναίων στη Σόλωνος γίνεται συγκέντρωση της Πρωτοβουλίας Δράσης και του Συλλόγου υπαλλήλων βιβλίου και χάρτου. Η απεργία έχει μεγάλη επιτυχία σε ορισμένες επιχειρήσεις του βιβλίου, όπως Ελευθερουδάκης, Ελληνικά Γράμματα, Κέδρος, Πολιτεία, Πατάκης κ.α., αλλά και του εμπορίου (Zara Πατησίων, Καλλιθέας κ.α.).

ΠΕΜΠΤΗ 31 ΜΑΡΤΗ

Τελευταία μέρα του χειμερινού ωραρίου και η Στουρνάρη στις 20.00 αντχει απ' τα συνθήματα των εργαζόμενων της Πρωτοβουλίας Δράσης, που επιβάλλουν σε όλες τις επιχειρήσεις να κλείσουν την ώρα που προβλέπει ο νόμος. Παπασωτηρίου στην αρχή, Πλαίσιο και μετά όλοι οι υπόλοιποι εργοδότες αναγκάζονται να κλείσουν κανονικά.

ΣΑΒΒΑΤΟ 9 ΑΠΡΙΛΗ

Στις 11.00 π.μ., δέκα εργαζόμενοι-ες από την Πρωτοβουλία Δράσης καλύπτουν ολόκληρη την πρόσοψη κτιρίου στην πλατεία Καπνικαρέας με πανό: "ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ". Ένας ατέλειωτος χαρτοπόλεμος συνθημάτων με χιλιάδες τρικάκια γεμίζει την Ερμού από ψηλά. Η συγκέντρωση και πορεία στην Ερμού σε ώρα αιχμής συγκεντρώνει την προσοχή όλων, παραλύοντας για λίγο την απρόσκοπτη ροή πελατών και εμπορευμάτων. Ο παλμός των συνθημάτων και το μπλοκάρισμα της Ερμού φέρνουν αμηχανία και ανησυχία στην "καρδιά" του εμπορίου. Η πορεία καταλήγει στο Σύνταγμα.

ΤΕΤΑΡΤΗ 11 ΜΑΗ

Η κυβέρνηση προκαλεί με την αργία της Πρωτομαγιάς και κάνει επίδειξη "κοινωνικού τσαμπουκά". Η 11η Μάη είναι απεργία. Από τις 7.30 το πρωί, οι εργαζόμενοι-ες της Πρωτοβουλίας Δράσης αποκλείουν το κατάστημα FOKAS στη Σταδίου ως τις 10.00. Στη συνέχεια, η Πρωτοβουλία αποχωρεί με πορεία ως το Πνευματικό Κέντρο, που έχει πλέον γίνει ο χώρος των απεργιακών συγκεντρώσεων. Την ώρα που ο επίσημος συνδικαλισμός βγάζει λόγους στις μεγάλες εξέδρες, πάνω από 100 εργαζόμενους-ες κατεβαίνουν τη Σόλωνος με κατεύθυνση το Υπουργείο Εμπορίου. Εκεί, φτάνοντας απ' έξω, ντομάτες και αγγά με κόκκινη μιογιά εκτοξεύονται στο κτίριο βάφοντας τα παράθυρα του υπουργικού γραφείου. Τα συνθήματα πέφτουν βροχή: ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΩΡΑΡΙΟ - ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΠΑΖΑΡΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΔΙΑΛΟΓΟ, ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΝΑ ΠΑΝΕ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ, ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΚΙ ΟΛΑ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ, Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΘΑ ΓΙΝΕΙ Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ... Τα στόρια κατεβαίνουν. Το μήνυμα και η προειδοποίηση έχουν δοθεί.

η πολιορκία του ΑΤΤΙΚΑ

Δευτέρα 16 ΜΑΗ

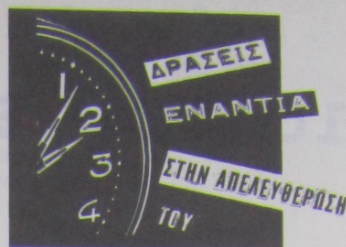
Το κόκκινο χαλί είχε στηθεί κατά μήκος όλου του πεζοδρομίου στην Πανεπιστημίου. Οι προβολείς στριφογύριζαν φωτίζοντας την πρόσωση του Attica. Οι celebrities κατέβηκαν ο ένας μετά τον άλλον ντυμένοι κυρίως, μαυρισμένοι με

σολάριουμ, με τα ηλίθια αστραφτερά χαμόγελά τους έτοιμα για τα φλας. Είχαν έρθει όλοι αυτοί προσκαλεσμένοι με αφορμή τα εγκαίνια να ψωνίσουν, όπως τους είχαν τάξει, μέχρι τις 12 τη νύχτα! Τίποτα δε φαινόταν ότι θα μπορούσε να τους χαλάσει αυτή την όμορφη βραδιά, γεμάτη shopping. Τίποτα;

Εκατόν πενήντα απρόσκλητοι εμπορούπάλληλοι, αλλά και αλληλέγγυοι συνάδελφοι από άλλους χώρους δουλειάς, εμφανίστηκαν απ' το πουθενά, φωνάζοντας συνθήματα με δυναμισμό και ταραζώντας την ψεύτικη εικόνα της ευδαιμονίας τους. Από την αρχή -τι πρωτότυπο!- μπάτσοι παρατεταγμένοι κατά μήκος του πεζοδρομίου μπροστά στην κεντρική είσοδο κρατώντας μας σε απόσταση.

Ο διαχωρισμός αυτός φανέρωνε και μια πρώτη πραγματική αντίθεση σε ένα πολιτισμό που συστηματικά τις κρύβει, τις αγνοεί, τις αποσιωπά. "Είμαστε εργάτες και όχι συνεργάτες - και στ' αφεντικά δεν κάνουμε τις πλάτες". Ήμασταν εκεί ενάντια στ' αφεντικά μας, αντιπαλεύοντας τους όρους της εκμετάλλευσής μας, στήνοντας την αυτο-οργάνωσή μας, απαντώντας με θράσος στην απόθραυσμένη υποτίμησή μας. Η συνέχεια ήταν όντως διασκεδαστική, βλέποντας τα αμήχανα πρόσωπα των "ψώνιων" που λουζόντουσαν από τις προκλήσεις μας. Τι πιο προκλητικό, όμως, από την "αθώα" παρουσία τους "που αλλά ήθελαν να ψωνίσουν μέχρι τις 12". Το γάντι μάς το είχαν ήδη πετάξει κι εμείς αλλά το σηκώσαμε και τους το πετάγαμε τώρα στα μούτρα τους. "Γεμίσαμε εμπορεύματα, άδειασε η ζωή - αυτή είναι η κοινωνία του καταναλωτή". Ήμασταν εκεί, σαρκάζοντας τα πρότυπα της επιτυχίας τους (μερικά από τα οποία με σάρκα και οστά παρέλαυναν μπροστά μας), αηδιασμένοι από την επιβολή του life style, στεκόμενοι κριτικά ενάντια στο ψέμα του καταναλωτισμού, ιερόσυλοι απέναντι στους σύγχρονους ναούς τους.

Για κακή τους τύχη, αυτή η "παράφρονιά" των 150 ατόμων δεν έλεγε να σταματήσει, όσο κι αν προσπαθούσαν να την σκεπάσουν κάτω απ' τους ήχους της μουσικής που έπαιζε. Στην απαίτησή μας να δούμε την άδεια λειτουργία γι' αυτή την παραβίαση του ωραρίου, εισπράξαμε αναβλητικές και αόριστες απαντήσεις. Φυσικά, ακόμα κι αν αυτή υπήρχε, αυτό σε καμία περίπτωση δεν αναιρούσε την παρουσία μας και τις προθέσεις μας. Ο τσαμπουκάς τους είναι αυτός του ισχυρού, που δε χρειάζεται καν τυπικές άδειες. Μόνο και μόνο η παρουσία εκείνη τη στιγμή υπουργών μέσα στο χώρο, τον επιβεβαίωσε. "Η ώρα πήγε 9, η ώρα πήγε 9 - πότε θα το κλείσεις φραγκοφονιά!". Είχαμε έρθει για να το κλείσουμε κι αυτό θα κάναμε. Ο πανικός τους, βλέποντάς μας να προχωρούμε προς την πόρτα, ήταν χαρακτηριστικός: οι υπουργοί να φυγαδεύονται από τα υπόγεια του καταστήματος, η Miss Attica να λιποθυμεί (!) και οι πελάτες να την κάνουν από τις πλαϊνές πόρτες. Όσοι απ' τους

ΩΡΑΡΙΟΥ

σεκιουριτάδες θα έχουν στο μέλλον όρεξη να σηκώσουν χέρι σε διαδηλωτές εργαζόμενους, να ρωτήσουν αυτούς του Attica: τέτοιες απερίσκεπτες πληρώνονται. Αποτέλεσμα; Η πρόσωση του Attica γεμάτη από γκαιούρτια, αυγά, ντομάτες, η μουσική να έχει οριστικά παύσει, ενώ τα ρολά οριστικά κατεβασμένα με τη βοήθειά μας, έχοντας κλεισμένους μέσα μαζί και τους μπάτσους που είχαν προσπαθήσει ανεπιτυχώς να μας αποθήσουν. Η πολιορκία του Attica ήταν πια γεγονός! Το κέντρο βάρους της γιορτής είχε λοιπόν αλλάξει. Από εκείνη τη στιγμή, αυτοί που γιόρταζαν και διασκεδάζαν είμασταν εμείς απ' έξω.

Ο εργομός των ενισχύσεων με ετοιμοπόλεμους ματατζήδες δε θα μπορούσε να μας χαλάσει τη διάθεση. Δεν είμασταν εμείς έξω αυτοί που φοβόμασταν, αλλά οι εργοδότες, οι επενδυτές, τα στελέχη και οι διασημότητες, που ένωσαν έστω γι' αυτές τις στιγμές της "πολιορκίας" μας το φόβο. Έπαιρναν έτσι επιτέλους μια απάντηση στην απληστία και την ασυδοσία τους. Η γιορτή τους είχε ματαιωθεί για τα καλά και τα καναπεδάκια θα έμεναν αφάγωτα στις πιατέλες. Τόσος σχεδιασμός, τόση επιστράτευση αστυνομικών δυνάμεων δεν είχαν καταφέρει να διαφυλάξουν αυτή την ψευτο-γιορτή στην εποχή της πανούκλας. Η πραγματικότητα χτυπούσε απειλητικά την πόρτα τους.

Η υπόθεση του Attica δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται μεμονωμένα. Αφορά όλους τους εργαζόμενους και ειδικότερα τους εμπορούπαλληλους. Το ζήτημα του Attica έχει να κάνει με τις πιέσεις για την επέκταση του ωραρίου στο χώρο του εμπορίου. Αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα εργοτάζια στην πόλη, απασχολώντας τουλάχιστον 700 υπάλληλους. 700 υπάλληλοι κάτω από τη συνεχή παρακολούθηση κάμερας, σαδιστικά όρθιοι για μια ολόκληρη βάρδια (αφού δεν τους δίνουν ούτε σκαμπό), αμειβόμενοι με τις χαμηλότερες αποδοχές. Είναι φοβερή η αντίθεση ανάμεσα στη χλιδή, την επίδειξη πλούτου, την κατανάλωση πολυτελείας από τη μία και τις άγριες συνθήκες εκμετάλλευσής από την άλλη. Οι υπάλληλοι του Attica βρίσκονται στο μάτι του κυκλώνα που φέρνει μαζί του νέες εργασιακές συνθήκες και νέα ήθη (ο αιφνιδιαστικός εκβιασμός των εγκαίνιων είναι μόνο ένα δείγμα όσων θα ακολουθήσουν). Το Attica μάς αφορά επιπλέον διότι πλασάρει τα νέα πρότυπα κατανάλωσης, που θέλουν όλες τις δραστηριότητες εγκλωβισμένες στα εμπορευματικά τους σχέδια.

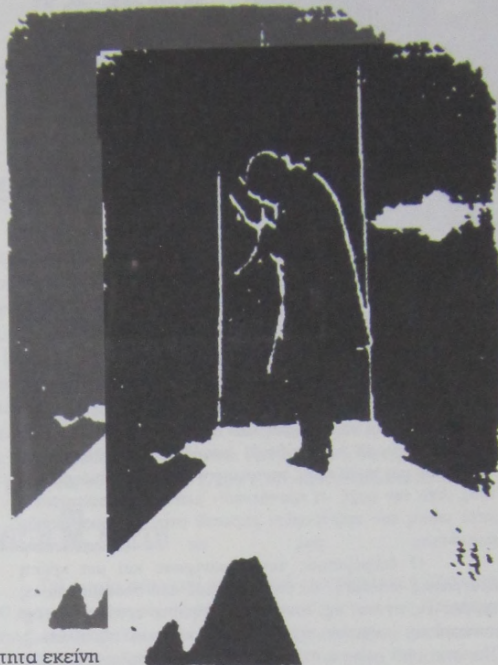
Ο γενικευμένος εκβιασμός απέναντι σε όλους τους εργαζόμενους είναι σαφής: δουλειά και κατανάλωση δεμένα μαζί σ' ένα μηχανισμό άγχους όπου για τους περισσότερους ακόμα και τα μίνιμουμ των κοινωνικών κατακτήσεων απειλούνται. Ο φαύλος κύκλος πρέπει να σπάσει, ο ελεύθερος χρόνος μας πρέπει να γίνει χρόνος δημιουργικός και όχι ο εμπορευματικός χρόνος που θα γεμίζει τις τσέπες των αρπακτικών ενώ οι διεκδικήσεις μας πρέπει να πάνουν να είναι απλά "αμυντικές".

Η αποσιώπηση των γεγονότων του Attica από την πλειοψηφία των ΜΜΕ είναι μια επιβεβαίωση της επιτυχίας μας από τη μια και του ρόλου τους από την άλλη. Πάρα πολλοί δημοσιογράφοι βρέθηκαν στην πολιορκία του Attica, αλλά για να προστατέψουν τα συμφέροντα των αφεντικών και των διαφημιστών τους, προτίμησαν τη σιωπή. Θάβοντας το θέμα νομίζουν ότι μπορούν να θάψουν και τις αυτοοργανωμένες αντιστάσεις των εργαζόμενων, έξω από τους γραφειοκρατικούς σχεδιασμούς του επίσημου συνδικαλισμού. Θάβοντας το θέμα προφυλάσσουν τον σκουπίδο-πολιτισμό που πλασάρουν.

Είμασταν λίγοι αλλά καθόλου λίγα τα όσα προσπεράσαμε, υπερβήκαμε, συγκρουστήκαμε και καταφέραμε. Το ζήτημα του ωραρίου είναι μόνο η αφορμή για όσα θέλουμε, μπορούμε και πρέπει να κάνουμε.

(πρωτοβουλία δράσης ενάντια στην απελευθέρωση του ωραρίου)

[για τον εθελοντισμό

"Ως εθελοντισμός νοείται η δραστηριότητα εκείνη που αναπτύσσεται κατά τρόπο προσωπικό, αυθόρμητο, ελεύθερο, χωρίς σκοπό ατομικού κέρδους, από μεμονωμένους πολίτες ατομικά ή διαμέσου των οργανώσεων των οποίων αποτελούν μέλη, προς το συμφέρον της ομάδας στην οποία ανήκουν ή τρίτων προσώπων ή της τοπικής, κρατικής ή διεθνούς κοινότητας για λόγους αλληλεγγύης (αλτρουιστικούς)"

Γ.Παναγιωτοπούλου - Χ.Ανθόπουλος

Ο παραπάνω ορισμός θα μπορούσε -και μπορεί- να ηχεί γοητευτικά στα

αυτιά του "ευαίσθητου δημοκράτη πολίτη". Τα ευγενή αισθήματα, ωστόσο που εγκυβόλλει, αυτά του ανθρωπισμού και της ανιδιοτελούς "συμμετοχής στα κοινά", αποτελούν βασικά συστατικά ενός κυριαρχικού ιδεολογήματος καθόλου πρόσφατου. Μέχρι να φτάσουμε στους Ολυμπιακούς αγώνες της Αθήνας (όσον αφορά την ελληνική περίπτωση) και την παρακαταθήκη που αυτοί άφησαν, προηγήθηκαν κοντά δύο αιώνες προσπάθειας

ριζώματος του ιδεολογήματος του εθελοντισμού στην κοινωνική συνείδηση.

Οι πρώτες εθελοντικές οργανώσεις κάνουν την εμφάνισή τους στα τέλη του 18ου - αρχές του 19ου αιώνα και δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι συμπίπτει χρονικά με την βιομηχανική επανάσταση.

Οι ανάκατατάξεις και οι αλλαγές που επέφερε ο βιομηχανικός καπιταλισμός, είχαν σαν άμεσες συνέπειες την αστικοποίηση και την προλεταριοποίηση μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού. Οι στρατιές των εξαθλιωμένων που προερχόταν από τα χαμηλότερα στρώματα και είχαν πληγεί από τις μεταβολές, καθώς και η συμμετοχή κοινωνικά αποκλεισμένων στις επαναστατικές διεργασίες του 19ου αιώνα φάνταζαν απειλητικές για την κυριαρχία. Η τελευταία, μπροστά σε έναν ορατό κίνδυνο για

την ύπαρξή της ενοποίησε δύο τινά προς μία κατεύθυνση. Από τη μια υποθέτουμε και εν συνεχεία αφομοίωσε δυνατότητες που προϋπήρξαν της βιομηχανικής επανάστασης εκφρασμένες από κοινωνικά κομμάτια (συντεχνίες, αδελφότητες τεχνιτών και μαστόρων) που έθεταν -έστω και σε πρώτη μορφή- πρακτικά το ζήτημα του αυτοπροσδιορισμού της κοινωνίας και της αλληλεγγύης ως δική της υπόθεσης. Από την άλλη έθεσε μια συγκροτημένη βάση για δική της ήδη ενεργοποιημένα κομμάτια όπως η εκκλησία και οι πλούσιοι καθώς και για τα αστικά και μεσοαστικά στρώματα.

Από την φιλανθρωπία και τις κατ' οίκον επισκέψεις φτάνουμε, σαν εξέλιξη αυτών, στην εγκατάσταση μελών εθελοντικών οργανώσεων στις γειτονιές των φτωκών ώστε η επαφή και η προσπάθεια "κοινωνικοποίησης" των εξαθλωμένων στις κυριαρχικές αξίες και συμπεριφορές να είναι αμεσότερη. Κι αυτό δεν θα μπορούσε να συμβεί χωρίς μια ιδεολογία και την ηθική που της αναλογεί.

Η ύπαρξη του κράτους, οι σχέσεις και οι δομές εκμετάλλευσης, η ιδιοκτησία απαλείφονται σαν αίτια της ανέχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού. Το πρόβλημα είναι πλέον ηθικό και εστιάζεται στο άτομο και τη συμπεριφορά του. Η κοινωνική κατάσταση του τελευταίου έγκειται στην "προσωπική του ευθύνη". Σκοπός και αποτέλεσμα αυτού του πλαισίου είναι πρώτιστα η αποπολιτικοποίηση του ίδιου του ατόμου και της κοινωνικής ζωής και κατόπιν μέσα από ηθικοπλασίες περί ανάπτυξης "κοινωνικού συναισθήματος", ενίσχυσης "ηθικών δεσμών" και "καταπίεσης του εγωισμού", η διαμόρφωση των συλλογικών παραστάσεων της κοινωνίας και της συνοχής της. Αυτά τα χριστιανικής έμπνευσης εφευρήματα δεν θα μπορούσαν παρά να επιβάλλουν σχέσεις ιεραρχίας και εξάρτησης από τους εκμεταλλευτές στους εκμεταλλεζόμενους, με όρους κοινωνικού ελέγχου.

Στις ύστερες καπιταλιστικές οικονομίες και σε καθεστώς αστικής δημοκρατίας η ιδεολογία του εθελοντισμού έχει εξελίξει χαρακτηριστικά της παρακολουθώντας την κοινωνική συνθήκη ώστε να είναι αποτελεσματικότερη, διατηρώντας ωστόσο αναλλοίωτο το βασικό πυρήνα της.

Το πρότυπο του "ενεργού πολίτη" που υπερβαίνει τα ιδιότελή συμφέροντά του και αφοσιώνεται στην ολότητα, προβάλλεται ως η προσωποποίηση της ύστατης μορφής δημοκρατίας όπου πραγματώνεται η "πολιτική σύμπραξη ίσων πολιτών". Μια ελαφρά μετατόπιση δηλαδή από το σημείο όπου ο "πολίτης" εξαντλεί την πολιτική του αντίληψη στην κάλπη, σε ένα πεδίο όπου εγκωμιάζεται η "πολιτική ελευθερία" και ο βίος του ατόμου ως πολιτικού όντος.

Οι θιασώτες του εθελοντισμού θα ασκήσουν κριτική στην απάθεια, την ιδιότητα, την ενίσχυση των ελίτ, τους νόμους της αγοράς, τον καταναλωτισμό από τα οποία "κινδυνεύει" η πολιτεία και η

δημόσια σφαίρα, αναδεικνύοντας την "αναγκαιότητα" του εθελοντισμού σαν αντίδοτο των δεινών του καπιταλισμού. Οξύμωρο; Κάθε άλλο. Η δημοκρατία είναι γεμάτη αντιφάσεις και αφήνει χώρο για όλους. Θα πρωτοδοτήσει "θεραπείες" για τις "ασθένειες" που η ίδια προκαλεί προκειμένου να αναπαράγει τις πολιτικές της δομές χωρίς ρωγμές. Έτσι και αλλιώς το πεδίο ανάπτυξης της δράσης των εθελοντικών οργανώσεων είναι οριοθετημένο, ελεγχόμενο, και διαμορφωμένο από το κράτος και τα αφεντικά, και η ενεργοποίησή του αποσκοπεί στην επικάλυψη του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού με την μετάθεση των ζητημάτων από τον πραγματικό τους χώρο που είναι η κοινωνία στη σφαίρα του ιδιωτικού.

Ωστόσο τα ποικίλα εθελοντικά μορφώματα όχι μόνο δεν απέχουν από το δυσίμο αγοράς και κράτους αλλά λειτουργούν σαν μια στρατηγική συναίνεσης και εκτόνωσης της

κοινωνικής δυσαρέσκειας κι ακόμη περισσότερο της αδιαμεσολάβητης πολιτικής δράσης. Από την εμφάνισή τους άλλωστε έδρασαν ενάντια σε κοινωνικά κινήματα υποσκάποντας την πολιτικότητα της συλλογικής δράσης και σε περιόδους που αυτά αποκτούσαν συνείδηση του εαυτού τους οι οργανώσεις αυτές τίθονταν στο περιθώριο.

Ο εθελοντισμός επανέρχεται στην επικαιρότητα, σε μια περίοδο συρρίκνωσης του κράτους πρόνοιας και ανάδυσης της νεοφιλελεύθερης κρατικής διαχείρισης, για να καλύψει το κενό ανάμεσα στην κοινωνία και το κράτος.

Εμπεριέχει και προϋποθέτει την έννοια της άμσης εργασίας, γεγονός που σε συνάρτηση με την αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων επαναδιαμορφώνει τις σχέσεις εκμετάλλευσης, αφού λειτουργεί αποβλέποντας στην επιδείνωση της μισθωτής σκλαβιάς.

Αλληλεγγύη

ανεργία πείνας

στον

Ανεργία πείνας

Από τις 17 Μάρτ ξεκίνησε στη Θεσσαλονίκη ο πρόσφυγας Zulkuf Murat Bora (Bahoz). Ο Bahoz βρέθηκε στην Ελλάδα για πρώτη φορά το 1995, διωκόμενος και κυνηγούμενος από τις τουρκικές αρχές ασφαλείας και για την πολιτική και κοινωνική του δράση στα μέρη του μέχρι τότε καθώς και για την άρνησή του να υπηρετήσει στον στρατό του τουρκικού κράτους. Από την πρώτη στιγμή που βρέθηκε στα παράλια του Καστελλόριζου (στις 10/10/1995) κατέθεσε αίτηση πολιτικού ασύλου στην οποία πήρε αρνητική απάντηση. Η δεύτερη αίτηση χορήγησης πολιτικού ασύλου έγινε από τον Bahoz στις 6/6/2001. Η απάντηση από το ελληνικό κράτος σε αυτήν την αίτηση, ήρθε ύστερα από 22 ημέρες ανεργίας πείνας που είχε πραγματοποιήσει δημόσια τον Απρίλη του 2002 στη Θεσσαλονίκη. Το υπουργείο δημόσιας τάξης, τότε, είχε διαβεβαιώσει έγγραφα τον Bahoz ότι η αρμόδια επιτροπή θα εξετάσει την αίτηση χορήγησης πολιτικού ασύλου. Από τότε μέχρι σήμερα και με την θετική πρόταση της επιτροπής να υπάρχει ως δεδομένο, το υπουργείο δημόσιας τάξης και ο εκάστοτε υπουργός του, αρνείται να συνυπογράψει την απόφαση χορήγησης πολιτικού ασύλου.

Ο Bahoz, όλη αυτά τα χρόνια τα οποία βρίσκεται στην Ελλάδα, έχει αναπτύξει κοινωνική και πολιτική δράση γύρω από το ζήτημα των μεταναστών και των προσφύγων και όχι μόνο. Δραστηριοποιείται στην περιοχή της Θεσσαλονίκης και κατά την διάρκεια της πρώτης ανεργίας πείνας, αρκετοί πολιτικοί χώροι στάθηκαν αλληλέγγυοι απέναντί του πραγματοποιώντας εκδηλώσεις και πορείες αλληλεγγύης.

Στις ημέρες μας, και ενώ η δεύτερη ανεργία πείνας συνεχίζεται, ο Bahoz δραστηριοποιείται στα πλαίσια του αναρχικού χώρου σε ανοιχτούς κοινωνικούς χώρους και καταλήψεις. Η ανεργία πείνας η οποία διεξάγεται στην περιοχή της Καμάρας, έχει ήδη γίνει γνωστή στη Θεσσαλονίκη και σε αυτό συνέβαλλαν και οι κινήσεις αντιληροφόρησης και αλληλεγγύης που έχουν πραγματοποιηθεί. Ήδη στη Θεσσαλονίκη υπάρχει μια "συνέλευση αλληλεγγύης" η οποία έχει πραγματοποιήσει παρεμβάσεις, καταλήψεις, εκδηλώσεις, πορεία κ.ά. ενώ έχει συμβάλει και στην περιφρούρηση της δημόσιας ανεργίας πείνας. Πέρα από την "συνέλευση αλληλεγγύης", αναρχικοί και αντιεξουσιαστές από τη Θεσσαλονίκη έχουν συμβάλει με τον δικό τους "διακριτό" τρόπο στην περιφρούρηση και αντιληροφόρηση της ανεργίας πείνας ενώ προγραμματίζουν και τις επόμενες κινήσεις αλληλεγγύης.

Ακολουθεί το κείμενο του Bahoz για το ζήτημα της ανεργίας πείνας:

ΓΙΑΤΙ ΞΕΚΙΝΗΣΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

Η επιλογή της ανεργίας πείνας είναι η έσχατη πολιτική επιλογή για τη διεκδίκηση της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας. Στόχος της δεν είναι τίποτα άλλο παρά να υπερασπιστούμε την ύπαρξή μας εναντίον σε κάθε καταπίεση και εξουσία. Μετά από πολλά χρόνια πολιτικής ομπρίας και καταπίεσης από το ελληνικό κράτος, αποφάσισα για δεύτερη φορά να ξεκινήσω ανεργία πείνας και να διαλέξω αυτό το δρόμο θέτοντας και τη ζωή μου σε κίνδυνο, μέσα σε μια κοινωνία αδιάφορη, όπου στόχος είναι η κατανάλωση, η ατομικότητα και πώς θα περάσεις καλὰ αδιαφορώντας για το τι συμβαίνει γύρω σου. Εδώ και πολλά χρόνια, σε κάθε προσπάθεια που έκανα να πάρω το πολιτικό άσυλο και με τα στοιχεία που έχω (αυτά που υπάρχουν στο φάκελό μου που βρίσκεται στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης) προκύπτει ότι δικαιούμαι το πολιτικό άσυλο και την ελληνική υπηκοότητα, αλλά ο τωρινός Υπουργός Δημόσιας Τάξης και οι προηγούμενοι υπουργοί που περάσανε μέχρι σήμερα, δεν δέχτηκαν να υπογράψουν. Καταπατώντας όπως κάνουν πάντα, τους νόμους που οι ίδιοι έχουν φτιάξει. Η επιλογή της ανεργίας πείνας δεν είναι μια πράξη αδυναμίας και απελπισίας. Είναι ένας τρόπος αγώνα που θα φέρει σημαντικά αποτελέσματα στο χώρο των Μεταναστών και Προσφύγων, αλλά και στους ανθρώπους που θα δώσουν την αλληλεγγύη τους. Η ανεργία πείνας είναι μια επιλογή πολιτικής αντιπαράθεσης στο μέτωπο που το κράτος έχει ανοίξει εδώ και χρόνια εναντίον στους Μετανάστες και Πρόσφυγες, καταπατώντας καθημερινά τα δικαιώματά τους (βασανίζοντας, φυλακίζοντας, βάζοντας στα στρατόπεδα συγκέντρωσης που μας θυμίζουν τα στρατόπεδα της εποχής του Χίτλερ). Μπορείτε και μπορούμε να πούμε ότι αξίζει για ένα κωλόχαρτο να πεθάνει ή να μείνει ανάθρωπος ένας άνθρωπος; Το ζήτημα δεν είναι απλά το πολιτικό άσυλο, αλλά η πολιτική καταπίεση που ασκείται από το ελληνικό κράτος εναντίον μου, πιέζοντάς με να μην ασχολούμαι με τα

κοινωνικά και τα πολιτικά προβλήματα. Με απλά λόγια μου ήρνε ή θα σταματάσεις με αυτά ή θα σε τιμωρούμε μια ζωή. Εγώ έχω διαλέξει το δρόμο μου και εκεί θα προχωρήσω. Όπως οι εξουσιαστές και οι καταπιεστές έχουν διαλέξει το δρόμο τους, έτσι και η σύγκρουση μαζί τους αποτελεί μονόδρομο για κάθε άνθρωπο με αξιοπρέπεια. Ούτε έχω μετανιώσει για αυτά που έχω κάνει στο παρελθόν (σε Τουρκία και Ελλάδα) και ούτε θα μετανιώσω για αυτά που θα κάνω τώρα και στο μέλλον. Για αυτό είμαι αναμείκτος με τόση καταπίεση. Όποιος θέλει να δώσει την αλήθειά του προς εμένα, να σεβαστεί και να υπολογίζει την πολιτική μου επιλογή, δηλαδή τον αναρχικό χώρο και την αναρχική μου δράση. Θέλω πολιτική και κοινωνική αλήθειά σου αλλά όχι ανθρωπιστική. Γιατί ανθρωπιά δεν υπάρχει μέσα στη βαρβαρότητα, όταν δεν έρχεται σε σύγκρουση με την πολιτική εξουσία που γεννάει αυτή τη βαρβαρότητα.

απεργό πείνας

ΠΑΤΙ ΖΗΤΩ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ, ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ ΚΑΙ ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Εγώ ο ZULKUF MURAT BORA, γνωστός στο ευρύτερο χώρο με το όνομα BAHÖZ, εγκατέλειψα (αναγκαστικά) τη

Τουρκία το 1995 λόγω των πολιτικών μου πεποιθήσεων και της καταπίεσης που δεχόμουν ως αποτέλεσμα της σύγκρουσής μου με το τουρκικό κράτος για τα δικαιώματα και την ελευθερία των Κούρδων. Από 16.05.1999 υπάρχει κατηγορητήριο εναντίον μου από το Δικαστήριο Κρατικής Ασφαλείας του DIYARBAKIR, ως μέλος σε "ένοπλη και παράνομη κουρδική αριστερή οργάνωση" (όπως χαρακτηρίζει το τουρκικό κράτος το Απελευθερωτικό Κόμμα του Κουρδιστάν στο οποίο συμμετείχα). Η υπόθεση εναντίον μου ακόμα εκκρεμεί. Ζήτησα πολιτικό άσυλο στην Ελλάδα. Η πρώτη απάντηση που πήρα ήταν αρνητική και έκανα ξανά δεύτερη αίτηση. Αλλά το ελληνικό κράτος δεν δέχτηκε να εξετάσει την αίτησή μου, με αποτέλεσμα να ξεκινήσω απεργία πείνας μέχρι να εξεταστεί η αίτησή μου, κάτι που έγινε στις 2.05.2002, μετά από 22 μέρες απεργίας πείνας. Το παράξενο είναι ότι πέρασα από την επταμελή επιτροπή με θετική απόφαση 5 υπέρ, μία κατά και μία ουδέτερη. Από τότε μέχρι σήμερα δεν έχω πάρει καμία απάντηση, παρόλο που σύμφωνα με τη νομοθεσία ο υπουργός θα έπρεπε να απαντήσει στη θετική για μένα πρόταση της επιτροπής μέσα σε τρεις έως έξι μήνες. Η απόφαση περιμένει στο γραφείο του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης. Παρά τη θετική εισήγηση της επιτροπής, ο υπουργός δεν δέχεται να υπογράψει την απόφαση. Ο λόγος είναι γνωστός. Μετά από την παράδοση του Οτσαλάν από το "φιλοκουρδικό" ελληνικό κράτος στην Τουρκία, ξεκίνησαν αντιτρομοκρατικές συμφωνίες μεταξύ των δυο κρατών με στόχο οι Κούρδοι και οι Τούρκοι αγωνιστές να τιμωρούνται με χρόνια ομηρία, να μην απαντιούνται οι αιτήσεις τους για χορήγηση πολιτικού ασύλου και τελικά να απειλούνται.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ: Σύμφωνα με τη Συνθήκη της Γενεύης (1951), όταν ένα άτομο που βρίσκεται εκτός της χώρας καταγωγής του ή του τόπου κατοικίας του έχει δικαιολογημένο φόβο δίωξης για λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, συμμετοχής σε ορισμένη κοινωνική ομάδα ή λόγω πολιτικών πεποιθήσεων και εξαιτίας αυτού του φόβου δίωξης αδυνατεί ή δεν επιθυμεί να επιστρέψει

στη χώρα του, δικαιούται πολιτικό άσυλο. Η Ελλάδα αποτελεί ένα φυσικό σταυροδρόμι, ένα αναγκαστικό πέρασμα για τα καραβάνια των προσφύγων. Όμως το άσυλο δίνεται με το σταγονόμετρο στους επιζητάντες εξοριστούς, μέσα από πολυήλικες και απαγορευτικές στην ουσία τους γραφειοκρατικές διαδικασίες. Οι αιτήσεις για άσυλο απορρίπτονται από το κράτος μετά από ένα μεγάλο χρονικό διάστημα εκκρεμότητας ή αναμονής και οι πρόσφυγες απειλούνται με απέλαση. Η Ελλάδα είναι η τελευταία χώρα της πολιτισμένης ΕΕ στη χορήγηση πολιτικού ασύλου (0,3% των αιτήσεων γίνονται αποδεκτές). Μπορούμε να πούμε ότι το ελληνικό κράτος στην πράξη έχει καταργήσει εδώ

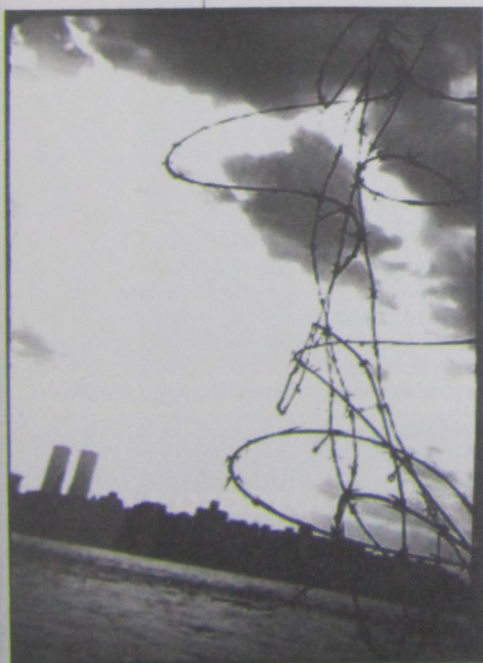
και χρόνια το
πολιτικό άσυλο.
Μπορούμε να
πούμε ότι οι

Zulkuf Murat Bora

πολιτικοί

πρόσφυγες στην Ελλάδα κρατούνται σαν όμηροι. Δεν έχουν κανένα δικαίωμα (ιατρική περίθαλψη, εκπαίδευση, δουλειά κ.λπ). Εκατοντάδες μετανάστες και πρόσφυγες από διάφορες χώρες, που περιμένουν την απέλασή τους, κρατούνται για μήνες στις φυλακές σε άθλιες συνθήκες. Μετανάστες και πρόσφυγες που διαμαρτύρονται για αυτή την κατάσταση έχουν κάνει πολλές φορές απεργία πείνας. Οι παράνομες και βάρβαρες πράξεις ενάντια στα δικαιώματα των προσφύγων και μεταναστών αυξάνονται συνεχώς. Η απέλαση διωγμένων, λόγω πολέμου, πολιτικών προσφύγων, χωρίς καν να εξετασθούν οι αιτήσεις τους για άσυλο, η εγκατάλειψη των πολιτικών κρατούμενων μέσα στο χειμώνα σε εγκαταλεημένα στρατόπεδα, οι δολοφονίες μεταναστών από σφαίρες μπάσων μπροστά στα μάτια του κόσμου έχουν γίνει πλέον συνηθισμένες πράξεις.

Bahoz

ο αντιρατσιστικός λόγος, η διανόηση και

η διαδικασία κοινωνικής συναίνεσης

δημοσίευση της
Πιέτρο Γκράο

σχολιαστής ενός άρθρου του "προοδευτικού
διανοούμενου" στο ιταλικό περιοδικό
Democrazia e diritto που αναδημοσιεύτηκε στην
εφημερίδα Ελευθεροτυπία στις 1.8.99

Στα πλαίσια της νέας ανερχόμενης αριστεροδεξιάς δημοκρατικής soft ιδεολογίας, τα δεδομένα είναι σαφή: "ο έμπορος της διανόησης πρέπει να διατυπώνει το κυρίαρχο ηθικό μοντέλο και να εκφράζει τις ελάχιστες συναινετικές αξίες". Ένα τέτοιο δείγμα σύγχρονου ευρωπαϊκού ανθρωπισμού, κυκλοφορεί τα τελευταία χρόνια, σχετικά με τον ρατσισμό και τους μετανάστες:

"...επομένως εμείς είμαστε που τους υποχρεώσαμε να έρθουν σπρωγμένοι από την ανάγκη. Δεν είναι γελοίο λοιπόν να αναρωτιόμαστε γιατί έρχονται;...

... τέλος, δεν είναι περίεργη τόσο οργή, επειδή αυτοί οι "ξένοι" περνούν σύνορά μας; Ποιος αν όχι εμείς - Δύση, Αμερική- επινόησε το μύθο του συνόρου που μετατοπίζεται προς τα εμπρός;...

...τώρα αφού τους ξεριζώσαμε και τους ξεζουμίσαμε- σκεφτόμαστε αληθινά να αντηψώσουμε την κινήτη γέφυρα των πόλεων μας και να κλείσουμε τις πόρτες; ..."

Να την λοιπόν, η ωμή αλήθεια, που εφορμά από τα παλαιοσοσιαλιστικά χρονοντούλαπα για να τροφοδοτήσει τις χρεοκοπημένες μεθόδους της αστικής δημοκρατίας με νέες προσδοκίες. Οι επικοινωνιακές λεωφόροι είναι ανοικτές.

"...γι' αυτό ο δρόμος του ρατσισμού, των γκέτο, ακόμη και εκείνος των "κλειστών αριθμών" όχι μόνο είναι αντίθετος και παράλογος, αλλά είναι τελικά και ανέφικτος. Και δίχως μία ανοικτή πρόταση σε αυτό το νέο γεγονός που εμείς προκαλέσαμε, δεν θα 'χουμε ειρήνη, σωματική και ψυχική. Δεν θα έχουμε την σωματική ειρήνη -για να χρησιμοποιήσουμε αυτή την έκφραση- γιατί αυτοί οι "άλλοι" θα ξεμπαρκάρουν το ίδιο και αν ξεμπαρκάρουν παράνομοι θα 'ναι χειρότερα."

Μήπως επειδή προκαλέσαμε "εμείς" (σε παράξενο διαταξικό συντακτικό) τα αίτια της μετανάστευσης, πρέπει να ανατρέψουμε τα αίτια; Όχι βέβαια, γιατί τώρα, "έτσι όπως τα έχουμε κάνει" πρέπει να ανικνεύσουμε "ρεαλιστικές και αποτελεσματικές" μεθόδους για το πρόβλημα. Άρχίζει να γίνεται η κατάσταση επικίνδυνη και για την "ψυχική μας" υγεία. Επι-πλέον... δεν μας συμφέρει.

"Γιατί αν δεν διαθέτουν δικαιώματα, θα χρησιμοποιούνται στην αγορά των χειρών και των υπηρεσιών με χαμηλή αμοιβή. Και θα δημιουργηθούν ζώνες όπου θα ξεσπάσει ο "πόλεμος ανάμεσα στους φτωχούς"

Είναι ένα αυτονόητο ερώτημα σε ποιους εν τέλει απευθύνεται ο προοδευτικός αυτός διανοούμενος. Και επί πλέον, το πρόαπτι όπου διαβιώνει και από το οποίο ατενίζει πνευματικά το ενδεχόμενο ενός "πολέμου ανάμεσα στους φτωχούς", πρέπει να απέχει πολύ από τα προάπτια των φτωχών, όπου αυτός ο πόλεμος ήδη εξελίσσεται, και χωρίς κατ' ανάγκην τους συγκεκριμένους -ρατσιστικού περιεχομένου- πλασματικούς διαχωρισμούς.

"...νομίζω ωστόσο ότι δεν αρκεί να πούμε εγώ δεν θα γίνω ρατσιστής ή εγώ θα πω όχι. Είναι ανάγκη να ξέρονται πως, μπροστά στο γεγονός που άρχισε, πρέπει να αλλάξουν οι κανόνες και οι μορφές της συμβίωσης μας, επομένως και εμείς οι ίδιοι".

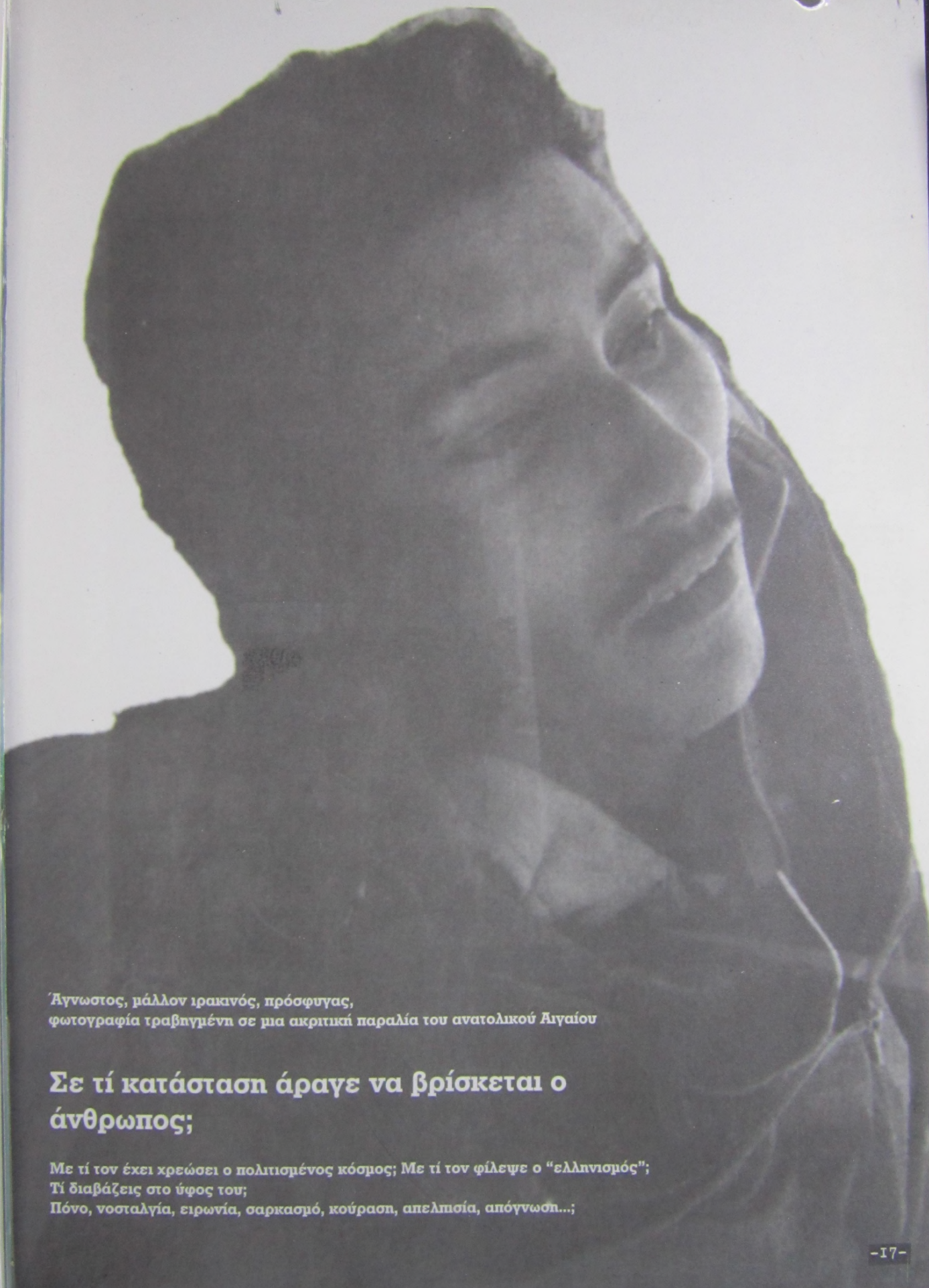
Μήπως η αμφισβητησιακή μανία του διανοούμενου αφορά τις συστημικές δομές της κοινωνικής ανισότητας και της κρατικής οργάνωσης της κοινωνίας; Είναι φανερό πως στο όνομα ενός αυτόκλητου ρεαλισμού, εφικτού και απτού αποτελέσματος, τα όρια της θεσμικής αμφισβήτησης περιορίζονται στο άμεσο εμπειρικό υποκειμενικό πεδίο.

"Είναι νομίζω φανερό πως πρέπει να αλλάξει το συνδικάτο, όχι μόνο ανοίγοντας τις γραμμές του, αλλά ακριβώς γι' αυτό αλλάζοντας τον ιστό των διεκδικήσεων του. Το ίδιο το ζήτημα των δικαιωμάτων επεκτείνεται και περιπλέκεται. Γιατί θα χρειαστεί να προβληθούν νέες ισότητες αλλά και νέες διαφορές. Πρέπει να σκεφτούμε ξανά το σχολικό σύστημα αντλώντας διδάγματα, τουλάχιστον από τις δικές μας ομάδες μεταναστών π.χ στη Γερμανία. Και πρέπει να θέσουμε το πρόβλημα της διεύρυνσης της ψήφου. Αυτοί που αποβιβάζτηκαν στη γη μας μπαίνουν ήδη στη ζωή των θεσμών μας. Σε αυτό δεν θα φτάσουμε χωρίς να αλλάξουμε την κουλτούρα μας. Που σημαίνει πριν απ' όλα: να γνωρίζουμε και να γνωρίζομαστε..."

Η διαδικασία της συναίνεσης γίνεται με έλλογα σχήματα, υποτιθέμενα αυτονόητα, όπου ας πούμε η "κουλτούρα" που πρέπει να αλλάξει ταυτίζεται με διαδικασίες, όπως η ποιότητα του κατεστημένου συνδικαλισμού, η ελαστικοποιημένη αστική εκπαίδευση και η εξάπλωση του δικαιώματος της ψήφου. "Να μουν, λοιπόν, στους θεσμούς μας", κα έτσι "να τους γνωρίσουμε και να γνωριστούμε". Η φετιχοποίηση των δεδομένων μιας προβληματικής θεσμικής πραγματικότητας είναι η πιο γόνιμη διαδικασία κατασκευής κοινωνικής συναίνεσης.

"... δεν θα απομακρύνουμε αληθινά τον κίνδυνο της ρατσιστικής μόλυνσης, αν δεν κατανοήσουμε, αν δεν αναγνωρίσουμε την αυτονομία και τον πιθανό πλούτο αυτής της διαφορετικότητας εκείνου που στο δρόμο μας φαίνεται "ξένος"..."

Για να καταλήξει το κείμενο σε ένα κήρυγμα διαφωτισμού, τόσο αφαιρετικό όσο και οι πολλαπλές κατεστημένες εκδοχές του.

Άγνωστος, μάλλον ιρακινός, πρόσφυγας,
φωτογραφία τραβηγμένη σε μια ακριτική παραλία του ανατολικού Αιγαίου

Σε τί κατάσταση άραγε να βρίσκεται ο άνθρωπος;

Με τί τον έχει χρεώσει ο πολιτισμένος κόσμος; Με τί τον φίλεψε ο "ελληνισμός";
Τί διαβάζεις στο ύφος του;
Πόνο, νοσταλγία, ειρωνία, σαρκασμό, κούραση, απελπισία, απόγνωση...;

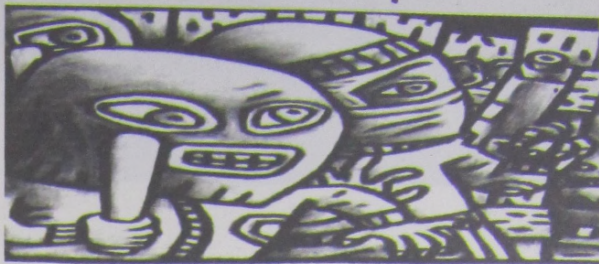

...Ο άνθρωπος αυτός είναι ήδη νεκρός

Το αν είναι τυχερός ή άτυχος θα το κρίνουν οι άνθρωποι που συνέχισαν το δρόμο τους με τον ψεύτικο παράδεισο στα μάτια, αυτοί που στοιβάζονται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα τμήματα μεταγωγών, αυτοί που βαριανασαίνουν στα χειρότερα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, που ταπεινώνονται και εξευτελίζονται στα "κρεβάτια", στα υπόγεια, στις γειτονιές του "πολιτισμένου κόσμου".

Πυροβολήσαν, καταβίβωσαν, τραυμάτισαν, σκοτώσαν και κυκλοφορούν ελεύθεροι.

Οι αστυνομικές επιθέσεις και δολοφονίες συνεχίζονται. Τα περιστατικά κατά τα οποία κάποιος μπάτσος σκοτώσε ή τραυμάτισε "διαφορετικούς", διαδηλωτές, ή κατά υπόθεση διαδηλωτές, δεν παύουν να υπενθυμίζουν με τον πιο ομώ και απροκάλυπτο τρόπο ότι ο κοινωνικός και ταξικός πόλεμος διεξάγεται καθημερινά. Με το κράτος να ανταπαρθέτει κάθε μέσο, κάθε όπλο, κάθε κατασταλτικό και ιδεολογικό μηχανισμό του για να επιβεβαιώνει ότι είναι θεμελιωμένο πάνω στη βία και στην επιβολή. Να σκορπάει σφαίρες σε διαδηλωτές και "διαφορετικούς", να ανατρέπει καταδικωμένα μηχανάκια με πιθανώς διαδηλωτές, να αθωώνει τους ένστολους φονιάδες και να νομιμοποιεί τα εγκλήματά του. Και για όσους δεν συναινούν δε θα μείνει τίποτε αναπάντητο...

11.03.2005

Ο μπάτσος Τυλιανάκης πριν τρεις ήμισυ χρόνια, σε μολόκο της αστυνομίας στο Ζεφύρι, σκότωσε τον τοιγράνο Μαρίνο Χριστόπουλο.

Έτσι απλά. Έβγαλε το όπλο, σημάδεψε και πέτυχε στον ανήνετο τον Μαρίνο που οδηγούσε. "Τη μέρα που τον σκοτώσαν, ο αδερφός μου ήταν χαρούμενος- πετούσε. Το μικρό του παιδί, που είχε γεννηθεί με ένα πρόβλημα, ήταν για καλή και έβγαλε από το νοσοκομείο. Μετά από τρεις ήμισυ χρόνια, στο δρόμο για το σπίτι, όπου τον περιμέναμε, τον πυροβόλησαν." (το παραπάνω απόσπασμα αλλά και όσα ακολουθούν είναι από συνέντευξη της αδερφής του Μαρίνου σε αστική εφημερίδα)

Στις μέρες μας ο δολοφονός μπάτσος κυκλοφορεί ελεύθερος ύστερα από απόφαση των δικαστηρίων στις 11/03/2005 να τον καταδικάσει τιπικά σε 13 χρόνια κάθειρξη και να προσδώσει στην ποινή ανασταλτικό χαρακτήρα έως την εκδίκαση της έφεσης. Το δικαστήριο αναγνώρισε "ελαφρυντικά" στον μπάτσο δολοφόνο, επικαλούμενο τον "πρότερο έντομο βίο του και την καλή συμπεριφορά του μετά την τέλεση της πράξης", και τον άφησε ελεύθερο.

Σε κάθε άλλη περίπτωση η ανθρωποκτονία αποφέρει (ισόβια) φυλάκιση...

Σε αυτήν την περίπτωση, η μάλλον σε όλες τις περιπτώσεις που οι μπάτσοι σκοτώνουν, βασανίζουν, βιάζουν, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: είτε να πέφτουν στα μαλακά είτε να αθωώνονται εξ' ολοκλήρου.

"Αν αυτό είναι φονιάς, οι δικαστές 100 φορές. Ξέρεις πόσο κρατάνε όπλο;"

Στο Ζεφύρι, αυτά τα τρεις ήμισυ χρόνια μετά τον θάνατο του Μαρίνου, η καταδίκη και φυλάκιση του Τυλιανάκη αναμενόνταν σαν δικαίωση και σαν ένα μικρό "ξέπλυμα" του κακού.

"Δεν μπορώ να συγκριθώ, το κυνήγι με θέμα κι ελπίζουμε στη δικαίωση. Να πάει φυλάκιση. Εγώ έχω δυο παιδιά, δεν μπορώ να πάρω εκδίκηση, αλλά τόσο κόσμο αγαπώσε το Μαρίνο και ψάχνει κάθε μέρα να τον ξαναδεί, καταλαβαίνεις, άνθρωποι που μεγάλωσαν μαζί του."

Όλα τα στοιχεία της δολοφονίας συγγράφονται στην ενοχή του μπάτσου Τυλιανάκη, αναφέροντας τις απροκάλυπτες δικαιολογίες των μπάτσων και στέλνουν στο βρόντο όλες τις έννομες δικαστικές εξετάσεις (ΕΔΕ) της αστυνομίας.

"Μετά τον πυροβολισμό προσπάθησαν να βρουν στιδήποτε μπορούσε να ενοχοποιηθεί τον Μαρίνο. Όμως ο Μαρίνος ήταν καθαρός."

Από τις πρώτες ημέρες μετά τη δολοφονία του Μαρίνου, οι κρατικοί μηχανισμοί φαινόταν να τίθενται σε συναγερμό και να οργάνωνται.

"Όταν μαθεύτηκε ο φόνος, έγιναν πολλά τηλεφωνήματα από τα κεντρικά της Ασφάλειας προς τα τμήματα του Ζεφυρίου, του Μενιδίου, των Άνω Λιοσίων και όπου αλλού ζουν τοιγράνοι".

Ενώ ταυτόχρονα, οι ίδιοι κρατικοί μηχανισμοί, παρείχαν κάθε είδους προστασία στον δολοφόνο μπάτσο. Οι φάλλγγες της ασφάλειας κατά τη διάρκεια των προσαγγονιών του Τυλιανάκη στα δικαστήρια, οι κλιούρες του Ζεφύρι για την αποφυγή επεισοδίων τις πρώτες ημέρες μετά τη δολοφονία, οι "πυροσβεστικές" επεμβάσεις των αρμοδίων αξιωματικών στα πάνελ των καναλιών και οι θηριώδεις υποσχέσεις τους για απόδοση δικαιοσύνης, όλα αυτά ήταν επεμβάσεις για την προστασία του ίδιου του μπάτσου αλλά και για να μην πληρωθεί το γόητρο της δημοκρατίας.

Παράλληλα στην υπόθεση άρχισαν να εμπλέκονται εκπομπικά για την κοινωνική δυσανεμία και οργή, φορείς οι οποίοι διεκδικούν μάλιστα τίτλους κοινωνικής αντιπροσώπευσης αλλά και διαμεσολαβητικών μηχανισμών.

Οι δεσμεύσεις βουλευτών και λαϊκών τραγουδιστών ότι το "ζήτημα θα απασχολήσει και τη βουλή" και οι διεθνείς καταγγελίες διαφόρων "μη κυβερνητικών οργανώσεων", όλα αυτά ήταν ενδείξεις στο ότι η υπόθεση έπρεπε να εκπονηθεί και ο μπάτσος να "πέσει στα μαλακά".

Τα ΜΜΕ ένετχαν από την πρώτη στιγμή έδωσαν την ανάλογη δημοσιότητα στο ζήτημα προσφέροντας χώρο και χρόνο στους οργισμένους συγγενείς και φίλους του Μαρίνου να υποστηρίξουν το δίκιο τους και να δικαιωθούν τον πόνο τους, χωρίς να χάνουν βέβαια την ευκαιρία να συμμαχούν την περιοχή ως γκέτο παραβατικότητας.

"Στο Ζεφύρι ήθελε μία από την τηλεόραση να κάνει ρεπορτάζ. Στεκόμαστε δίπλα της, όταν αυτή λέει για το "γκέτο" στο οποίο βρίσκεται. Μου' ρθε να της ριξώ μια σφαλίδα, έτσι, για να έχει λίγο δάμα."

Τα εκτενέ ρεπορτάζ για τα "δρομολόγια των τρόμων", οι αναφορές για τα "σούπερ μάρκετ πρέζας" αλλά και γενικότερα η καλλιέργεια της εντύπωσης ότι το Ζεφύρι είναι κάτι σαν ένα ελληνικό Σιάγκο, στόχο είχαν να ανατρεψούν το αληθινό για την αστυνομία κλίμα, να δικαιολογήσουν την παρουσία των μπάτσων στους δρόμους του Ζεφυρίου, και τελικά να νομιμοποιήσουν την αστυνομοκρατία και να αποδώσουν στους μπάτσους την "πιθανότητα του λάθους".

Και φυσικά το οργανωμένο έγκλημα της δημοκρατίας ολοκληρώνεται με τις αποφάσεις των δικαστών. Αυτό που τελικά η δημοκρατία κάνει είναι να νομιμοποιεί τα εγκλήματά της.

Για τις απαντήσεις απέναντι σε αυτά τα εγκλήματα, είναι γνωστές οι εκκένες των συγκροτήσεων με τα ματ που είχαν καταρτίσει στο Ζεφύρι για να "προστατεύσουν" το τοπικό αστυνομικό τμήμα λίγες ώρες μετά τη δολοφονία. Όπως είναι γνωστές και οι πιο πρόσφατες εκκένες όπου σταματημένα και άδεια λεωφορεία σπάζονταν από τοιγράνους με τις επενθυμίες ενός ευρύτερου πεδίου ύστερα από την απόφαση του δικαστηρίου να αθεθεί ελεύθερος ο δολοφονός μπάτσος. Για αυτές τις εκκένες η μητέρα του Μαρίνου είχε χαρακτηριστικά πει:

"Παιδιά ήταν, αγανάκτησαν, αλλά τα λεωφορεία δεν φταίνε σε τίποτα. Καλύτερα να καίγεται το αστυνομικό τμήμα ή περιολικά..."

09.04.2005

Τις ημέρες εκείνες όποιος άνοιγε/έβλεπε/διάβαζε ειδήσεις σε καθεστωτικά media, θα γνώριζε ότι κάτω στην Κατεχάκη σκοτώθηκε "ένας νεαρός" σε τροχαίο με τη μηχανή του. Οι πληροφορίες δεν ήταν όμως σαφείς ούτε είχαν σταθερά δεδομένα. Σε κάποια -καθεστωτικά πάλι- μέσα, διέφευγε η είδηση ότι το τροχαίο προήλθε από καταδίωξη της αστυνομίας. Χρειάστηκε να περάσουν κάποιες εβδομάδες για να καταφέρουν οι φίλοι και η μητέρα του 24χρονου μοτοσυκλετιστή που σκοτώθηκε εκείνη την ημέρα, να ξεδιαλύνουν το σπινένο από την αστυνομία τροχαία, τη σπινένη από την αστυνομία είδηση, να μείνουν για τη δολοφονία του Νίκου Γκαλλέγκου από την αστυνομία κατά τη διάρκεια καταδίωξης.

Ακολουθούν χαρακτηριστικά αποσπάσματα από δηλώσεις της μητέρας και του αδερφού του Ν. Γκαλλέγκου καθώς και του διατηρόν τους.

"Τα παιδιά μου βρίσκονταν σε πάρτι στη Γεωπονική Σχολή. Ένας φίλος τους, ο Χάρης Σίνος, τραυματίστηκε στο πόδι. Εκείνοι αποφάσισαν να τον μεταφέρουν - με μοτοσυκλέτες - στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο που εφημέρευε. Τους πέρασαν για αναρχικούς και άρχισαν να τους καταδιώκουν. Κατά την καταδίωξη προκάλεσαν τον θάνατο του παιδιού μου. Όταν συνειδητοποιήσαν τι είχαν κάνει, προσπάθησαν να συγκαλύψουν το λάθος τους...εξαφανίσαν και παραπονήσαν στοιχεία στον τόπο του δυστυχήματος, ώστε να φαίνεται σαν ένα συνηθισμένο τροχαίο" (δηλώσεις της μητέρας του Νίκου Γκαλλέγκου στον αστικό τύπο)

"Μετέφερα τον τραυματισμένο φίλο μας στο νοσοκομείο. Ακολουθούσαν με δεύτερη μοτοσυκλέτα ο αδελφός μου και η αρραβωνιαστικιά μου και σε μικρή απόσταση κι άλλοι φίλοι. Στη διαδρομή περιολικά άρχισαν να μας καταδιώκουν. Κατά τη διάρκεια της καταδίωξης οι αστυνομικοί "έλειαν" τη μηχανή του αδελφού μου, με αποτέλεσμα εκείνος να σκοτωθεί και η αρραβωνιαστικιά μου να τραυματιστεί βαρύντα. Αρχικά ένας αξιωματικός μου είπε ότι είχε γίνει λάθος, μας καταδίωξαν έπειτα από λάθος σήμα, θα γίνονταν ανακρίσεις. Όταν ο αδελφός μου ύστερα από λίγα λεπτά πέθανε, άλλος αξιωματικός υποστήριξε ότι ήταν ένα συνηθισμένο τροχαίο" (δηλώσεις του αδερφού του Νίκου Γκαλλέγκου στον αστικό τύπο)

"...Όταν ο Νίκος έστριψε κάποιου στιγμή στη Λ. Κατεχάκη με κατεύθυνση τη Λ. Κηφισίας. Ένα αυτοκίνητο χρώματος γκρι με συμβατικές πινακίδες κατευθύνθηκε με ιλιγγιώδη ταχύτητα και πήρε θέση στην κάθετη οδό Αθηνών. Την ώρα που πλησίαζε ο καταδικωμένος μοτοσυκλετιστής βγήκε απότομα και παρεμβλήθη στην πορεία του. Εκείνος αναγκάστηκε να ανακόψει ταχύτητα και το πρώτο περιολικό που τον καταδίωκε έπεσε πάνω του. Η μηχανή ανατράπηκε και ο οδηγός της εκτινάχθηκε με το κεφάλι στο οδόστρωμα με συνέπεια βαριές εγκεφαλικές κακώσεις...Μόλις τους συμβάντος είδαν αστυνομικούς να μετακινούν τα θύματα από τη θέση όπου είχαν πέσει και να ακουμπούν το κεφάλι του νεαρού στο αριστερό, κατά την πορεία του, πεζοδρόμιο της λεωφόρου. Οι αστυνομικοί αφού απέκλειαν την περιοχή, άρχισαν να συνεννοούνται μεταξύ τους, να εξαφανίζουν τα ίχνη που είχε αφήσει το αυτοκίνητο με τις συμβατικές πινακίδες..." (δηλώσεις του διατηρόν της υπόθεσης στον αστικό τύπο)

Πρόκειται λοιπόν για δύο οργανωμένες επιχειρήσεις της αστυνομίας. Η πρώτη να καταδιώκουν και να ανακόψουν πιθανούς αναρχικούς διαδηλωτές με κάθε τίμημα και η δεύτερη να συγκαλύψουν τη δολοφονία. Και όλα αυτά βέβαια δεν θα μπορούσαν παρά να περάσουν στην αφάνεια για να μην πληρωθεί και πάλι η δημοκρατία.

Λίγες ημέρες αργότερα, προς απάντηση αυτής της κρατικής δολοφονίας, ομάδες ατόμων που βρίσκονταν στο γήπεδο της λεωφόρου Αλεξάνδρας, επιτέθηκαν με πέτρες και μολότωφ σε δημορίες των ματ.

Στις 10 Μάη, αναρχικοί-ές βρέθηκαν στο πολιτεχνείο για την πραγματοποίηση συνέλευσής τους. Στον ίδιο χώρο βρέθηκαν και ένοπλοι φρουροί βουλευτών με τα αυτοκίνητά τους. Κατά την προσπάθεια των συγκεντρωμένων να εκδώσουν τους φρουρούς από το πολιτεχνείο, ένας από τους τελευταίους -ο Χριστόφορος Πατούας- πυροβόλησε με αποτέλεσμα ένας σύντροφος να τραυματιστεί στο πόδι. Η υπόθεση, από εκεί και πέρα, θα μπορούσε να είχε πάρει ξεχωριστή τροπή αν εκείνη την στιγμή δεν βρίσκονταν στο χώρο του πολιτεχνείου βουλευτές, κομματικά μέλη και οι προσκεκλημένοι τους για μια βιβλιοπαρουσίαση.

Τα διακρινόμενα σταμάτησαν να πέφτουν από νυχτός, οι δυνάμεις των ματ απομακρύνθηκαν και ξεκίνησαν ένας "επικοινωνιακός πόλεμος" εντός και εκτός του πολιτεχνείου. Τα ΜΜΕ άδραξαν την ευκαιρία, ανέστειλαν την αεργία των εργαζομένων τους στο τμήμα των ειδήσεων και έστρεψαν τους προβολείς τους προς την ιδιότητα "ομηρία" - αποκλεισμό των πολιτών στο κατελημμένο πολιτεχνείο.

Στα διάφορα πάνελ εκείνης της νύχτας αλλά και στα διοελάδα των εφημερίδων τις επόμενες ημέρες, το ζήτημα μεταφερόταν συνεχώς από την κρατική βία στην καταπίεση του ασύλου από αναρχικούς, από τις σφαίρες των ένοπλων φρουρών στους "κοινωνικοφόρους" της Στουρνάρα, από τον τραυματισμό αναρχικού στην ομηρία πρώην υπουργών.

Στο παιχνίδι των εντυπώσεων, το κράτος επιχειρούσε αρχικά να αντιστρέψει και στη συνέχεια να υποβαθμίσει το γεγονός ενώ ταυτόχρονα αγωνιούσε στο να βρεθεί ανώδυνη λύση στην λήξη της κατάληψης και στον αποκλεισμό των βουλευτών. Δεν θα μπορούσε βέβαια να γίνει κι αλλιώς, καθώς η δημοκρατία βρέθηκε απέναντι σε άλλη μια αντίφαση της.

Από τη μια ένας "δημοκρατικός χώρος διάλογου" όπως παρουσιάζεται η ατοική δημοκρατία. Από την άλλη η χρήση αστυνομικών όπλων εντός του.

Από εκεί και πέρα, και αφού η κατάληψη έληξε, οι δηλώσεις του Ε. Βενιζέλου στα media είναι χαρακτηριστικές για το τι άφησε η νύχτα της 10ης Μάη για την κυριαρχία.

"Κάνανε μια πολιτική σπύζηση, διαπιστώσαμε μια δυσανεμία και απογοήτευση την οποία κανείς δεν μπορεί να αγνοήσει". Εδώ την υπεραξία θέλει να υπαρκθεί η ατοική δημοκρατία.

"Ενώ η κυβέρνηση είχε όλη την καλή διάθεση, δεν μπορούσε να προβεί σε χειρισμούς που τους κάνουν εμείς". Εδώ την υπεραξία θέλει να εισπράξει η πολιτική διαχείριση.

10.05.2005

Και έσοι δεν συναινούν δεν θα αφήσουν τίποτε αναπάντητο...

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι την Ιστορία τη γράφουν οι νικητές. Οι νικητές σε κάθε μάχη, σε κάθε πόλεμο. Και ο νους πάει σε πολέμους μεταξύ "εθνών" που συνήθως καθορίζουν σύνορα και μετατρέπουν τους ηττημένους σε "μειονότητες". Ή σε νικητήριους πολέμους των στρατών των κυρίαρχων τάξεων ενάντια στους εκάστοτε εξεγερμένους που μεταμορφώνουν τα σώματα των ηττημένων σε φαντάσματα ενός "εχθρού του λαού" για να πειθαναγκάζουν την ύστερη κοινωνική συνείδηση.

Αυτός που θα εμμένει στη σχέση του με την ιστορική πραγματικότητα είναι σίγουρο ότι θα ανταμειφθεί όχι απλά με μια τεκμηρίωση της διαστρέβλωσης του παρελθόντος από τους κυρίαρχους αλλά και με την αποκάλυψη των κανόνων και των συμφερόντων τους μέσα σε κάθε ιστορική περίοδο. Η εξουσία και τα προνόμια, ως υποστάσεις της κυριαρχικής λογικής, παίρνουν την μορφή της εποχής τους και υλικοποιούνται με σημείο αναφοράς τις εκάστοτε ιεραρχίες και αποτιμήσεις πλούτου και κοινωνικού κύρους. Τίθεται ένα ερώτημα: εκείνο που κάνει απτή την κυριαρχική λογική στην κοινωνική συνείδηση είναι "δέσμο" της υλικής της υπόστασης και ως εκ τούτου των ιστορικών

της ορίων;

Η Εξουσία δεν είναι μεταφυσική έννοια. Η Εξουσία κάποτε χρησιμοποίησε την μεταφυσική και το έκανε όχι για να καταστεί η ίδια υποτελής ανόπτων μυθοπλασιών αλλά για να τυφλώνει τους υπηκόους διεκδικώντας και κατοχυρώνοντας για τον εαυτό της χειροπαστά συμφέροντα. Καθώς έχει ξεπεράσει προ πολλού τα μεταφυσικά προσκήμια σαρκάζοντας και απαξιώνοντας τον άχρηστο δεσποτισμό τους, σήμερα, στην πιο επιθετική της μορφή που λέγεται καπιταλισμός, διακηρύττει ότι δεν μπορεί να αναγνωρίσει τον εαυτό της έξω από τη δική της θνητότητα, μια θνητότητα που οριοθετείται προφανώς από συμφέροντα και κυνική ιδιοτέλεια. Φαίνεται, όμως, στην Ιστορία ότι αυτοί που κάθε φορά ξεδιαλύνουν την εξουσιαστική φαινομενικότητα -πέρα από τα ρητορικά "υπαρξιακά" που θέτει κάθε φορά στο ιστορικό της πλαίσιο- δεν είναι άλλοι από τους εξεγερμένους. Κίνητρο των εξεγερμένων μέσα στην Ιστορία ήταν ανέκαθεν η αποτίναξη του ζυγού τους, με την ελευθερία να είναι σε τέτοιο βαθμό η ίδια τους η ανάσα, ώστε να μην εκλογικεύεται ούτε και να (μετα)φυσικοποιείται. Ακριβώς σε αυτό το

σημείο η Εξουσία αποκαλύπτει έναν συνιστώσα όρο ζωής της που είναι η συντριβή των εξεγερμένων, ο αφανισμός των φυσικών φορέων του αιτήματος της ελευθερίας με την ελπίδα ενός παντοτινού αφανισμού και του ίδιου του αιτήματος. Σε περίπτωση εξέγερσης δεν πρόκειται για συμφέροντα μικρά ή μεγάλα, για μάχες μεταξύ διευθυντηρίων και για διευθετήσεις κοινωνικών ιεραρχιών ώστε να χρειάζεται η θνητή γλώσσα των ιστορικών ορίων. Εδώ πρόκειται για επιθετική αμφισβήτηση της ίδιας της υπόστασης της Εξουσίας. Γι' αυτό λοιπόν μέσα στην Ιστορία, ορίζονται και κάθετα σε κάθε ιστορική εποχή συναντώνται παραδείγματα διευθυντηρίων και μηχανισμών Εξουσίας που, ενώ έχουν παρελθόν και μέλλον επιστήθιας εκθρόνισης, ενώ εξελίσσονται μάχες συμφερόντων μεταξύ τους συμμαχούν για να καταπνίξουν μια εξέγερση. Θα παρατεθούν τρία χαρακτηριστικά ιστορικά παραδείγματα που τεκμηριώνουν αυτήν ακριβώς την συνθήκη δίνοντας της την "αιωνιότητα" που της αρμόζει πέρα από ιστορικές νομοτέλειες και κοινωνικούς δαρβινισμούς. Ο θάνατος κάθε Εξουσίας είναι η Εξέγερση γι' αυτό και οι απαντήσεις της Εξουσίας ήταν, είναι και θα είναι πάντα θανάσιμες.

ανταρσίες που φοβούνται οι εστειμμένοι ΣΣΙΛΟΚΟΡ

Ο Θουκυδίδης δίνει το κείμενο της συμμαχίας που συνήφθη μεταξύ Αθηνών και Σπάρτης στην αρχή του καλοκαιριού του 421 (Ε, 23-24), εκεί διαβάζουμε την ακόλουθη ρήτρα, η οποία δεν συνεπάγεται κάποιο ακριβές αντιστάθμισμα από σπαρτιατικής πλευράς: ήν δε η δουλεία επανιστήται, επικουρείν Αθηναίους Λακεδαιμονίους παντί σθένει κατά το δυνατόν ("αν η δουλική τάξη εξεγερθεί, οι Αθηναίοι θα βοηθήσουν τους Λακεδαιμονίους με όλες τους τις δυνάμεις και όσο μπορούν"). (Πιερ Νιντάλ-Νακέ, *Πέρα από την αρχαία ελληνική δημοκρατία*, σελ. 79)

Το 1870 ο στρατός του Ναπολέοντα του 3ου, πολεμάει τον πρωσικό στρατό. Στις 18 Μάρτη του 1871 ο λαός του Παρισιού επιλέγει τον εμφύλιο πόλεμο ενάντια στην γαλλική κυβέρνηση των Βερσαλλιών και τον στρατό της και στη συνέχεια καταλαμβάνει την πόλη. Στις 28 Μαρτίου ανακηρύσσεται η Κομμούνα ως επίσημο "καθεστώς". Αμέσως μετά από αυτό το γεγονός, οι δυο "αδελφές-εχθρικές" δυνάμεις ξαναδίνουν αμέσως τα χέρια: ο πόλεμος "αναβάλλεται" και μετά από δυο μήνες τα γαλλικά στρατεύματα στις Βερσαλλίες καταλαμβάνουν το Παρίσι με

τη βοήθεια των Πρώσων!

(Μ. Φίλντ - Ζ-Μ Μπρόν, *Νεολαία και Επανάσταση*, σελ 139)

Ο Μπίσμαρκ, κυβερνήτης των Πρώσων, απελευθέρωσε 100.000 γάλλους αιχμαλώτους πολέμου για να καθυποτάξουν το προλεταριακό Παρίσι (Λένιν, "Η ανάμνηση της Κομμούνας")

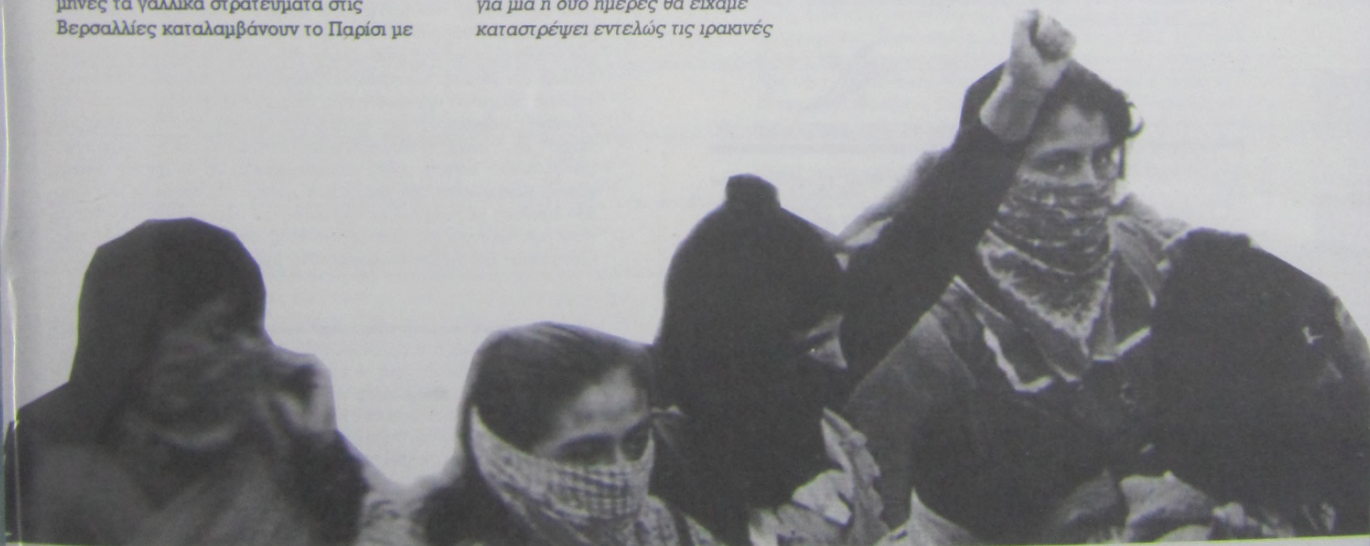
Στις 26 Φλεβάρη του 1991, δυο μέρες πριν από την ανακοίνωση της κατάπαυσης του πυρός από την Ουάσιγκτον, ένα νέο στοιχείο έκανε την εμφάνισή του στο ιρακινό ζήτημα. Κουρασμένο από 12 χρόνια στυγνής δικτατορίας, ένα μεγάλο μέρος του ιρακινού πληθυσμού εξεγέρθηκε ενάντια στο καθεστώς της Βαγδάτης. Η είδηση κρύφτηκε από τα ΜΜΕ καθώς η κυβέρνηση Μπους δεν ήθελε να φανεί ότι σταματάει τον πόλεμο για να σώσει το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεϊν. Ο λαός άρχισε να διαδhlώνει στους δρόμους φέροντας όπλα και καταστρέφοντας πράγματα. Ο Μπους αποφάσισε να σταματήσει τον πόλεμο. Και το έκανε αυτό παρά τις αντιρρήσεις του στρατηγού Σβάρτσκοφ που δήλωσε: "εάν μας είχε επιτραπεί να συνεχίσουμε για μια ή δυο ημέρες θα είχαμε καταστρέψει εντελώς τις ιρακινές

δυνάμεις και θα ήταν μια μάχη εξολόθρευσης".

Στις αρχές του Μάρτη του 1991 η εξέγερση αρχίζει να απλώνεται σε ολόκληρο το Ιράκ. Η αντίδραση της κυβέρνησης Μπους είναι μια αιφνιδιαστική υποστήριξη του καθεστώτος του Σαντάμ. Ο στρατηγός Σβάρτσκοφ έδωσε πολλά στους ιρακινούς στις 3 Μάρτη, όταν συναντήθηκαν στο Νότιο Ιράκ στα σύνορα με το Κουβέιτ, όπου τους επέτρεπε να χρησιμοποιούν ελικόπτερα. Ακόμη και οπλισμένα ελικόπτερα. Οδηγείται κανείς πολύ εύκολα στο συμπέρασμα ότι υπήρξε κάποιου είδους συμφωνία.

"Είπα, ναι, μπορείτε να απογειώσετε τα ελικόπτερά σας. Στη συνέχεια τα ελικόπτερα χρησιμοποιήθηκαν για να καταστείλουν τους εξεγερμένους του βορρά" (Στρατηγός Σβάρτσκοφ). Είναι προφανές ότι οι αμερικάνοι προχώρησαν σε μια απρόσμενη κατάπαυση του πυρός προκειμένου να επιτρέψουν στον ιρακινό στρατό να καταστείλει την εξέγερση.

(Απόσπασμα από το ντοκυμαντέρ: Hidden War Of Desert Storm)

ανοητοκλήρωτες σημειώσεις

ενός ανοητοκλήρωτου πολέμου

Ο πόλεμος συνεχίζεται παντού. Λίβανος, Συρία, η συνήθης ύποπτη Παλαιστίνη, το ισοπεδωμένο Ιράκ και Αφγανιστάν, κεντρική Ασία, στις "βελούδινες" επαναστάσεις των πρώην σοβιετικών κρατών (που φέρνουν χαμόγελα στους δυτικούς ηγεμόνες), στην τσετσενία, σε ολόκληρη την Αφρική, στο "σκέδιο Κολομβία" στη λατινική Αμερική, ακόμα και εδώ στις "ήσυχες" δυτικές μητροπόλεις... Ο Μασαβέλι εξάλλου ήταν ευρωπαίος.

εισαγωγή-εξαγωγή "δημοκρατία" ΑΕ

Ήρθε η ώρα της διπλωματίας, δίδωνε η Κοντολιζα Ράις στον ενεργητικό λόγο της για την επίσημη ανάλυση των καθκόντων της. Το αμερικανικό κράτος δεν κάνει κούρμιον, απλά μετατοπίζεται ξαναδιαβάζοντας την μετά την 11/9 ιστορία του. Έχει ξαναγραφτεί πως οι αδυναμίες της στρατηγικής στο Ιράκ όχι μόνο άγγιξαν τα όρια μιας **δομικής κρίσης στο εσωτερικό των ΗΠΑ** και διατάραξαν τις σχέσεις με τους ευρωπαίους συμμάχους, αλλά και μπλόκαρον οριστικά τον οποιοδήποτε **στρατιωτικό σχεδιασμό ανά τον πλανήτη** αφού ο κύριος βραχίονας της αμερικανικής ισχύος βαλτώνει στην ιρακινή ενδοχώρα. Κι όσο το παιχνίδι κοντραίνει τόσο οι κυρίαρχοι του κόσμου θα νοσταλγούν τη χαμένη συνεργασία και πολυπολικότητα. Για το αμερικανικό κράτος δεν υπάρχει κομμά αλλαγή δόγματος, απλά ελαφρές μετακινήσεις και υποχωρήσεις από την απόλυτη μονομέρεια. Οι επισκέψεις "καλής θέλησης", όπως ονομάστηκαν, τους τελευταίους μήνες αμερικάνων αξιωματούχων ανά την Ευρώπη αυτό το στόχο έχουν, να διασωθούν τις πληγωμένες ευρωπαϊτικές σχέσεις. Ο μονόλογος σταματά και αρχίζει ένας επικοινωνιακός διάλογος, είπες συνοπτικά και παραλίγο αυτοκριτικά η Αμερικανίδα υπουργός εξωτερικών, ξεδιπλώνοντας τα νέα σχέδια του αμερικανικού κράτους. Στη διαδικασία αυτή προοπερνιέται -χωρίς να εγκαταλείπεται- η λογική των **"σταθερών φίλων των ΗΠΑ"** και μετατοπίζεται στην ανεύρεση παγκόσμιων ευκαιριών ή μη συνεργασιών με **"σταθερά συμφέροντα"** για την προώθηση της παγκόσμιας ασφάλειας. Η **εξαγωγή δημοκρατίας**, τίθεται στην ακμή των επιλογών των παγκόσμιων αφεντικών και αποκατά μισοπανικό χαρακτήρα που ξεφεύγει από το γνώριμο ιδεολόγημα των "αξόνων του κακού". Η λέξη δημοκρατία, συνδέεται άμεσα με τη σταθερότητα, την παγκόσμια ειρήνη, με το νεόκοπο δόγμα ασφάλειας και είναι ένα πολύτιμο όπλο: όχι μόνο γιατί αυτή η θεωρία συνέχει όλους τους δυτικούς κυρίαρχους, αλλά και γιατί έχει την ισχύ να κερδίσει κάτι εξίσου σημαντικό, τη νομιμοποίηση των σταυροφοριών στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών. Αν ο φόβος των "παρανοϊκών τρομοκρατών" είναι το ένα κομμάτι που πρέπει να συνέχει τους πρωτοκοσμικούς, το άλλο πρέπει να είναι η αίσθηση του ότι όλα όσα γίνονται (ακόμα και με ατέλειες είτε υπερβολές) αποτελούν τμήμα μιας πράξης απονομής δικαίου σε αυτούς που το στερούνται. Αν μη τι άλλο **η δημοκρατία γίνεται το κύριο εξαγωγίσιμο προϊόν της Δύσης**. Αυτό που χρειάζεται είναι ένα δίκτυο πρόθυμων, αποφασισμένων, πειστικών και ρεαλιστών διανομών. Οπλισμένων με αυτοπεποίθηση, αλαζονεία και έναν hi-tech στρατό....

Γανασχεδιάζοντας τους χώρες στη μέση ανατολή

"το Ιράν αποτελεί προεκχωρημένη θέση τυραννίας στον κόσμο" Νοέμβριος 2004

"η Συρία δεν θα πρέπει να αισθάνεται στο απυρόβλητο των ευρύτερων αλλαγών στη μέση ανατολή" Απρίλιος 2005

Η υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ δε μασάει τα λόγια της και μετράει δυνάμεις...

Η εισβολή στο Ιράκ αποτέλεσε και αποτελεί ένα σημείο μόνο του **ευρύτερου ανασχεδιασμού στη μέση ανατολή**. Και μετά τη "νίκη" των σταυροφοριών άνοιξαν νέες παράμετροι, ασύμφορες τις περισσότερες φορές για τους προσασπότες της δημοκρατίας και της παγκόσμιας ασφάλειας.

Έχει γίνει μάλλον σαφές σε όλους πως ένας βασικός άξονας των αντιπρομοκρατικών εκστρατειών της "λέσχης των προθύμων" ήταν και είναι το Ιράν. Η Βαγδάτι και το σανταμικό καθεστώς απλά πληρούσε όλες τις **ιδεολογικές συνισταμένες** του "αντιπρομοκρατικού δόγ-

ματος". Όχι όμως και όλες τις γεωπολιτικές. Και αν ένα κομμάτι αυτού του πολέμου ήταν η περικύκλωση και απομόνωση του Ιράν πρωτίστως και της Συρίας δευτερευόντως, το "γενεαλογικό" χάος του Ιράκ με τις αντιμαχόμενες εθνικές και θρησκευτικές κοινότητες, η ισχυρή πλέον θέση των σιτών στην κατοχική κυβέρνηση μάλλον ενισχύει παρά αποδυναμώνει τη θέση των αγγιολαδών του Ιράν. Το Ιράν γίνεται μια περιφερειακή δύναμη και παίχτης στο εσωτερικό του Ιράκ. Τα "σταθερά συμφέροντα" των μη σταθερών δυτικών συμμάχων αναλαμβάνουν δράση...

Η σύγκρουση των ευρωπαϊών ηγεμόνων με την αμερικανική αυτοκρατορία (την κριτική και άρνηση των πρώτων για την διαφαινόμενη μεσοπρόθεσμα επίθεση των γεωκαίων της Ουάσινγκτον στο Ιράν) είναι απλά και μόνο **φαινομενική**. Οι "ειρηνοποιοί" ευρωπαίοι δεν θέλουν να συμπαρασυρθούν από την πολεμική ορμή των αμερικάνων φίλων, αλλά και ταυτόχρονα δεν θέλουν να εισπράξουν για άλλη μια φορά τα αποφάνια μιας ενδεχόμενης επέμβασης του αμερικανικού στρατού. Πίσω από τις λεκτικές αμυντικές για το ιρανικό καθεστώς συντηρούνται ταυτόχρονα **κοινές δράσεις**... Δεν είναι ότι απλά οι ευρωενωσίτες ανέλαβαν (με τη σύμφωνη γνώμη του αμερικανικού κράτους) τις συνομιλίες με τους ιρανούς κρατούντες για την ακύρωση του πυρηνικού προγράμματός τους ως **ένδειξη κατευασμού των ΗΠΑ**. Ούτε το ότι αποκρίναν τον ριζοσπάστη ιρακινό σίτη Σαντρ που παίζει το παιχνίδι της Τεχεράνης στο εσωτερικό του Ιράκ. Ίσως το πιο ενδεικτικό είναι το ότι από κοινού με τις ΗΠΑ στρίμωξαν την Συρία, την πιο παραδοσιακή σύμμαχο του Ιράν στην περιοχή (μετά τη δολοφονία τον Απρίλη του Λίβανου του φιλοδυτικού πολιτικού Χαρίρι): με την απόφαση 1559 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, διατάσσεται η αποκώρπωση του συριακού στρατού από το Λίβανο, ο αποπλισμός της λιβανικής και της παλαιστινιακής Χεζμπολά και η ανάπτυξη του λιβανικού στρατού κατά μήκος των συνόρων με το Ισραήλ. Για μια ακόμη φορά στίνεται ένα γαϊτανάκι, πέσεων, υποχωρήσεων, απειλών, χειραγών, χαμόγελων και αεροπλανοφόρων. Η **υψηλή πολιτική** ξεδιπλώνεται πάνω στους λαούς της μέσης ανατολής για να καθορίσει το μέλλον τους. Κανείς δεν μπορεί να ξεγελαστεί. Το δόγμα ασφάλειας, η ιδεολογία του φόβου, η εξαγώνιμη δημοκρατία, τα σχέδια ανοικοδόμησης, οι προληπτικοί πόλεμοι και φυσικά τα πετρέλαια είναι αυτά που πρέπει να επεμβαθούν και να κερδηθούν πάση θυσία. Αυτό που μένει εκκρεμές είναι η καλύτερη τοποθέτηση των δύο εξουσιαστικών μπλοκ σε μια μελλοντική "διευθέτηση" του ζητήματος του Ιράν. Στο πλάισιο τα σταθερά συμφέροντα παρουσιάζουν φυγόκεντρες δυναμικές. Αυτοί είναι οι νόμοι του αίματος. Ταυτόχρονα, η επελαύνουσα δημοκρατία, η ίδια η έννοια της ελευθερίας αφομοιώνεται από τους άμεσα θιγόμενους πληθυσμούς σαν πραγματική απειλή. "Ελευθερία" λοιπόν δεν μπορεί παρα να σημαίνει ταπεινώση και υποταγή... Κι αυτό οδηγεί σχεδόν αυτόματα είτε στη συσείρωση γύρω από τα σκοτάδια της θρησκείας, του έθνους, του αρχηγού. Οποιαδήποτε απόπειρα των κοινωνιών για διεύρυνση της ελευθερίας τους, είτε θα κατασταλεί από τους ντόπιους μηχανισμούς ως ύποπτη για σχέσεις με τον "εξωτερικό εκχρό", είτε τελικά θα οδηγηθεί στην αναδίπλωση, την υποχώρηση και την κοινωνική απαξία. Είναι χαρακτηριστικό, ότι οι (βίαιες πολλές φορές) διαδηλώσεις των τελευταίων χρόνων της νεολαίας στο Ιράν, που διεκδικεί με τους δικούς της όρους την αξιοπρέπεια της ενάντια στην αστυνόμευση της καθημερινότητάς της, έχουν σιωπήσει τους τελευταίους μήνες. Δεν είναι καιροί για προδοσίες τώρα...

ευρωπαϊκά παραμύθια

Τα πρόσφατα αρνητικά αποτελέσματα στα δημοψηφίσματα σε Γαλλία και Ολλανδία για το ευρωσύνταγμα προκάλεσαν μια μικρή αναταραχή στους σχεδιασμούς για την οικοδόμηση του ισχυρού ανταγωνιστικού ευρωπαϊκού πόλου. Πέρα από την κλάση διάφορων ευρωηγεμόνων, οι βάσεις του ευρωπαϊκού οικοδομήματος είναι πανίσχυρες και οι κατευθύνσεις ξεκαθαρές, που κανένα δημοψήφισμα δεν μπορεί να ανατρέψει.

(Ο μόνος που επικαίρεται για τα όσα είναι η ψευτο-αντιευρωπαϊκή αριστερά που προσπαθεί να αποδώσει στην άρνηση γάλλων και ολλανδών χαρακτηριστικά αποκλειστικά και μόνο γενικευμένης κοινωνικής δυσάρεσκειας, ξεκινώντας επιμελώς ότι ο δεξιός και ακροδεξιός λαϊκισμός αποτέλεσε εξίσου πόλο σύσπειρωσης του όμι). Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις βρίσκονται όντως σε αμηχανία, αλλά δεν ξεκινούν το γιατί η ΕΕ υπάρχει: "...ή θα αφήσουμε την Ευρώπη να συρρικνωθεί σε μια απλή ζώνη ελευθερου εμπορίου ή θα επιλέξουμε μια πολιτική Ευρώπη, ικανή να παίξει ένα μεγάλο ρόλο στη διεθνή σκηνή..." διατυμπανίζουν στις Βρυξέλλες. Οι ευρωπαίοι ηγεμόνες θα ξαναβρούν στο άμεσο μέλλον την πούκα που χρειάζονται για να ξαναπροσπαθήσουν να φτιάξουν μια κοινή πλατφόρμα δράσης. Τα ευρωπαϊκά όνειρα εξάλλου δεν πραγματώνονται μονάχα πάνω στις ευρωπαϊκές κοινωνίες, η επιθετικότητα και η αλαζονεία πρέπει να απλωθούν και πέρα από τα ευρωσύντορα. Πρέπει να συνδέσουμε την Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ με εντελώς νέους τρόπους...υπάρχουν τόσες πολλές περιοχές που οι ευθύνες ΕΕ και ΝΑΤΟ αλληλοαγγίζονται", είπε ο ΓΓ του ΝΑΤΟ Γιάσπ Χοπ Σέφερ στα τέλη του Μάη για να υποστηρίξει τις προτάσεις του γερμανού καγκελάρου Σρέντερ για μια πιο αποφασιστική και λειτουργική ευρωπαϊκή συμμαχία. Το δαχτυλό των ευρωπαίων ηγετών δεν δείχνει μόνο το δρόμο της επανασυμφιλίωσης ευρωπαίων και αμερικάνων, ούτε μόνο την υπαρκτή αναγκαιότητα των κυρίαρχων για συνεργασία και τη δημιουργία μιας πραγματικά "πολυπολικής και πολυμερούς" δράσης. Σημαδεύει επίσης και τις αντίστοιχες και κρίσιμες περιοχές και πληθυσμούς ανά τον πλανήτη.

τα Βαλκάνια κερδίζουν χρόνο

"Έτος αποφάσεων για το τελικό καθεστώς του Κοσσυφοπέδιου θα είναι το 2005" Νικόλας Μπέρνς υφυπουργός Εξωτερικών ΗΠΑ, Μάρτις 2005

"Δεν είναι πολύ σαφείς. Αυτήν τη στιγμή δεν έχει κατατεθεί σχέδιο στο τραπέζι. Τώρα κερδίζουμε χρόνο..." Ερκκάρτ Μπούσεκ, επικεφαλής του Συμφώνου Σταθερότητας για τη ΝΑ Ευρώπη όταν ρωτήθηκε για το ποιές απόψεις υπάρχουν για το μέλλον του Κοσόβου, Απρίλης 2005

Τα αφεντικά του κόσμου αυτοσχεδιάζουν στη εδώ γειτονιά. Το "ξαφνικό" ενδιαφέρον τους τελευταίους μήνες για τα Βαλκάνια και για την οριστική διευθέτηση των ανοικτών πληγών, σέρνει ξανά το άρμα της βίας των ντόπων κοινοτήτων. Τους τελευταίους μήνες στο Κόσοβο, οι πολιτικές δολοφονίες, οι διακοινοτικές συγκρούσεις και οι βομβιστικές επιθέσεις δίνουν και παίρνουν συμπαρασύροντας μαζί του τις βαλκανικές κοινωνίες που φαίνεται να μην έχουν κουραστεί από τις εθνοσυνιστώσες, τους στρατούς και το αίμα. Η πληγή στο Κόσοβο δεν λέει να κλείσει και τίποτα δεν προμηνύει ότι η πολυσυζητημένη παραχώρηση ανεξαρτησίας στους Κοσοβάρους θα λειτουργήσει προς την κατεύθυνση της εξομάλυνσης. Για το σερβικό κράτος, που χρόνια τώρα απονομιμοποιημένο, στριμώχνεται από εσωτερικές αδυναμίες και εξωτερικές πιέσεις, η υποχωρητικότητα του μπροστά στην απώλεια του "λίκου του σερβικού πολιτισμού", θα ενισχύσει την εικόνα της νομιμοφροσύνης στους διεθνείς οργανισμούς και τις αποφάσεις τους. Από την άλλη όμως, ζηγιάζοντας το πολιτικό κόστος μιας τέτοιας ενδοτικότητας αλλά και κυρίως υπερασπιζόμενο τους κυρίαρχους εθνικούς μύθους που συνέχουν την σέρβικη κοινωνία (οι ίδιοι μύθοι που την έκαναν τροφή του Μιλόσεβιτς) δεν μπορεί παρά να προσπαθήσει να ανατροφοδοτήσει όλα τα εθνικιστικά συμπλέγματα.

Από την άλλη πλευρά, οι αλληλοσπαράσμενες αλβανόφωνες ηγεσίες του Κοσόβου, εκμεταλλευόμενες τις συγκυρίες που προέκυψαν από την δημιουργία ενός ιδιότυπου προτεκτοράτου μετά τη νατοϊκή επέμβαση, προωθούν κι αυτές την εξόφθαλμη εθνοσυνιστώσα προπαγάνδα την ίδια στιγμή που ανοίγουν τηνγκαλά τους στους ξένους επενδυτές που ακόμα διστάζουν. Το "ανεξαρτησία ή τίποτα άλλο" παντρεύεται με τις πλαστοκολλήσεις διαδόσεις, και οι πραγματικοί οδυνηρές συνθήκες διαβίωσης των ντόπων (ανεργία στο 40%), η γενικευμένη δυσάρεσκεια, εκκρίνεται και εξαπλώνεται στους αλβανόφωνους ηγέτες με ένα καλό διπλωματικό χαρτί για την "αναγκαιότητα" και την επίσημηση της δημιουργίας ισχυρής εθνοκρατικής δόμησης. Ο ορίζοντας των Βαλκανίων παραμένει βαμμένος στο κακό.

"Δεν θα επιτρέψουμε στους τρομοκράτες να απειλήσουν τους αφρικανικούς λαούς, ούτε να χρησιμοποιήσουν την Αφρική ως βάση για να απειλήσουν τον κόσμο" Τζέρι Τζόουνς στην περιοδεία του στην αφρικανική ήπειρο στα τέλη του 2003.

Η δίλωση αυτή είναι και από μόνη της καταδεικτική των προθέσεων του πιο προωθημένου και επιθετικού κομματιού της αντιτρομοκρατικής σταυροφορίας, του αμερικάνικου κράτους. Υπάρχει μια τεράστια πλέον κυριαρχική φιλολογία για το πως οι ασταθείς περιοχές του πλανήτη ή οι περιοχές αυτές με "πολιτικό και δημοκρατικό έλλειμμα" μπορούν να παράγουν το ανεξέλεγκτο, να δημιουργήσουν τις συνθήκες αυτές που θα διαταράξουν την παγκόσμια ειρήνη. Προσχηματικά ή μη, οι αφρικανικές χώρες σκεδόν όλες ανεξαιρέτως πληρούν τις προϋποθέσεις εκείνες για να αποτελέσουν ένα δόσιμο στόχο των πλανητικών αφεντικών. Τα τελευταία χρόνια έχουν αναπτυχθεί στην Αφρική με πρωτοβουλία των ΗΠΑ θεσμικά και στρατιωτικά όργανα (ACOTA- Εκπαιδευτική Βοήθεια για Αφρικανικές Επιχειρήσεις Έκτακτης Ανάγκης, IMET- International Military Education and Training Program, ARP- Περιφερειακό Πρόγραμμα για τη Διατήρηση της Ειρήνης στην Αφρική) που δοκιμάζουν και γεύονται το νέο δόγμα ασφάλειας στις εκεί περιοχές. Αυτό το αυξανόμενο ενδιαφέρον έχει αποτυπώσει το γαλλικό κράτος που παραδοσιακά θεωρούσε την Αφρική σαν την μεγάλη του αυλή, ζωτικό χώρο των συμφερόντων του. Η επέμβαση του γαλλικού στρατού στην Ακτή Ελεφαντοστού τον περασμένο Νοέμβριο, θέλησε πέρα του προφανούς -να διαφεντεύει δηλαδή τα εκεί συμφέροντα του-, να επιβεβαιώσει την κυρίαρχη και επιθετική του θέση στην Αφρική. Στο προηγούμενο τεύχος γράφαμε πως πέρα από τις πληγωμένες ευρωατλαντικές σχέσεις με αφορμή το Ιράκ, τα αντικρουόμενα συμφέροντα των δύο πόλων στην αφρικανική ήπειρο, αυτό που αποτελεί κοινό σκοπό και συμφέρον δεν είναι παρά η θωράκιση και η επιβολή του νέου δόγματος ασφάλειας (όπως βέβαια το αντιλαμβάνεται ο κάθε πόλος, ως πρόεκταση δηλαδή των ζωτικών του συμφερόντων). Και ότι μια επέμβαση για λόγους "ανθρωπιστικούς και σταθερότητας" θα μπορούσε να ξαναζωντανέψει τη συνεργασία ΕΕ και ΗΠΑ αλλά κυρίως να τονώσει την κοινωνικά νομιμοποίηση στο δόγμα του παγκόσμιου ελέγχου που στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών έχει χαθεί. Εξάλλου οι κάτοικοι των πρωτοκοσμικών μητροπόλεων έχουν μάθει να αντιμετωπίζουν και να βλέπουν κάθε κρίση στην Αφρική μέσα από το φίλτρο μιας συμπόνιας και αγανάκτησης που προσομοιάζει με απουσία ήθη. Οι παρακάτω ειδήσεις παρμένες από τις εφημερίδες με απόσταση λίγων ημερών ή μία από την άλλη δεν χρειάζονται μάλλον περισσότερη ανάλυση: "η περίπτωση Νταρφούρ είναι κλασικό παράδειγμα του γιατί Ε.Ε. και ΝΑΤΟ πρέπει να συνεργάζονται σε ανθρωπιστικές κρίσεις" γγ ΝΑΤΟ Γιάσπ Χοπ Σέφερ (26/05/05)

"Οι ΝΑΤΟϊκοί σύμμαχοι συμφώνησαν χτες για τη διεξαγωγή συνομιλιών με την Αφρικανική Ένωση για την παροχή επιμελητικής βοήθειας στην ειρηνευτική δύναμη στην Νταρφούρ, ανοίγοντας έτσι το δρόμο για μια πιθανή πρώτη ανάμειξη της Συμμαχίας σε αφρικανική διένεξη. Αξιοματούχοι του ΝΑΤΟ υπογράμμισαν ότι η υποστήριξη στο έργο της Αφρικανικής Ένωσης δεν συνεπάγεται υποχρεωτικά την ανάπτυξη δύναμης της Συμμαχίας στην ταραγμένη περιοχή του Σουδάν. Ωστόσο, ο εκπρόσωπος του ΝΑΤΟ, Τζέιμς Άσθαουράι, αναγνώρισε ότι "θα είναι η πλέον σημαντική εστίαση ενδιαφέροντος από το ΝΑΤΟ σε ένα πρόβλημα ασφαλείας στην Αφρική" (από τις εφημερίδες 28/04/05)

Το ΝΑΤΟ θα δοκιμάσει για πρώτη φορά στην Αφρική τη Δύναμη Ταχείας Αντίδρασης (από 17.000 άντρες για "κρίσεις" όπου Γης). Σε ευρείας κλίμακας στρατιωτικά γυμνάσια που θα γίνουν ανοικτά των νησιών στο Πράσινο Ακρωτήριο, τον Ιούνιο του 2006, όπως ανακοίνωσε ο ανώτατος στρατιωτικός διοικητής της Συμμαχίας χτες. Η σχετική ανακοίνωση από τον στρατηγό Τζέιμς Τζόουνς θέτει ουσιαστικά ένα τέλος στη διένεξη μεταξύ Ηνωμένων Πολιτειών και Γαλλίας που κατέληξε σε μπλοκάρισμα της αμερικανικής πρότασης στην αρχή της φετινής χρονιάς, να γίνουν οι ασκήσεις στη Μαυριτανία. (από τις εφημερίδες 13/04/05)

Οι καλοί λευκοί δυτικοί πατερούληδες ξαναφάνουν στην Αφρική σαν νέοι ιεραπόστολοι.

Στις 26 Μάρτ έγιναν δύο διαφορετικές αστυνομικές επιχειρήσεις από το βορρά ως το νότο της χώρας, η μια με εντολή της εισαγγελίας της Μπολόνια και η δεύτερη της Ρώμης, με αποτέλεσμα 110 εισβολές σε σπίτια αναρχικών και 10 συλλήψεις. Από την εισαγγελία της Μπολόνια ασκήθηκε δίωξη σε 21 άτομα για "ανατρεπτική ένωση με σκοπό την τρομοκρατία", και 7 σύντροφοι (οι Lucia Rippa, Mattia Bertoni, Elsa Caroli, Teo Tavernese, Marco Foresto, Danilo Cremonese και Valentina Speziale) προφυλακίστηκαν κατηγορούμενοι για συμμετοχή στην οργάνωση "Cooperativa artigiana fuoco e affini" που έχει αναλάβει την ευθύνη για βομβιστικές επιθέσεις από το 2001 και στη συνέχεια ενώθηκε με την Ατυπη Αναρχική Ομοσπονδία. Όλοι επίσης βαρύνονται με την κατηγορία της "ανατρεπτικής προπαγάνδας" για την έκδοση του δελτίου του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού. Ο δικτυακός τόπος όπου φιλοξενούνταν η συγκεκριμένη ιστοσελίδα καταλήφθηκε από ανακοινώσεις της ιταλικής αστυνομίας...

Από την εισαγγελία της Ρώμης -στα πλαίσια της έρευνας για βομβιστική επίθεση στο δικαστήριο του Βιτέρμπο το Γενάρη 2004, αποτυχημένη απόπειρα έκρηξης σε υπηρεσία του υπουργείου δικαιοσύνης στο Βιτέρμπο τον Οκτώβρη 2003 και για τη λεηλασία ενός καταστήματος McDonald's μετά το τέλος διαδήλωσης το Φλεβάρη '99-δόθηκε εντολή για 26 εισβολές σε σπίτια (σε Τορίνο, Λατίνα, Νάπολη, Τεργέστη, Καζέρτα, Φλωρεντία και Βερόνα) και για τη σύλληψη 5 συντρόφων: των Stefano και Massimo Leonardi και της Claudia Cospito, που οδηγήθηκαν στη φυλακή, και των D. Cremonese και V. Speziale, για τους οποίους ένταλμα σύλληψης υπήρχε και από τη Μπολόνια. Κατηγορούνται για "ανατρεπτική ένωση και ένοπλη συμμορία" ως συναντιουργοί στις δύο βομβιστικές επιθέσεις, ενώ ο Massimo κατηγορείται επίσης για τη λεηλασία των McDonalds...

...ΚΕΙΜΕΝΑ, ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ, ΠΡΟΚΥΡΗΞΕΙΣ...

"...ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΜΑΙ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΜΟΥ, ΤΗΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΜΟΥ. ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΙΠΟΤΑ ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑ.... Είμαι αναρχικός, επαναστάτης, αντιεξουσιαστής, στις ιδέες και στις πράξεις μου. Όπως όλοι/ες μας συμμετέχω σε διάφορους αγώνες, όπως σε θέματα αλληλεγγύης για τους κρατούμενους, σε αγώνες ενάντια στις φυλακές, στους κοινωνικούς αγώνες, και δραστηριοποιούμαι τοπικά μαζί με άλλους συντρόφους και συντροφισσες. Ζω, αγαπά, μισώ, όπως όλοι οι άνθρωποι... ΟΥΤΕ ΑΘΩΟΣ ΟΥΤΕ ΕΝΟΧΟΣ... Αθωότητα και ενοχή: δύο έννοιες τόσο προσφυείς στην κρατική δικαιοσύνη. Άδειες λέξεις, κληρονομιά της κυρίαρχης τάξης. Είμαι αναρχικός, εχθρικός προς την εξουσία, τη φτώχεια, την εκμετάλλευση, τα προνόμια, τους πολέμους του κεφαλαίου που προκαλούν την πείνα και το θάνατο, την υποδούλωση των λαών που διεκδικούν τον αυτοκαθορισμό τους... ΟΧΙ ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΣ... Η πείνα, η εκμετάλλευση και η καταστολή είναι ζητήματα πολιτικά... Και ο βομβαρδισμός-δολοφονία χιλιάδων ιρανιανών συνοδευόμενος από την κατάληψη της γης τους, και η σφαγή των παιδοπατινιών, και οι θάνατοι στα ρώσικα ανθρακωρυχεία, και οι μαζικές συλλήψεις των φιλόθλων στα γήπεδα, και οι νεκροί μετανάστες στη θάλασσα, και οι "νόμμες" δολοφονίες συντρόφων; Και όλα αυτά τι είναι; Νόμμες βρωμίες. Πολιτικά του κεφαλαίου. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο λέω ότι κάθε φυλακισμένος είναι πολιτικός κρατούμενος. Διότι είναι θύμα μιας τάξης που τον αφαιρεί κάθε αξιοπρέπεια και κάθε ελευθερία. Που τον βάζουν σ' ένα κελί για να προστατεύσουν τους πανταχού αστούς. ...Το προλεταριάτο ή είναι επαναστατικό ή δεν είναι τίποτα!" (...)

Μάσιμο Λεονάρντι

Μετανάστες νεκροί, εξεγερμένοι στη φυλακή

Την Πέμπτη 12 Μαΐου, πέντε αναρχικοί από την πόλη Lecce συνελήφθησαν, ως κομμάτι μιας ακόμα έρευνας για "ανατρεπτικές οργανώσεις με τρομοκρατικές προθέσεις" (άρθρο 270). Στη βάση αυτής της έρευνας, έγινε έφοδος σε σπίτια και στέκια αναρχικών σε ολόκληρη την Ιταλία. Ο κατελυμένος χώρος Capolinea στο Lecce σφραγίστηκε και υποβλήθηκε σε δικαστικό έλεγχο. Γνωστοί για τη συνεχή και αδιαπραγμάτευτη αντίστασή τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα οποία η γλώσσα του κράτους αποκαλεί "Κέντρα Προσωρινής Παραμονής", αυτοί οι σύντροφοι δημιουργούσαν πολύ μεγάλη ενόχληση. Τώρα που η

κτιπυαία του Κέντρου του Lecce αποκαλύφθηκε τόσο ξεκάθαρα που ο διευθυντής του, ο Πατέρας Cesare Lodese,το συνελήφθη με κατηγορίες περί ατομικής βίας και απαγωγής, τώρα που διάφοροι εγκλειστοί μετανάστες έχουν αρχίσει να εξεγείρονται, με θάρρος και συνέπεια, οι φωνές όσων επανειλημμένα ξεσκεπάζουν τους αρμόδιους και ολόκληρο το σύστημα των στρατοπέδων συγκέντρωσης, φμιώνονται. Αυτοί οι σύντροφοι κατηγορούνται για σωρεία επιθέσεων ενάντια στην περιουσία των διαχειριστών και των χορηγών του Κέντρου στο Lecce, ενάντια στο Essofκ και κάποιες δράσεις ενάντια στην Benneton. Δεν ξέρουμε αν είναι αθώοι ή ένοχοι και δεν μας απασχολεί. Δεν ψάχνουμε γι' αυτά που θεωρούνται δικαιολογημένα στις γραμμές των νόμων κωδικών του κράτους. Αν είναι αθώοι, έχουν την αλληλεγγύη μας. Αν είναι ένοχοι, την έχουν ακόμα περισσότερο. (...)

Για μας, ο καλύτερος τρόπος για να σταθούμε αλληλέγγυοι στους συντρόφους του Lecce είναι να συνεχίσουμε τον αγώνα για να κλείσουν των στρατοπέδων συγκέντρωσης, για να μπλοκαριστεί ο μηχανισμός του εκτοπισμού. Για έναν κόσμο χωρίς σύνορα.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ SALVATORE, SAVERIO, CHRISTIAN, MARINA, ANALISA! ΝΑ ΚΑΕΙ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ!

Αναρχικοί

...Είναι φανερό ότι αυτή η επικείμενη, γαρνιρισμένη με όλον τον ντόρο του αστικού τύπου, αποτελεί ένα ακόμα παράδειγμα δικαστικής σκευωρίας με ανύπαρκτα πειστήρια... Ο στόχος αυτού του σεναρίου είναι να αποθαρρύνει την έκφραση κάθε είδους διαφωνίας, να εγκληματοποιήσει συντρόφους, θέτοντας σε εφαρμογή μια στρατηγική "καμένης γης" ολόγυρα τους. Ξέρουμε πως σε μια κοινωνία όπου τα πάντα είναι αναλώσιμα προϊόντα, η φυλακή είναι το εργαλείο αποτροπής κάθε είδους διαφωνίας, χρήσιμο ως εκέγγυο μιας συναίνεσης, μιας κοινωνικής απάθειας απαραίτητης για τον καπιταλισμό. Θα ήθελαν να είμαστε αξιοθρήνητα ικανοποιημένοι με τα ψέκουλα που πέφτουν από το επίσημο δέπνιο αυτών που βρίσκονται στην εξουσία. Αντίθετα, εμείς αυτό που θέλουμε είναι ένας διαφορετικός κόσμος, ισότιμος και αντιεξουσιαστικός. Οι σύντροφοί μας δέχτηκαν βίανωση επίθεση γιατί στάθηκαν αλληλέγγυοι σε άλλους αποκλεισμένους, εκμεταλλευόμενους, μετανάστες που φυλακίζονται και απελαύνονται γιατί δεν έχουν άδεια, που κλεψιάζονται ως υπάνθρωποι και σκεπάζονται από ένα πέπλο κοινωνικής απάθειας. Η αλληλεγγύη ανάμεσα στους καταπεσμένους είναι αυτό που οι εξουσιαστές φοβούνται περισσότερο, είναι η δυνατότητα που κάνει τη γη να τρέμει κάτω από τα πόδια εκείνων που μας αποκαλούν τρομοκράτες. Σήμερα εκφράζουμε την απόλυτη αλληλεγγύη μας με όσους δέχτηκαν επίθεση και φυλακίστηκαν. Αύριο θα είμαστε και πάλι μαζί τους στον αγώνα, όπως πάντα. Λευτεριά σε όλους τους φυλακισμένους, κάψτε τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές!

Αναρχικοί του Capolinea

Διευθύνσεις κρατουμένων:

-Valentina Speziale : Danilo Cremonese, Casa circondariale di Pescara Via San Donato 2 66100 Pescara -Massimo Leonardi, Stefano Del Moro, Marco Bisesti, Casa circondariale di Roma Regina Coeli Via della Lungara 29 00166 Roma -Lucia Rippa, Casa Circondariale viale L. Settembrini 8 42100 Reggio Emilia -Elsa Caroli, Casa Circondariale via della Rocca 6 47100 Forlì -Claudia Cospito, Casa Circondariale, contrada Ceppala 1 64100 Teramo -Mattia Bertoni, Casa Circondariale, strada delle Novate 65 29100 Piacenza -Tirteo Tavernese, Carcere di Palmi Via Trodio, 8 89015 Palmi (RC) -Salvatore Signore, Saverio Pelligrino and Cristian Palladini are imprisoned at: Casa circondiale Borgo San Nicola 73100 Lecce, Italy

πηγές: αναρχικό δελτίο αντιληνφορήσης #35, Ιούνης 05, athens.indymedia.org, a-infos, FEDERAZIONE dei COMUNISTI ANAR-CHICI, http://www.fdcia.it/fdcaen, Anarchists of Capolinea, neproditó conspiración

"Η επεξεργασία δεδομένων μέσω της εισαγωγής κυκλώματος τηλεόρασης συνιστά επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Τη θέση αυτή έχει δεχθεί τόσο η Αρχή με την οδηγία 1122/2000 όσο και η Ομάδα προστασίας των προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, που έχει συσταθεί βάσει του άρθρου 29 με την γνωμοδότηση 4/2004. Συνεπώς η νομιμότητα της χρήσης τέτοιων συστημάτων πρέπει να εξετασθεί βάσει της αρχής της αναλογικότητας σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό."

"Υπάρχουν, τεχνικά συστήματα που έχουν τη δυνατότητα να συνδυάζουν την καταγραφή εικόνων με τη μελέτη και προβλεψιμότητα της ανθρώπινης συμπεριφοράς, με τρόπο ώστε να μεταβαίνουμε από τη γνωστή μορφή "στατικής" επιτήρησης σε μορφές "δυναμικής-προληπτικής" επιτήρησης."

Τα στοιχεία, που απαρτίζουν το Υποσύστημα 17, παρέχουν στους χειριστές του τη δυνατότητα πρόσβασης σε εικόνα και ήχο από κάθε μία από 293 θέσεις, όπου έχει εγκατασταθεί εξοπλισμός CCTV, καθώς και σε βίντεο από 49 κάμερες της Ελληνικής Αστυνομίας. Κάθε μία από τις 293 θέσεις περιέχει ένα στύλο ύψους 12 ή 8 μέτρων με κάμερα PTZ, ηχείο και μικρόφωνο"

"Περισσότερες από ένα εκατομμύριο κάμερες στη Βρετανία παραδοθούν και καταγράφουν κάθε κίνηση των πολιτών. Βρίσκονται σε οροφές κτιρίων, μέσα σε εμπορικά κέντρα, γύρω από αθλητικά γήπεδα, στο πλάι πολυσύχναστων δρόμων, παντού. Στο Λονδίνο, το Μπέρμιγχαμ, το Νιουκάστλ, Μπόρνμουθ και το Λίβερπουλ."

"Με ιδιαίτερο ζήλο ο "Μεγάλος Αδελφός" της εργοδοσίας κινείται και στα μεγάλα σουπερ μάρκετ. Σύμφωνα με μαρτυρία εργαζομένου, ο Γαλαξίας είχε θεσπίσει ειδικό σώμα ...ντεντέκτιβ που εισέρχονταν στα καταστήματα της εταιρείας ως πελάτες, έχοντας όμως ως απώτερο σκοπό τους, εκτός από την επισημάνση κλεφτών και την καταγραφή του πώς και πόσο εργάζεται το προσωπικό."

Στα "Carrefour" όλοι οι εργαζόμενοι παρακολουθούνται από κάμερες."

"Μια πρόχειρη καταμέτρηση παρεμφερών επεισοδίων αποκάλυψε 18 τουλάχιστον επιθέσεις εναντίον ραδιοτηλεοπτικών συνεργείων από διαδηλωτές και 8 πυρπολημένα οχήματα από τις αρχές του 1991..."

"...τον Νοέμβριο που μας πέρασε 40 άτομα έκλεισαν το δρόμο στη συμβολή Μαυροματαίων & Κοδριγκτώνος, καίγοντας το κουτί μιας κάμερας,... αναρχικοί και αντιεξουσιαστές κατέστρεψαν στο Κερατσίνι-Νίκαια 2 κάμερες κλείνοντας τον δρόμο και μοιράζοντας κείμενα στους περαστικούς... Οι καταστροφές καμερών γίνονται όλο και πιο συχνές σε πολλές γειτονίες της Αθήνας. Η καταστροφή τους γίνεται νυχτερινές ώρες από μικρές ομάδες είτε από περισσότερους συντρόφους με δημόσια δράση και μοίρασμα προκηρύξεων."

"Ας σημειωθεί βεβαίως ότι περίπου 63 από τις κάμερες έχουν καταστραφεί από εμπρηστικές ενέργειες, ενώ περίπου 1.000 ακόμη που ήταν τοποθετημένες σε ολυμπιακές εγκαταστάσεις έχουν μεταφερθεί σε αποθήκες της ΕΛ.ΑΣ. στην Αμυγδαλέζα."

"Στην Ελλάδα αρκετές κάμερες έχουν καταστραφεί με αρχή τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις το 2003, όταν καταστράφηκε ολοκληρωτικά η μια από τις δύο κάμερες στον περίβολο της Βρετανικής Πρεσβείας. Το καλοκαίρι τον Ιούνιο του 2003, κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων ενάντια στη σύνοδο των ευρωπαϊών αρχηγών / κρατών, καταστράφηκε η πρώτη κάμερα "διαχείρισης κυκλοφορίας" στη Θεσσαλονίκη. .Μια από τις πρώτες κάμερες που καταστράφηκαν ήταν και αυτή στο λόφο του Στρέφη (Ιούνιος 2004). Λίγο καιρό αργότερα, στην πολυτεχνειούπολη τον Ζωγράφου, φοιτητές κατέστρεψαν συνολικά εννέα κάμερες μέσα και έξω από τον περίβολο."

"Προκειμένου να διαπιστωθεί ποιοι από τους 518 συλληφθέντες συμμετείχαν ενεργά στα επεισόδια, οι δικητικές αρχές θα καταφύγουν στις σκηνές που έχουν τραβήξει οι κάμερες της αστυνομίας. Θα αξιοποιηθούν επίσης τα πλάνα από τις συμπλοκές που έχουν μεταδοθεί στα ειδησεογραφικά δελτία και τις φωτογραφίες των εφημερίδων."

Μια κάμερα της Αττικής οδού μπορεί να κινείται σε μια σειρά προκαθορισμένων θέσεων, όμοια με έναν φρουρό που περπατά σε σταθερή διαδρομή. Εκτός από τη ρύθμιση προκαθορισμένων θέσεων για κάθε περιοχή στην περιπολία, μπορούν να οριστούν τα χρονικά διαστήματα ανάμεσα στις κινήσεις της κάμερας και η σειρά με την οποία προβάλλεται κάθε περιοχή."

Μία οθόνη μπορεί να ρυθμιστεί, ώστε να εμφανίζει εικόνα από πολλές κάμερες των οδών της Αττικής, τη μία μετά την άλλη. Στην ακολουθία περιλαμβάνονται μία ή περισσότερες προκαθορισμένες θέσεις για κάθε κάμερα. Αυτό επιτρέπει την περιοδική σάρωση ολόκληρης της περιμέτρου των πολλαπλών περιοχών που ελέγχονται, χωρίς να χρειάζεται η παρέμβαση του χρήστη."

Τα τελευταία χρόνια σε εκατοντάδες επιχειρήσεις κάνουν θραύση τα κλειστά κυκλώματα παρακολούθησης. Μάλιστα, οι κάμερες δεν περιορίζονται μόνο περιμετρικά των εξωτερικών χώρων αλλά

ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΕ ΤΙΣ ΚΑΜΕΡΕΣ

επεκτείνονται και μέσα στους χώρους όπου κινείται και εργάζεται το προσωπικό. Τα στοιχεία μαρτυρούν ραγδαία αύξηση, ύψους έως και 200% ετησίως, στις πωλήσεις τέτοιων κυκλωμάτων την τελευταία πενταετία, μόνο στην Αθήνα! Έτσι, ενώ πριν από δέκα χρόνια πωλούνταν 800 κυκλώματα ετησίως, από το '95 και μετά ο αριθμός αυτός τριπλασιάστηκε, φτάνοντας περίπου τα 1.800-2.500 κάθε χρόνο. Στο ίδιο χρονικό διάστημα σημειώθηκε αύξηση έως και 50% στις τοποθετήσεις κυκλωμάτων βιντεοσκόπησης σε μικρές και μεσαίες ιδιωτικές εταιρείες και μεγάλες δημόσιες επιχειρήσεις της Αττικής."

MME

και

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Το τελευταίο κύμα αποκαλύψεων που συντελέστηκε στη δεύτερη μεγαλύτερη επιχείρηση μετά το κράτος, την εκκλησία, αποτελεί χωρίς αμφιβολία τη μεγαλύτερη κρίση αυτού του θεομού στη νεότερη ιστορία. Ένας θεομύς κυρίαρχος από τη στιγμή που η συγκεκριμένη θρησκεία επικράτησε πάνω σε κάθε άλλο θρησκευτικό δόγμα για χάρη της εθνικής συνοχής και ανδρώθηκε νομικά, κοινωνικά και κυρίως οικονομικά. Προσπερνώντας μια στείρα και αδιέξοδη σκανδαλογία έχει ενδιαφέρον να δούμε τα αποτελέσματα αυτής της κρίσης και πώς η ίδια η εκκλησία συνδιαλέχθηκε με τα γεγονότα με σκοπό να μείνει επικοινωνιακά αλώβητη.

Το γεγονός ότι στο στάδιο του καπιταλισμού που βρισκόμαστε οι θρησκείες φαντάζουν παρωχημένες, είναι γενικά αποδεκτό. Σ' ένα παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον όπου η πολιτική και η οικονομία διαχειρίζονται μία αέναη κίνηση εντολών επιτάσσοντας τον πιο ωμό ορθολογισμό κάθε θρησκευτικής πίστης και γενικότερα κάθε είδους μεταφυσική περιορίζεται στο να επιβουλείται συναισθηματικά το όποιο ποίμνιο αλλά και να συνοδεύει ιδεολογικά κάθε κρατούσα ηθική και οικονομία.

Τα παραπάνω χαρακτηριστικά σαφώς ισχύουν και εδώ, μόνο που δεν μπορούμε να μην παρατηρήσουμε κάποιες ιδιαιτερότητες που ενυπάρχουν στην ελληνική εκκλησία πάντα βέβαια σε σχέση με την ευρωπαϊκή πραγματικότητα. Το γεγονός ότι αποτέλεσε πυλώνα της εθνικιστικής συγκρότησης στις απαρχές του ελληνικού κράτους και το ότι διαχειρίζεται αστρονομικά οικονομικά ποσά καθώς και τεράστιες εκτάσεις γης δεν έχει ως αποτέλεσμα μόνο την οικονομική ευρωστία αλλά και την ισχυρότατη κοινωνικοπολιτική εξουσία. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο που δεν ευδοκίμησε ποτέ καμία προσπάθεια ουσιαστικού διαχωρισμού κράτους-εκκλησίας με αποτέλεσμα κάθε εναντιωματική κίνηση ενός κόμματος προς τον κλήρο να περιέχει πάντα ένα συγκεκριμένο πολιτικό κόστος ενώ από την άλλη πλευρά το ποίμνιο υπό τις οδηγίες ρασοφρών καθοδηγητών αποτελεί πάντα ένα υπολογισμο κομμάτι στην εκλογική πύλη για όλα τα κόμματα (κυρίως για το Λ.Α.Ο.Σ όπου παρουσιάζεται ως άμεσος εκπρόσωπος των πιστών).

Υπήρξαν βέβαια και αντιθέτες φωνές ή προς διάφορες κανίσσεις στελεχών της εκκλησίας με στόχο τον περιορισμό της ασυλίας και της αλαζονίας της. Κάποιες φορές, τοπικές κοινωνίες εμφανιζόμενες ως εξοργισμένο πλήθος πιστών τοποθετούνταν ενάντια σε εμπλεκόμενα πρόσωπα του κλήρου σε κάθε είδους σκάνδαλα, πάντα όμως ελεγχόμενα από αντιπθέμενους κληρικούς. Αυτό που διαφοροποιεί το παρελθόν με το τελευταίο μπαράζ των σκανδάλων δεν είναι μόνο το πλήθος των πληροφοριών που διοικητεύθηκαν αλλά και η ιδιαίτερη στάση των Μ.Μ.Ε., ενός άλλου κυρίαρχου θεομού. Κανείς βέβαια δεν θα περίμενε απ'αυτά να προτάξουν μία ευθεία επίθεση σε βάρος της εκκλησίας, όπου θ' αμφισβητούνταν ο όποιος θετικός χαρακτήρας της. Η σειρά των γεγονότων ήταν τέτοια όμως που μετά την εμφανιζόμενη απαξίωση ή οργή της κοινής γνώμης σε ό,τι συνέβαινε, τα ΜΜΕ να παίζουν τον γνώριμο ρόλο του εκτονωτή μέσω μιας άσφαιρης πίεσης. Τα ΜΜΕ διαχειρίστηκαν τα όρια της κρίσης μέχρι το σημείο εκείνου που τα ίδια είχαν ορίσει ως διαδικασία αυτοκάθαρσης. Στην ουσία επέβαλαν συμπεριφορές ώστε η κρίση να μην θίξει τις κυριαρχικές δομές. Παρακολούθησαμε, λοιπόν, ν' απαξιώνονται πλήρως συγκεκριμένοι κληρικοί, όσα όμως και το σύνολο, μιας και κατά την κρατούσα λογική πάντα κάποιον λίγοι μολύνουν έναν κατά τ'άλλα "αναμάρτητο" κλήρο. Εν μέσω ενός κυκλώνα αποκαλύψεων για ροζ σκάνδαλα, παρακρατικές δράσεις και άγρια οικονομικά εγκλήματα και ενώ όλα οδηγούσαν ακόμα και σε ευθεία κατηγορία της ηγεσίας, η "επίθεση" των Μ.Μ.Ε. ήταν, θα λέγαμε, πρωτοφανής αλλά χωρίς ουσιαστικό αντίκτυπο στη δομή και στον σκληρό πυρήνα του κλήρου, που εξιλεωνόταν με την λεγόμενη αυτοκάθαρση καθώς και με ρεπορτάζ για την κοινωνική-

φιλανθρωπική προσφορά του.

Όχι πως τα Μ.Μ.Ε. δεν είχαν τα δικά τους οφέλη. Οι υψηλές θεαματικότητες οδήγησαν κάθε τυκάρπαστο ρεπόρτερ να ψάχνει για κάθε είδους σκάνδαλα, όπου εμπλεκόνταν ρασοφόροι. Δεν ήταν και δύσκολο να βρουν κάτι βγάζοντας από το συρτάρι υποθέσεις που έδιναν έναν δραματικό τόνο στην παρατεταμένη κρίση. Καθίκον κάθε είδους έγκριτου δημοσιογράφου ήταν να εκφράσει την οργή της κοινής γνώμης, με αυτήν βέβαια πάντα απούσα από κάθε διαδικασία αποφάσεων, παρεμβάσεων ή έστω καταγγελιών. Γνώριμος αυτός ο ρόλος, κατά τον οποίο η πραγματικότητα γίνεται διαμεσολαβημένη είδηση και καταναλώνεται ως ένα προϊόν από μία λαίμαργη επικαιρότητα όπου κάθε τι που περνάει αποτελεί μέρος ενός μακρινού παρελθόντος.

Την ίδια στιγμή και ενώ εμπλέκονταν φορείς της αστυνομίας και της πολιτικής στα γεγονότα, κανένας δημοσιογράφος δεν έριξε τα βέλη του στο κράτος που όχι μόνο υποθάλαπε δικούς τους ανθρώπους αλλά και χρησιμοποίησε κάθε μέσο εντός του κλήρου για δικά του διπλωματικά οφέλη (βλ. περίπτωση πατριαρχείου Ιεροσολύμων). Μόνο το (παρά)δικαστικό κύκλωμα δέχθηκε επίθεση, πάντα όμως για υποθέσεις που διαπλέκονταν με τα τεκτονόμενα στο χώρο της εκκλησίας, με τη γνωστή συνταγή: να συλληφθούν όσοι λίγοι εγκληματούν, οι οποίοι ντροπιάζουν ένα "τίμιμο" και "καθαρό" δικαστικό σώμα. Τώρα πώς όλα αυτά τα κυκλώματα για αρκετά χρόνια επιβίωναν, ουδεμία νύξη δεν αποπειράθηκε να γίνει για την τυχόν κάλυψη του κράτους.

Σε ένα κλίμα εκ των προτέρων άσχημο για τον κλήρο έπρεπε να δρομολογηθεί η επικοινωνιακή αντιμετώπιση. Όταν φάνηκε ότι ο έλεγχος χανόταν η ηγεσία του κλήρου ύστερα από (άμεσες ή μυστικές) παρενέσεις στα Μ.Μ.Ε. ανέλαβε δράση. Εμφανίστηκαν λοιπόν τα πιο διακεκριμένα στον επικοινωνιακό τομέα πρόσωπα στα πάνελ των εκπομπών όπου διαμνούνσαν με παρηψία το έργο και το ήθος της εκκλησίας. Η ίδια η κεντρική συνέντευξη του αρχιεπισκόπου θέλοντας να αγγίξει συναισθηματικά τους πιστούς περιείχε ακόμα και συναισθηματικές εξάρσεις. Ένας ολόκληρος μηχανισμός στήθηκε με δικηγόρους-μαϊντανούς, ρασοφόρους εκπροσώπους τύπου, κτλ. Χαρακτηριστικά, κάθε κυριακάτικος λόγος σε όποιον ναό της χώρας, μεταδιδόταν σαν ύψιστης σημασίας άποψη. Πάντα ο ίδιος μύθος με εθνικές προεκτάσεις, ότι βαλλόμαστε από άγνωστες ξένες δυνάμεις και πρέπει να νικήσουμε για το συμφέρον του περιούσιου λαού. Όπως αναμενόταν επήλθε μία σχετική εκτόνωση, με τα όποια ζητήματα να χάνουν τον χαρακτήρα της πρώτης είδησης. Όχι πως επιλύθηκε κανένα θέμα με τις νωχελικές κινήσεις της αστυνομίας για συμμάζεμα. Απλώς η πάντα ζητούμενη κοινωνική συναίνεση απαιτούσε την "αθώωση" ενός τόσο σημαντικού για την εθνική ενότητα θεομού. Επομένως, οι επικρίσεις των ΜΜΕ για τον σκανδαλισμό των πιστών έγιναν παρενέσεις στο "ύψιστο" έργο της Εκκλησίας. Η φθορά στην εικόνα του κλήρου είναι δεδομένη. Η επίλυση, όμως, όλων των προβλημάτων και η αντιστροφή αυτής της άσχημης εικόνας ήδη έχει δρομολογηθεί ώστε να θιχτεί η εικόνα του θεομού αλλά το "είναι" του να περάσει αλώβητο τη συγκεκριμένη κρίση. Μια κρίση της οποίας το ξέσπασμα αιτιολογείται από την πολιτική επιλογή του κράτους να αποδυναμώσει τον παρεμβατικό ρόλο της εκκλησίας στην πολιτική επικαιρότητα. Έτσι κι αλλιώς για τους πιστούς ζητούμενο ήταν η συντήρηση με κάθε τρόπο των συμβόλων της πίστης τους και της υποτέλειας στη "μόνη" και "άθικτη" αλήθεια. Όσο για εμάς, αναγνωρίζουμε από τα διδάγματα της ιστορίας πως κάθε θρησκεία τίθεται πάντα εμπόδιο σε κάθε απελευθερωτικό εγχείρημα αφού η ίδια θέτει τον άνθρωπο υποταγμένο σε μια ανώτερη δύναμη, αδύναμο ουσιαστικά, να απελευθερωθεί από τα δεσμά του. Δεν δε μας μένει λοιπόν, παρά να εναντιωνόμαστε στη φύση ενός ισχυρότατου θεομού, όπως η εκκλησία και να προκαλούμε ρήγματα στην επιβαλλόμενη ηθική του.

η αποκατάσταση

Snuff movies: μικρές ταινίες που δείχνουν ανθρώπους να βιάζονται, να βασανίζονται και να εκτελούνται. Ένα κύκλωμα ανθρώπων, απαγωγών, μαύρης αγοράς, ιντερνετικών διατροφών και βέβαια πολλών εκατομμυρίων συνθέτου το παζλ. Δεν πρέπει βέβαια να ξεχνάμε ότι οι πρωταγωνιστές-θύματα είναι κατά

μίας

τούντας

κύριο λόγο κάτοικοι των πιο εξαθλωμένων γωνιών του πλανήτη. Όλοι βέβαια, ακόμα και η νόμιμη βιομηχανία τούτο καταδικάζουν αυτό το παρακίνημα...

Με δεδομένο τον παραπάνω ορισμό, παρακολουθήσαμε τις τελευταίες μέρες την έκδοση του ντοκιμαντέρ "Μέσα στο βαθύ λαρύγγι" καθώς και την επανέκδοση της τούτας "Βαθύ λαρύγγι". Το ντοκιμαντέρ εξηγεί το πως μια κακογυρισμένη πορνοταίνια του '72 έγινε σύμβολο της σεξουαλικής απελευθέρωσης στην Αμερική, σε μια εποχή που οποιαδήποτε εκδήλωση της σεξουαλικότητας -έξω από τα πρόπονα για την "αναπαραγωγή του είδους"- δεν θεωρούνταν μόνο "αφύσικη" αλλά και ποινικό αδίκημα.

Το "Βαθύ λαρύγγι" γυρίστηκε με κόστος 25.000 \$ και αμέσως απαγορεύτηκε η διανομή του. Έτσι τα κυκλώματα της μαφίας που είχαν επίσης χρηματοδοτήσει την ταινία, ανέλαβαν και την διανομή της. Σε συνθήκες παρανομίας, η ταινία απέφερε περίπου 600.000.000 \$ στους διανομείς της.

Μέχρι εδώ τα πράγματα είναι γνωστά και εξηγούνται και από το ντοκιμαντέρ. Αυτό όμως που δεν υπάρχει στο ντοκιμαντέρ -καί όλα τυχαία- είναι η οπτική της πρωταγωνίστριας Λ. Λάβλεις, η οποία σκοτώθηκε πριν κάποια χρόνια σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα, χωρίς να έχει κερδίσει τίποτα σχεδόν από τα έσοδα της ταινίας. Η ίδια η πρωταγωνίστρια, μετά από κάποια χρόνια, αποκάλυψε το πως γυρίστηκε η ταινία. Ένας από τους παραγωγούς της ταινίας ήταν ο άντρας της ο οποίος ήταν και ο νταβατζής της. Ο ίδιος την υποχρέωσε να πρωταγωνιστήσει στην ταινία. Πολλές σκηνές έχουν γυριστεί με την Λάβλεις να την σημαδεύει όλο πίσω απ' την κάμερα. Όπλο με το οποίο ο ίδιος ο άντρας της την σημάδευε για να την εξαναγκάσει να μπει "πειστικότερα" στο πεισί του ρόλου της!

Η Λάβλεις, όταν μαχώρισε απ' τον άντρα της, ζήτησε και αυτή την απαγόρευση της ταινίας. "Οποίος βλέπει το "Βαθύ λαρύγγι", βλέπει εμένα να βιάζομαι" είχε δηλώσει η ίδια. Όλα αυτά είναι ιστορίες που ούτε στο ντοκιμαντέρ υπάρχουν αλλά ούτε και κανέναν κριτικό ταινιών δεν έκανε τον κόπο να αναφέρει. Η πολυφωνία των media βράκνιασε, οι ελάχιστες εξαιρέσεις αναφοράς σε αυτά τα γεγονότα, μάλλον συντέινει στην περαιτέρω μυθοποίηση της ταινίας, ντύνοντάς την με το πέπλο του μυστηρίου. Η βιομηχανία του θεάματος από αυτά τρέφεται και τρέφει τις ακόρεστες ορέξεις των μεταμοντέρνων θεατών... Η διαφημιστική καμπάνια για την προώθηση του ντοκιμαντέρ αλλά και της πρωτότυπης ταινίας χώρεσε τα πάντα. Τίποτα δεν μπορεί να λεχθεί αυτήν την ταινία που η βιομηχανία του θεάματος ανακάλυψε

σε cult-movie, σύμβολο μιας κακέκτυπης σεξουαλικής απελευθέρωσης.

Έτσι, 33 χρόνια μετά, το "Βαθύ λαρύγγι" ανασύρεται από την αφάνεια ως αισθητικό αξιοπερίεργο για να φέρει κέρδη και στους νόμιμους πλέον διανομείς του που κατέχουν τα δικαιώματά του.

Ταυτόχρονα αποτελεί και την πρώτη ύλη με την οποία επιχειρείται μια αναψηλάφηση των σεξουαλικών ηθών της δεκαετίας του '70 μέσα από μια στρεβλή και κυρίαρχη οπτική.

Αυτή ακριβώς η στρεβλή οπτική φαίνεται να υποβιβάζει την ίδια την ταινία και τον τρόπο που

γυρίστηκε σε άνευ σημασίας ζήτημα. Το ερώτημα: "πως ο βιασμός μιας γυναίκας στην κάμερα μπορεί να οδηγήσει στην απελευθέρωση των ηθών", δεν τίθεται καν. Το αποτέλεσμα είναι να αποκρύπτεται πως πίσω από την εικόνα υπάρχει μια ιστορία βίας και καταπίεσης που η θεαματική διαδικασία αναλαμβάνει να εξαλείψει. Το ότι η ταινία αυτή ντύθηκε με την αίγλη του "προοδευτισμού", απέναντι σε ένα συντηρητικό ηθολογισμό που όχι μόνο σοκαρίστηκε αλλά και επεδίωξε την απαγόρευση της δεν είναι παράδοξο. Όταν ολόκληρες οι δυτικές μητροπόλεις συγκλονίζονταν από τις αρχές της δεκαετίας του '60, από ένα κίνημα διευρυνμένης αμφισβήτησης, που ανάμεσα στα άλλα έθετε ως κεντρικό ζήτημα την απελευθέρωση της σεξουαλικότητας οι απαντήσεις από την πλευρά της κυριαρχίας δεν έλειψαν. Δεν ήταν μόνο οι αναβιώσεις ενός νεοσυντηρισμού στα τέλη του '70, που ήρθαν να πάρουν τη ρεβάνς από τα κοινωνικά κινήματα. Υπήρχε και κάτι πιο υπόγειο και περισσότερο επικίνδυνο. Η χειραγώγηση του "προοδευτισμού", το οριστικό δέσμο των απελευθερωτικών προταγμάτων στην χύτρα του θεάματος, της συνδιαλλαγής, της υποχώρησης. Το σώμα και οι επιθυμίες που ασφυκτιούσαν χρόνια ολόκληρα από τις προταγές μιας χριστιανικής και καθωσπρέπει ηθικής, δέχτηκαν τώρα το σφυγματολόγιο της προόδου, έγιναν το σημείο αναφοράς μιας νέας ηθικής, ενός νέου κανονιστικού πλαισίου, που αναρούσε όλα τα προηγούμενα πρέπει... Η κατεστημένη ηθική έγινε πιο συνεκτική την ίδια στιγμή που οριοθετούνταν ένας χώρος διακίνησης ηθώνης περιορισμένος στην εκτόνωση και την αναπαραγωγή της κοινωνικής παθολογίας χωρίς να απειλούνται η κοινωνική ιεραρχία, οι διακρίσεις και οι αποκλεισμοί. Η κυδαιότητα οργανώθηκε σε σύστημα παραγωγής "ελευθεριότητας" και εξοστρακίστηκε στον χώρο της απαγόρευσης για να βραφιστεί αντισυμβατικότητα, να διεκδικήσει μέρος από την σεξουαλική απελευθέρωση και να υπονομεύσει εντέλει τον τρόπο που η αυτοδιάθεση του σώματος και των επιθυμιών εγγράφεται στην κοινωνική συνείδηση. Ένα όμως δεν άλλαξε και αποτελούσε τη δομή και του "παλιού" και του "νέου": το σώμα δεν σου ανήκει. Από το καθωσπρέπει-σώμα στο σώμα-πράγμα, σώμα-διαχείριση μέγεθος μιας νέας φιλοσοφίας, μιας νέας βιομηχανίας των επιθυμιών, μιας νέας πραγματοποιήσης που συνυπάρχει αρμονικά με τον περιρρέοντα συντηρητισμό.

Σήμερα η πορνογραφία έχει μετατραπεί σε μια νόμιμη και οργανωμένη επιχειρηματική δραστηριότητα που αποφέρει υπέροχα κέρδη για όλους τους συντελεστές της. Οι τριβές μεταξύ της βιομηχανίας πορνό και του μικροαστικού καθωσπρεπισμού ή της χριστιανικής ηθικής δεν μας ενδιαφέρουν. Έτσι κι αλλιώς η ουσία του ζητήματος είναι αλλού. Δεν είναι μόνο η αναπαραγωγή των πιο κατεστημένων ρόλων με τον άντρα-έμβολο και την γυναίκα-τρίψα, η πιο στερεοτυπική απεικόνιση του πόθου, της ηθονής και των ερωτικών επιθυμιών, η ενδυνάμωση των πατριαρχικών προτύπων, η υποταγμένη γυναίκα-κρέας, η χειραγώγηση των φαντασιώσεων... Μην ξεχνάμε ότι το "απαγορευμένο" αυτής της βιομηχανίας και της ιδεολογίας που παράγει, αναγορεύεται σε σημείο αναφοράς του ξεπερασμένου ενοχών και ταμπού. Την ίδια στιγμή που πραγματοποιείται κάποιος, την ίδια στιγμή που αναζητά να ζήσει ένα κομμάτι από το διαφημιζόμενο "πάθος" της πορνογραφίας, την ίδια στιγμή "απελευθερώνεται". Η κοινωνία των απαγορεύσεων κλείνει πονηρά το μάτι... εδώ όλα επιτρέπονται, τα "σκοτεινά πάθη" αφού ενοχοποιήθηκαν τόσο θα βρουν το κομμάτι που αναλογεί στην πιο φτηνή τους εκπονητική πραγμάτωση με όρους και ρόλους καταμερισμένους... Η βιομηχανία της τούτας γεννήθηκε και δυνάμωσε με ένα βιασμό, με ένα πρώιμο snuff-movie. Και σαν βιομηχανία βιασμών πρέπει να την αντιμετωπίσουμε.

FUCK
THE
TEACHERS

Τα βιβλία
έχουν
κλασ
καρτοφάι

ΑΝΤΑΜΑΞΟ
ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ
ΜΟΥ ΜΕ
PLAYSTATION 2
ΠΑΥΣΗΤΕΣ ΣΤΟ
693616

Αγία του πόνου
είναι η εμπόδια!

ΑΔΩΟΡΗΣ

(Σαν θα φέζε μου)
(Α)υτα που δε λω να βω
(Π)ωρα δεις τα κούλα
(Α)φρα δε λω το μωστίλι
(Π)ω κούλα με τα κούλα
(Ο)υτο το κούλα...

ΡΑΝ

ΟΤΟΣ ΚΑΝΕΝ ΑΣΤΕΡ
ΔΕΝ ΕΒΗΛΕΙ ΜΕΝΟ ΤΟΥ
ΕΤΕΙ ΚΙ ΕΤΕ ΘΕΛΕ ΝΑ
ΑΦΕΡΕ ΤΗΝ ΕΥΧΗ ΜΟΥ
ΣΤΗΝ ΑΥΚΑΝΙΑ

Τα Πόβους βίσε οι αλβανικές
και οι αλβανικές τους
αλβανικές τους
ΑΑΑ
αλβανικές
αλβανικές

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΣΑΝΑΒΕΙΣΟΝΑΙ ΕΤΟ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ
ΚΑΙ ΒΛΕΠΕ ΤΩΝ ΗΛΩΝ ΑΝΑΤΕΝΕΙ ΕΚΙΝΟ
ΚΑΙ ΕΝΑ ΣΤΑΥΡΟ ΑΠΕΛΕΥΣΑΖ
ΔΙΚΟΣ ΝΑ ΞΕΡΕΙ ΠΟΙΟ ΔΕΟΝΟΝ ΔΙΑΓΕ

Y ENTIRE
AND MY SOUL

I NEVER KNOWN
JUST WHY YOU
RUN SO FAR

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ
ΕΥΧΟΡΟΛΕΡΜΟΙ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ

ΖΗΤΩ ΑΛΒΑΝΟΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΙΝΗΣ

ΦΑΣΙΣΤΑΚΙ ΧΑΝΕΣΑΙ
ΧΑΝΕΣΑΙ

ΧΡΕΙΣ ΑΥΤΗΣ

σε τοίχους, πανκόκια, κολλόνες, σχολεια, πηλατείες, δρόμους, όλη

ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Υστερα από ανοιχτό κάλεσμα για την πραγματοποίηση πορείας αλληλεγγύης στον αναρχικό Πολύκαρπο Γεωργιάδη ο οποίος δικάζονταν στις 16 Φεβράρη στις Σέρρες, κατέστησε συγκέντρωση και πραγματοποιήθηκε πορεία στις **5 Φεβράρη**.

Η πορεία η οποία ξεκίνησε από την ηλιόστια Μοναστηράκιου αριθμούσε περίπου 400 άτομα. Μέσω των οδών Αθηνάς και Σταδίου και υπό την ασφυκτική επιτήρηση των δυνάμεων των ματ, η πορεία κατέληξε στα Προπύλαια όπου και διαλύθηκε. Κατά τη διάρκεια της φωνάθηκαν κυρίως συνθήματα αλληλεγγύης στον αναρχικό Πολύκαρπο Γεωργιάδη, αρκετά συνθήματα ενάντια στον κοινωνικό έλεγχο και την καταστολή, ενώ την στιγμή όπου η πορεία περνούσε από την οδό Αθηνάς κυριάρχησαν τα συνθήματα αλληλεγγύης προς τους μετανάστες και τα συνθήματα ενάντια στα εθνικά ιδεώδη και τους εθνικούς διαχωρισμούς. Τέλος διαρκής ήταν η αναφορά των πορευόμενων στο δίκαιο της επιθεσης στο αστυνομικό τμήμα του Αγίου Παντελεήμονα -δύο πενήνι μήνες νωρίτερα- όπου είχαν πραγματοποιηθεί βασανιστήρια μεταναστών.

Στις **16 Φεβράρη** ημέρα διεξαγωγής της δίκης του Π. Γεωργιάδη, στις Σέρρες βρέθηκαν περίπου 150 αλληλεγγύη από πολίτες περιοχής της Ελλάδας. Από νωρίς το πρωί, η πόλη θύμιζε φρούριο, καθώς η αστυνομία είχε αποκλείσει σχεδόν ολόκληρο το κέντρο της πόλης. Δυνάμεις των ματ και κλούβες είχαν τοποθετηθεί από νωρίς σε σημεία ελέγχου της πόλης αλλά κυρίως στην ευρύτερη περιοχή των δικαστηρίων, του αστυνομικού τμήματος αλλά και του σταθμού των κελών. Η είσοδος στα δικαστήρια απαιτούσε διπλό συμβατικό έλεγχο, ενώ εντός του κυρίου η παρουσία της ασφάλειας πολεμίσματος της Θεσσαλονίκης δυσκολευόταν να είναι διακριτική και μη προκλητική. Η δίκη διεξάχθηκε μέσα σε κλίμα έντασης, καθώς ο εισαγγελέας και οι δικαστές δεν πείθαν το ακροατήριο για την "συμπλοκή" τους στον "χώρο των αναρχικών", ενώ οι μάρτυρες κατηγορίας (οι περισσότεροι γνωστοί ασφαλίτες της Θεσσαλονίκης) πέρναν συνεχώς σε απροκάλυπτες αναφάσεις. Η διαδικασία τελείωσε αργά το βράδυ, ύστερα από διαρκείς διακοπές και ανακρίσεις του δικαστηρίου. Τελικά στον Πολύκαρπο Γεωργιάδη επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 3 χρόνων και ενός μηνός. Η εκτέλεση της ποινής είχε χαρακτήρα αναστατικό μέχρι τη διεξαγωγή του επελεύου και ο Π.Γ. αφέθηκε ελεύθερος. Υστερα από την ανακοίνωση της απόφασης αυτής, εντός των δικαστηρίων φωνάθηκαν συνθήματα και ξεκίνησε πορεία προς το κέντρο της πόλης η οποία κατέληξε (συνδυάζοντας αστυνομίας) στον σταθμό υπερσυστημάτων Ρεωφορείων από όπου οι αλληλεγγύη-ες θα επιστρέφανε στη Θεσσαλονίκη. Ζητάδες, περιπολικά και κλούβες της αστυνομίας, συνόδευαν -για τις εντυπώσεις- δύο Ρεωφορεία των κελών για κάποια χιλιόμετρα της επιστροφής.

Την Πέμπτη **24 Φεβράρη**, πραγματοποιήθηκε κατάληψη του γαϊήλικού πρακτορείου

ειδήσεων στην περιοχή του Κοιλωνακίου, από 60 περίπου αναρχικούς-ές. Η κατάληψη η οποία είχε διάρκεια περίπου μισή ώρα, έγινε ως κίνηση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές της ACTION DIRECTE στη Γαλλία οι οποίοι στις 26 Φεβράρη θα υπεβάλλαν νέα αίτηση αποφυλάκισης. Στο κτίριο όπου βρίσκεται το γαϊήλικό πρακτορείο ειδήσεων κρεμάστηκε πανό και αναγράφηκαν συνθήματα αλληλεγγύης, ενώ κατά τη διάρκεια της κατάληψης στάλθηκαν e-mail και fax στις φυλάκες όπου βρίσκονται εγκλεισμένοι οι αγωνιστές της ACTION DIRECTE, στο παράρτημα του γαϊήλικού υπουργείου δικαιοσύνης που είναι αρμόδιο για τις φυλάκες στη Γαλλία, στη γαϊήλικη ηγεσία στην Ελλάδα, καθώς και σε δίκτυα και ομάδες του ευρύτερου αναρχικού χώρου στην Ευρώπη και τη Γαλλία. Η κατάληψη έληξε με πορεία η οποία πραγματοποιήθηκε προς τα Εξάρχεια. Το κείμενο το οποίο στάλθηκε και μοιράστηκε κατά τη διάρκεια όλης αυτής της δράσης αλληλεγγύης αναφέρει τα εξής:

"Από την κατάληψη του γαϊήλικού πρακτορείου ειδήσεων στην Αθήνα.

Στα πλαίσια του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας" που διεξάγεται παγκόσμια, πραγματοποιείται στην Ελλάδα μια δεύτερη "ειδική" δίκη για τη δράση του Επαναστατικού Λαϊκού Αγώνα, 14 άτομα κρατούνται σε συνθήκες απομόνωσης καταδικασμένα για τη δράση της 17N και του ΕΛΑ, ενώ το υπουργείο δικαιοσύνης μετέτα την ψήφιση ενός καινούριου αντιτρομοκρατικού νόμου.

Την ίδια στιγμή, το γαϊήλικό κράτος συνεχίζει να κρατά φυλακισμένα τέσσερα μέλη της επαναστατικής οργάνωσης Action Directe, τους Regis Schleicher, George Cipriani, Natalie Menigon και Jean Marc Rouillan. Οι δικαστικές αρχές έχουν ήδη απορρίψει τις αιτήσεις αποφυλάκισης που έχουν γίνει στο παρελθόν, ακόμα και για εκείνους που έχουν σημαντικά προβλήματα υγείας. Στις 26/2 ήλθε η "ποινή φυλάκισης" που όρισε για αυτούς το ειδικό δικαστήριο που συστήθηκε για την εκδίκαση της υπόθεσής τους και οι κρατούμενοι δικαιούνται να υποβάλλουν καινούριες αιτήσεις αποφυλάκισης. Ο λόγος που κρατούνται ακόμα είναι το γεγονός ότι δεν αποκηρύσσουν τη δράση τους αλλά υπερσυστηνται την επιλογή τους να συγκρουστούν με την εξουσία. Είναι ότι ακόμα και μέσα στις "ειδικές συνθήκες" κράτησής τους, που σημαίνει σκληρή απομόνωση και μεταχείριση, αντιστέκονται στη βαρβαρότητα, συμμετέχοντας σε κινητοποιήσεις, ανεργίες πείνας, εκδηλώσεις διαμαρτυρίας κατά του ποινικού συστήματος και κατά των συνθηκών φυλάκισης και απομόνωσης στις γαϊήλικες φυλάκες. Είναι γιατί αποτελούν έναν ακόμα ζωντανό εφάρτη για εκείνους που τους βολεύει να θεωρούν ότι "η ιστορία τελείωσε". Εξέρχοντας τα θύματα τους πεινμένα και μετανωμένα.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ACTION DIRECTE

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ"

Στις 25 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε από τον Θεορίτη συγκέντρωση ενάντια στους εθνικούς μύθους και τα εθνικά ιδεώδη. Η συγκέντρωση έγινε στο δίσκος της αμέσως μετά την μαθητική παρέλαση. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης στην οποία συμμετείχαν περίπου 50 άτομα, διαβάστηκαν από μικροφωνικά αποσπάσματα από ιστορικές ηγίες τα οποία αποδομούσαν τους εθνικούς μύθους για τα "εθνικά" χαρακτηριστικά της "επανάστασης του 1821" και ανέφεραν συνολικότερα τον τρόπο συγκρότησης της "εθνικής ιστορίας" μέσα στα χρόνια από το ελληνικό κράτος. Επίσης κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης μοιράστηκε πολυσέλιδο κείμενο το οποίο μεταξύ των άλλων είχε αναφορές στο ρόλο του σχολείου και των "εθνικών κορμίων" στην παραγωγή και καθιέρωση των εθνικών μύθων και των εθνικών ιδεωδών. Αρκετοί ήταν οι μαθητές που πήρασαν από τον κύριο της συγκέντρωσης και στάθηκαν να διαβάσουν τα τμήνά του είχαν αναρτηθεί στην προστάθιά τους να αναρτηθούν και να κατανοήσουν την παρέμβαση του Θεορίτη. Όπως κάθε φορά μετά από ανάλογες σχολικές παρελάσεις, σχεδόν οι περισσότεροι μαθητές που συμμετέχουν στο παγκύβρι της παρέλασης, στις στρατιωτικές σερπές του δρόμου ή πίσω από την καρδέλα του πεζοδρομίου, γεμίζουν το μαγαζί της περιοχής του άρτους ήλιου.

Κατάληψη του ραδιοφωνικού σταθμού spor-fm πραγματοποιούν περίπου 100 αναρχικοί-ές, δύο ημέρες πριν τον εναρτήτικο αγώνα ποδοσφαίρου μεταξύ των εθνικών ομάδων της Ελλάδας και της Αλβανίας. Τη Δευτέρα 28

Μαρτίου ριόνων, καταλαμβάνεται ύστερα από μικρή πορεία στην Καλήθρα το κτίριο του spor-fm.

Εξω από το κτίριο αναρτάται πανό το οποίο αναγράφει "να τελειώνουμε με τον εθνικό κανιβαλισμό - αλληλεγγύη στους μετανάστες" ενώ παράλληλα πετούν τρικάκια και μοιράζονται κείμενα στους περαστικούς. Την ίδια ώρα από το στούντιο του σταθμού αναμεταδίδεται από τους κατήχητες ηχογραφημένο cd με αναφορές στα γεγονότα και στο παγκύβρι που είχε ξεσπάσει στις

4 Σεπτέμβριον μετά τον ποδοσφαιρικό αγώνα Αλβανίας - Ελλάδας καθώς και το κείμενο της κατάληψης εν' όψει του εναρτήτικού αγώνα. Υστερα από μια ώρα περίπου η κατάληψη τελειώνει και οι συγκεντρωμένοι ξεκινούν μηχανοκίνητη πορεία με κατεύθυνση την ηλιεσία.

Εξακολουθώντας περνώντας από κεντρικούς δρόμους και ηλιεσίες της Αθήνας. Κατά τη διάρκεια της πορείας πετούν τρικάκια και φωνάζονται συνθήματα ενάντια στα εθνικά ιδεώδη και συνθήματα αλληλεγγύης στους μετανάστες που βρίσκονται στους δρόμους.

Το κείμενο της κατάληψης αναφέρει τα εξής:

"Πριν από 7 μήνες, το σαββατόβριο βράδυ της 4 Σεπτέμβριον, η "εθνική αποστολή" του ελληνικού ποδοσφαίρου έχασε από την αντίστοιχη της Αλβανίας στα Τίρανα. Η χώρα αναστατήθηκε και η κοινωνική σύγκρουση που προκλήθηκε από το γεγονός δεν άργησε να βρει στο ρατσισμό όλα τα χαρακτηριστικά που χρειαζόταν για να εκτονωθεί. Ετσι κι αλλιώς, η νίκη αυτή των αλβανών έληξε σε επίπεδο "εθνικών αποστολών" την "φυσική και πολιτισμική" κοινωνική ιεραρχία αμφισβητώντας την αντεπάρταση των ελλήνων. Η νίκη αυτή θεωρήθηκε αυθαίρετα και η γιορτή της βλαστήνια. Και ο ρατσισμός βγήκε στους δρόμους, τις ηλιεσίες και τα καφενεία. Η επικράτεια γέμισε μίσος αγανακτισμένων ελλήνων που ήμουν με κάθε τρόπο στους αλβανούς -αλλά και σε κάθε ενδιαφερόμενο μετανάστη- "hoios είναι το αφεντικό"...

Ένας νεκρός και 300 τραυματίες, μαχόμενοι και δορυμένοι, ήταν το αποτέλεσμα του παγκύβρι. Τα ΜΜΕ ντόπησαν το μυαλό των ελληνοπαθών, οι μπάτσες τους φύλαξαν τις ηλιεσίες (χτυπώντας αλλά και συλλαμβάνοντας μόνο αλβανούς ως πρωταίτιους των επεισοδίων), η ηλιεσφονία τους ημιδοτότησε με την ανοχή της και οι αλβανοί που ανέμιζαν το κόκκινο πανί μετατρέπονταν σε θύματα επί σφαγής.

Αντιοχήν -κι αυτοί για συγκεντρώσεις λόγους- να κυριοτούν ότι πρόκειται για γεγονότα που συνυπάρχουν μετά από ποδοσφαιρικούς αγώνες. Το ποδόσφαιρο με όλη την ιδιαιτερότητά του να επιτείνει τον αποδοισμό, αποτέλεσε απλώς ένα υπόβαθρο, μια "βοήθη" αφορμή για το ξεσπάσμα ενός ρατσιστικού παγκύβρι που αντίστοιχο του δεν συναντάται στην ελληνική ιστορία. Αυτό που συνέβησαν στα γεγονότα του Σαββάτου 4 Σεπτέμβριον είναι ποιά και αφορούν τόσο τα τελευταία 15 χρόνια όσο και τα "εθνικά στοιχεία" της περαστικής χρονιάς.

Μπορεί η διασπρέβση της πραγματικότητας να οργάνει αλλά είναι αναμφισβήτητο αλήθεια πηδόν ότι ο ελληνικός κανιβαλισμός μπόρεσε να απειξεξέθρε στις αποστάσεις της παγκοσμιοποιημένης αναδιάρθρωσης με την καταλήψη "συμβολή" των μεταναστών. Μετά την πώληση του ανατολικού μισού, το μεταναστευτικό ρεύμα από τα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη που κινήθηκε προς την Ελλάδα ηλιετήθηκε στο έδαφος για να αυξηθούν αισθητά όλοι οι δείκτες της κανιβαλιστικής ανάπτυξης. Το κράτος, τα αφεντικά και οι πολιτικοί και κοινωνικοί παραγωγοί συντόνισαν τις δυνάμεις τους για μια ακόμη φορά, ώστε να πετύχουν την μέγιστη ηλιεσία των μεταναστών, κρατώντας τους διαρκώς όμηρους μέσα σε μια θοή και εξαντλητική διαδικασία νομιμοποίησης από τη μια και αποκλεισμού στη βάση ημιεπλήρη δικτύων ρατσιστικών κοινωνικών συμπεριφορών από την άλλη.

Είναι δεδομένο ότι η ξενοφοβία, τα εθνικά ιδεώδη, η φυσική καθάρτητα και η πολιτισμική αυτάρκεια γίνονται εργαλεία ιεράρχησης κοινωνικών ομάδων και συγκροτούν την ιδεολογία του ρατσισμού. Ο ρατσισμός είναι σύμφωνος με την εθνικιστική ιδεολογία, υπολάνθάνει στην ουσία της και υπονομεύει τα προνόμια του αστικού δημοκρατικού ψευδοσυντηρητισμού και ψευδοσυντηρισμού.

Η πραγματικότητα ημιβεβαιώνει ότι

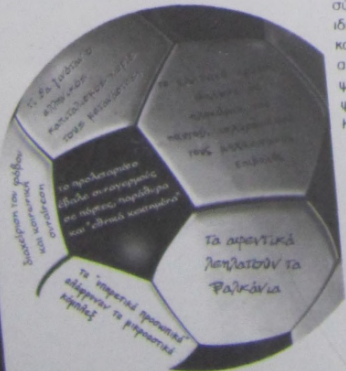
δεν θα μπορούσαν να πετύχουν οι στόχοι του ελληνικού κανιβαλισμού κυρίως την καλήημέρα των "εθνικών στοιχημάτων" και κυρίως τον υποδαυλισμένο ρατσισμό. Από τη μια ο ρατσισμός συντηρεί τους -ωφέλιμους για τα συμφέροντα των κυρίαρχων- ψευδοδικασμούς και τις ψευδοαντισημιότητες μεταξύ των καταπιεσμένων και από την άλλη η ηλιεκήτηση του εθνικού φιλήθους στοκαίει στην καθολική κοινωνική συνείδηση.

Οι εθνικοί στόχοι, τα εθνικά οράματα, τα εθνικά γεγονότα και οι "επιτυχίες" αποτέλεσαν τα νέα σημεία διαμόρφωσης της εθνικής συνόχης μεταρρίθωνοντας έτσι το αμυντικό παρελθόν του "έθνους ανάδελφου" που διαρκώς απειλείται από εξωτερικούς κινδύνους. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη, την τελευταία δεκαετία το "ελληνικό έθνος" ανόηψε, το κράτος άηλιεσε, τα γραφειοκρατικά και καταστατικά του ηλοκάμια παντού, τα εργοστάσια και οι επιχειρήσεις έγιναν "ηοιυεθνικές", οι ήλιες ηλιεθύναν μαζί με την μεσοαστική τάξη, τα "υψηλότερα προσωπικά" αήφονταν τα μικροαστικά κόμνηξ, τα χωράφια ζυνάμεναν και το προλεταριάτο έβριθε συναγερμούς σε πόρτες, παράθυρα και "εθνικά κεκτημένα". Τα ψεύδη που έβριταν από το ηλοόσιο τραπέζι του νεοφιλελευθερισμού ήταν αρκετά για να θράνουν τη ήλικη μεταδοσία μιας εθνικής ημιβεβαιότητας.

Η πορεία αυτή χαρακτηρίστηκε από έναν αναρτήσιμο κυρίως βέβαιο να είναι τυχαίο ότι οι αλβανοί αποτέλεσαν και αποτελούν την συντηρητική ηλιεσφονία μεταξύ των μεταναστών στην Ελλάδα. Οι αλβανοί "εγκλημάτες", οι αλβανοί "σημαιοφόροι", οι αλβανοί "ημιφωροεπιταρτές", η αλβανική "μαρία", η αλβανική "μυρία" κυριαρχούσαν στην ελληνική επικράτεια ως διαρκής απειλή, ως αποδοιομηναίος τρόπος, ως ηλιετισμικό μίσος με προφανή στόχο την κοινωνική τους αποκήρυξη. Οι εκατοντάδες αλβανοί νεκροί στα σύνορα, οι δεκάδες χιλιάδες εξεπτελιζόμενοι στα εργοστάσια και τα χωράφια, οι εξόριστοι από τα καφενεία, οι σκίες στα υπόγεια, τα αήληγμένα ονόματα, οι αήληγμένες ταυτότητες ήταν το αποτέλεσμα αλλά και η προούθηση για τα επεπόμενα του συγκροτού "ελληνισμού". Αυτό τα επεπόμενα δεν τα αμφοβήθηκε κανένα κόμμα, κανέναν μαζικό φορέα, καμία συνδικαλιστική οργάνωση, κανέναν πατριώτη. Οι ημισημίες που αναρτήθηκαν στον εθνικιστικό, τον ρατσισμό και τους φοβιστές δεν το έκαναν για να δώσουν αλήθεια στην ηλιεσφονία αλλά για να την εκθρόνισαν. Και μέσα σε όλα αυτά, αν κάποιος δεν πρόκειται να ξεχάσουν αυτοί είναι οι αλβανοί.

Την περασμένη χρονιά με μια σειρά από "εθνικές αντιπροσωπείες" και "εθνικά στοιχεία", με τον διαγωνισμό της ημισημίας, με το ευρωπαϊκό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου και φυσικά τους οήλιεμους αγώνες, εκτελιεθηκε μια βαθμιαία μεγέθυνση της εθνικής ημισημίας και των σύμφωνων ηορημένων ρατσιστικών χαρακτηριστικών της. Οι "εθνικές ηοίες" ηήγαν καλή αλλά το "εθνικό γεγονός" ηήρασε από την άνοιξη του σε ένα σκληρό φθινόπωρο. Ποιος δεν μπορεί να δει στον αγώνα της 4 Σεπτέμβριον να προβάλλεται όλη αυτή η αναπλήρωση; Η μνήμη των σύμφωνων δούλων από τη μια και το φρέσκο γεγονός των κυρίων τους από την άλλη. Μέσα από την ιδιαιτερότητα που έχουν οι ηοίες των "εθνικών αποστολών" να ενισχύουν το συλλογικό φανταστικό, ο ελληνός είδε τον αλβανό να κερδίζει τον πρωταθλητή Ευρώπης, να αυθαίρετα ημιπροσά στον εργοδότη του, να βλαστήνει αυτόν που του έδωσε ψωμάκι, να χαμογελά υπερηφάνικα μέσα στο καφενείο... Ποιος; Αυτός ο "τελευταίος των τελευταίων".

Στις 30 του Μάρτη έλαμψε ημιπροσά μας τη μεβάν των ποδοσφαιρικού αγώνα στον Πειραιά. Με φόντο τη ήλιεση για αποκάσταση της ελληνικής αναπλήρωσης έλε μέσα έλε εξω από τη ηνιεδα, η ελληνική δημοκρατία θα ηπαρτόζε την ηνιεθητική και αναρτήσιμη της επικρατολογία για να ανοημή τις χρόνιες εθιλιες της. Ετσι δεν κάνουν αήλιεσε όδες οι ηορησμένες ηυίρες σε τέτοιες ηερπύωτες; Δεν ηπορούσε να ξεκάσουμε ούτε τον ένα νεκρό του Σεπτέμβριον ούτε τους 300 τραυματίες. Το ζήτημα, όμως, δεν είναι μόνο αν θα κερδίσουν και ηήλι οι ελληνισαρές στους δρόμους για να ηοήσουν τα θανάσιμα μίσος τους, ούτε μόνο οι αναπλήρες που ηήλι να ηοήν. Δεν είναι το δικαίωμα των αλβανών να ηορημίζονται κάθε νίκη της δικής τους εθνικής αυταπάτης. Το ζήτημα είναι να αποδοί με κάθε τρόπο οι ηιλοστοί διακωμωδικοί μεταξύ των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεσμένων. Και όλοι μαζί κάθε στιγμή και παντού να διαλύουμε τα στρατόπεδο συγκέντρωσης, τα ήλιεμα μεταγωγών, τα κάτεργα της ηιλοηής σκληρότητας, τις -αυτομίες, τους στρατούς, τα σύνορα, να αρνησούμε τους δεσφύτες της κατήχητης ζωής."

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ

ΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

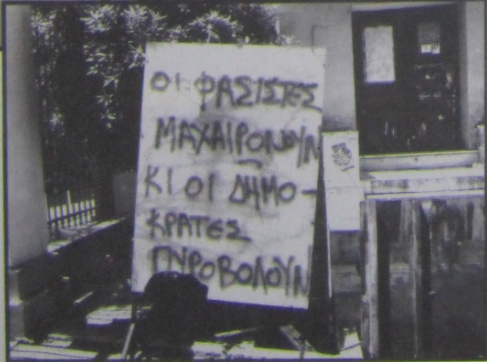
Στις 26 Απριλίου, πραγματοποιείται πορεία στην περιοχή της

Κυψέλης, ύστερα από την επίθεση που δέχτηκε από φασίστες η κατάληψη της Λέδας Καραγιάννη. Συγκεκριμένα, το βράδυ της 19 Απριλίου και κατά τη διάρκεια ανοικτής εκδήλωσης στην κατάληψη, ομάδα 15 παρακρατικών επιτέθηκε με πέτρες και μοιότωψ στο κτίριο της κατάληψης. Κατά τη διάρκεια της επίθεσης τραυματίστηκαν από μαχαίρια δύο σύντροφοι. Την ίδια ημέρα και σε ένδειξη αλληλεγγύης, έξω από το κτίριο της Λέδας Καραγιάννη, συγκεντρώθηκαν περίπου 150 σύντροφοι και συντρόφισσες.

Στις 26 Απριλίου, λοιπόν, και ύστερα από αφήρσα - κάλεσμα που δημοσιοποιήθηκε, πραγματοποιήθηκε

αντιφασιστική-αντακρατική πορεία στην Κυψέλη. Η πορεία ξεκίνησε από την κατάληψη και με τη συμμετοχή 400 περίπου ατόμων κατευθύνθηκε στην κεντρική πλατεία της Κυψέλης και στη συνέχεια επέστρεψε πάλι στο κτίριο της Λέδας Καραγιάννη. Στη διάρκεια της πορείας φωνάχτηκαν αρκετά αντιφασιστικά συνθήματα, ενώ παράλληλα πετάχτηκαν τρικάκια και αναγράφτηκαν συνθήματα. Οι δυνάμεις των ματ ακολούθούσαν την πορεία από τους παράλληλους δρόμους ενώ την στιγμή που κινήθηκαν να προσεγγίσουν το πίσω μέρος της πορείας στο ύψος της πλατείας της Κυψέλης, εμποδίστηκαν από τις πίσω αλυσίδες με την κατάληψη και του πεζοδρομίου.

Στις 10 Μάρ, διοργανώθηκε με κάλεσμα από τους

"αναρχικούς για την πρωτομαγιά",

πορεία στα ηλιόσια των ημερών της πρωτομαγιάς.

Στην πορεία κάλεσαν με ξεχωριστή αφίσα η

"ανοικτή συνέντευξη αναρχικών αντιεξουσιαστών" καθώς και οι "συσπείρωση αναρχικών, αναρχική ομάδα στανis, αναρχικός πυρήνας κοινωνικός πόλεμος, αναρχικός πυρήνας άρνηση, αναρχικός πυρήνας ηλιούπολης, συντρόφισσες/οι".

Στην πορεία συμμετείχαν περίπου 500 άτομα. Η πορεία ξεκίνησε από την ηλιόσια Μοναστηρακίου και μέσω των οδών Αθηνάς και 3ης Σεπτεμβρίου, κατέληξε στην ηλιόσια Βικτωρίας.

Κατά τη διάρκεια της πορείας φωνάχθηκαν συνθήματα και πετάχτηκαν τρικάκια ενάντια στο κράτος, τα αφεντικά και τους φασίστες.

Η πορεία η οποία δέχτηκε την περιμετρική συνοδεία δυνάμεων των ματ, έκανε μια μικρή στάση στη διασταύρωση των οδών 3ης Σεπτεμβρίου και Σοφωμού, όπου επικράτησε μικρή ένταση στη θέα διμοιριών των ματ που φρουρούσαν τα γραφεία της "χρυσής αυγής".

Η πορεία λίγο αργότερα τελείωσε και αρκετοί από τους συμμετέχοντες κατευθύνθηκαν στο χώρο του πολυτεχνείου όπου θα διεξαγόταν συνέλευση.

Λίγες ώρες αργότερα και ενώ πολλοί αναρχικοί-ές βρέθηκαν στο πολυτεχνείο για την πραγματοποίηση συνέλευσης,

στον χώρο του "ιδρύματος" ήταν σε εξέλιξη βιβλιοημεροσάση για την "χαμένη σοσιαλδημοκρατία" με τη συμμετοχή και επώνυμων πολιτικών - πρώην υπουργών.

Στον χώρο του πολυτεχνείου βρέθηκαν και αρκετοί ένοπλοι φρουροί - συνοδοί των βουλευτών.

Ένας από αυτούς, ο Χριστόφορος Πατσιάς, ενώ εκδιωκόταν από τον χώρο του πολυτεχνείου, χρησιμοποίησε το όπλο του.

Ένας σύντροφος τραυματίστηκε στο πόδι. Από την στιγμή εκείνη καταλήφθηκε το πολυτεχνείο και έτσι τα άτομα και οι βουλευτές που ήταν μέσα για την "βιβλιοημεροσάση" βρέθηκαν αποκλεισμένοι.

Πρόκυψε λοιπόν μια άτυπη ομηρία καθώς οι καταλήψεις για να απελευθερωθούν τους βουλευτές απαιτούσαν:

- α) να δημοσιοποιηθεί το όνομα του μπάτσου που πυροβόλησε, β) να πάρει θέση για τον πυροβολισμό η πρωτομαγιά και γ) να γίνει εφικτή η αποχώρηση των καταληψιών.

Την ίδια στιγμή που εντός του χώρου του πολυτεχνείου πραγματοποιούνταν διαρκείς συνελεύσεις για τον προσδιορισμό των επόμενων κινήσεων,

στην ηλιόσια των Εξάρχειων συγκεντρώθηκαν περίπου 200 άτομα.

Τελικά αργά το βράδυ η κατάληψη έληξε με μικρή πορεία από το πολυτεχνείο στα Εξάρχεια.

Υστερα από μια σειρά συνελεύσεων για το ζήτημα των παρακρατικών επιθέσεων διοργανώθηκε κεντρική πορεία ενάντια στο κράτος, στα μπε και τους παρακρατικούς. Στην πορεία κόπησαν και συμμετείχαν με ξεχωριστό μήλο, διαφορετικό περιεχόμενο και πολιτική στόχευση, κομματικές οργανώσεις και συνέλευση αυτόνομων-ελευθεριακών, οι οποίοι δεν συμμετείχαν στις συλλογικές αυτοοργανωμένες διαδικασίες και τις συνελεύσεις που προηγήθηκαν της πορείας και ήταν αυτές που διαμόρφωσαν το περιεχόμενο της πορείας και ανέλαβαν την ευθύνη του καλέσματος. Στις

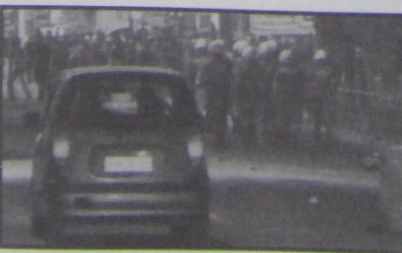
19 Μάρ, Ροινό, 2500 περίπου άτομα συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Βικτωρίας και ξεκίνησαν πορεία προς τα προνήλια μέσω των οδών 3ης Σεπτεμβρίου, Δερβινί, Πατισίων και Ακαδημίας. Κατά τη διάρκεια της πορείας φωνάχθηκαν και αναγράφηκαν πορτρίτ αντιφασιστικά και αντικρατικά συνθήματα, ενώ είναι γεγονός ότι η αστυνομία παρακολούθησε την πορεία από εκατοντάδες μέτρα μακριά. Πορτρίτ από τους περαστικούς έδειχναν ιδιαίτερο ενδιαφέρον προσπαθώντας να κατανοήσουν τους λόγους και το μέγεθος της πορείας. Στο ύψος της πλατείας Κόνιγγος, στη θέα των γραφείων του ΚΚΕ, φωνάχθηκαν συνθήματα ενάντια στα κόμματα ενώ αρκετές ήταν οι κάμερες στα προαύλια τραπεζών οι οποίες καταστράφηκαν ή ακριτυλθηκαν. Μετά το τέλος της πορείας, πορτρίτ ήταν οι συγκεντρωμένοι οι οποίοι χρησιμοποίησαν το "μετρό" για την αποχώρησή τους από τα προνήλια. Σε κάποιους σταθμούς του μετρό φωνάχθηκαν συνθήματα, πετάχθηκαν τρικάκια και καταστράφηκαν κάμερες παρακολούθησης.

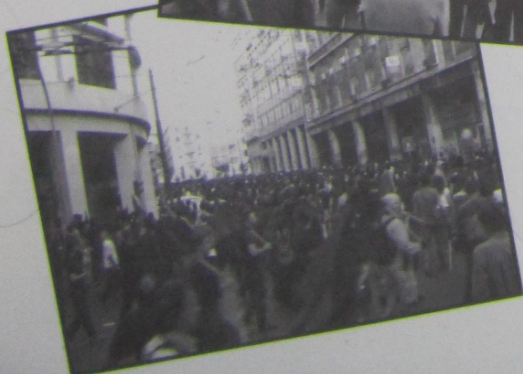
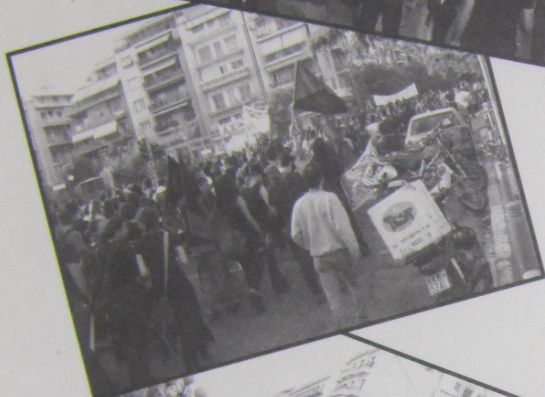

Λίγο μετά το τέλος της πορείας επίσης, ξεκίνησαν επιθέσεις σε τράπεζες και δημοσίες των ματ στα Εξάρχεια. Η αστυνομία έκανε εκτεταμένη επιχείρηση "εγκαθάρσις" στην ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων με τόνους χημικών, μαζικές προσαγωγές και συλλήψεις ατόμων που είχαν την στιγμή βρίσκονταν στην περιοχή. Πολιτικοί και κοινωνικοί χώροι περικυκλώθηκαν από ασφαιλτες, δημοσίες εισεβλήσαν σε καφετέριες και συνέλαβαν άτομα και συντρόφους αφού προηγήθηκαν επιτόπου αναγκωρίσεις από κουκουλοφόρους ασφαιλτες με την αιτιολογία της "συμμετοχής στην πορεία" και αφού ακολούθησαν φωτογραφίσεις των συλληφθέντων με κινητά τηλέφωνα μπάστων, ενέδρες στήθηκαν από ένστολους στο ρόφο του Στρέφη και σε άλλα πάρκα και πλατείες των Εξαρχείων. Τέλος πραγματοποιήθηκαν και εισβολές μπάστων σε δύο σπίτια συντρόφων με παραβιάσεις των εισόδων τους. Τα Εξάρχεια το βράδυ εκείνο θυμίζουν ζώνη κατοχής.

Τα μεσάνυχτα της ίδιας ημέρας πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης στους 141 προσαχθέντες, έξω από το κτίριο της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Αττικής. Η συγκέντρωση διαλύθηκε ύστερα από την επέμβαση των ματ και την ρίψη χημικών προς τους 300 περίπου συγκεντρωμένους οι οποίοι καταβλήθηκαν προς την ιατρική σχολή.

Την επόμενη ημέρα (20 Μάρ) περίπου 250 άτομα συγκεντρώθηκαν από νωρίς το πρωί στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων, σε ένδειξη αλληλεγγύης στους 17 συλληφθέντες της προηγούμενης ημέρας. Η παραμονή των συλληφθέντων έγινε τελικά αργά το μεσημέρι, αφού η αστυνομία έστησε ολόκληρο σχεδίο έτσι ώστε να αδειάσουν τα δικαστήρια από τον συνήθη κόσμο που παρευρίσκεται στην περιοχή και να μην καταφέρουν οι συγκεντρωμένοι να έχουν οπτική επαφή με τους συλληφθέντες την ώρα της απόφασής τους. Το γεγονός αυτό δεν εμπόδισε τους συγκεντρωμένους να εκδηλώσουν κατά τη διάρκεια ολόκληρης της ημέρας την αλληλεγγύη τους στους συλληφθέντες με συνθήματα. Αργά το απόγευμα και αφού οι συλληφθέντες πέρασαν από τον εισαγγελέα, έγινε γνωστό ότι 11 από τους 17 είχαν κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος και ήπιαμελήματος ενώ οι υπόλοιποι 6 αντιμετωπίζουν μόνο κατηγορίες σε βαθμό ήπιαμελήματος. Οι "11" διατάχθηκε να κρατηθούν μέχρι την Δευτέρα 23 Μάρ και την Τρίτη 24 Μάρ όπου θα περνούσαν από ανακριτή (οι "δέκα" την Δευτέρα και ο "ένας" την Τρίτη) ενώ οι "6" αφέθηκαν ελεύθεροι μέχρι την Παρασκευή 27 Μάρ όπου επίσης θα έπρεπε να παρουσιαστούν στον ανακριτή.

Στις 23 Μάρ

Ποινόν, πραγματοποιήθηκε νέα συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων από 250 περίπου άτομα.

Από νωρίς το πρωί στα χέρια των συγκεντρωμένων κυκλοφορούσε το κείμενο που είχαν εκδώσει τις ημέρες κράτησής τους οι συλληφθέντες και το οποίο ανέφερε τα εξής:

"ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΤΗΣ 19/05/2005:

Μέσα σε ένα κλίμα προκλητικών επιθέσεων και κυνηγημάτων από φασίστες σε χώρους, στέκια, καταλήψεις, πανεπιστήμια αλλά και τον τραυματισμό συντρόφου από τον πυροβολισμό του αστυνομικού φρουρού μέσα στο χώρο του πολυτεχνείου, ήρθε σαν ανάντηση η μαζική πορεία της 19/5 στο κέντρο της Αθήνας.

Αυτή η δυναμική ανάντηση ενόχλησε το κράτος και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του, αναγκάζοντας το να θέσει σε λειτουργία τόσο τις συνήθεις τρομοκρατικές πρακτικές του, όπως τυφλές προσαγωγές, συλλήψεις, εξισοδαρμούς και ψυχολογική βία, όσο και νέες πρακτικές όπως οι θραυστάτες εισβολές σε καφετέια, μπαρ και σινιά φωτογραφίζοντας.

Βιντεοσκοπώντας και προσάγοντας όλους τους παρευρισκόμενους, μοιράζοντας "ηλεκτρίδια" αδιακρίτως. Κορύφωση αυτής της επίθεσης είναι η συμμόρφωση των θεσμικών προσώπων της δικαιοσύνης με τη γενικότερη αντιτρομοκρατική ουσία. Η ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης εφαρμόζεται. Διώκεται ποινικά και δέχεται φρονητική δίωξη οποιοσδήποτε δραστηριοποιείται κοινωνικά ή οποίος βρεθεί σε μια "κόκκινη" ζώνη όπως τα Εξάρχεια. Η δίωξη αυτή παίρνει σάρκα και οστά προσάπτοντας κατηγορίες κακουργηματικού χαρακτήρα με ελλειψίστα στοιχεία και κατασκευασμένες καταθέσεις αστυνομικών που θεωρήθηκαν αδιαμφισβήτητες από την εισαγγελία.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ ΔΕΝ ΘΑ ΜΑΣ ΚΑΜΨΕΙ.

ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ!

Οι συλληφθέντες της 19/05/2005"

Η αστυνομία αυτή τη φορά είχε φροντίσει να φέρει τους συλληφθέντες στα κατεχόμενα δικαστήρια πολύ νωρίτερα από ότι συνήθιζε και πολύ νωρίτερα από το κάλεσμα για συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια το οποίο είχε δημοσιοποιηθεί σε δικτυακό κόμβο τις προηγούμενες ημέρες. Τελικά, αργά το απόγευμα και οι "10" αφέθηκαν ελεύθεροι. Σε τρεις ζητήθηκε χρηματική εγγύηση 3.000 ευρώ για τον καθένα, σε άλλους τρεις επιβλήθηκαν περιοριστικά μέτρα (εμφάνιση στο τμήμα κάθε μήνα κ.ά.)

ενώ οι υπόλοιποι αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς κανένα περιοριστικό μέτρο ή χρηματική εγγύηση.

Οι "συλληφθέντες" εξήλθαν από το κτίριο του ανακριτή και έπεσαν στις αγκαλιές των φίλων και συντρόφων που παρέμειναν μαζί με όλο κόσμο μέχρι εκείνη την ώρα συγκεντρωμένοι στον αήλιο χώρο των δικαστηρίων.

Ακολούθησε μικρή πορεία προς την έξοδο των δικαστηρίων.

Την Τρίτη 24 Μάρ,

αφέθηκε ελεύθερος και ο "εντάκατος" των συλληφθέντων χωρίς κανέναν περιοριστικό όρο ή χρηματική εγγύηση, ενώ την Παρασκευή 28 Μάρ ελεύθεροι (χωρίς πάλι κανέναν περιοριστικό όρο ή εγγύηση) κρίθηκαν από τον ανακριτή και οι "6" με τις "ήπιαμεληματικές" κατηγορίες.

ΟΤΑΝ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ Ταξίδι στα συνώνυμα ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΕΠΙΘΕΤΩΝ, ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

πάντα αγέλαστοι,
όταν κοιμούνται αγριεύονται,
με το βλέμμα των "αγράμματατων",
εξουθενωμένων από την αγωνία και την ανάγκη,
με τον άνεμο της δυστυχίας και το θρόισμα της απόγνωσης,
και την απορία, την αμηχανία,
μια θλίψη σα θυμός που ασφυκτιά,
ξεπεσμός χωρίς ντροπή,
την ντροπή την έπνιξε η ταλαιπωρία,
όλα ακροβατούν πάνω στον τεντωμένο φόβο,
στη φρίκη που πρέπει να μείνει πίσω,
μούχτισμα από τις απώλειες,
οι βιαστικοί αποχωρισμοί που τρυπώσαν στα όνειρα,
φθόνος για την ατυχία,
και ένα δάκρυ πάντα διαθέσιμο,
η ακατάληπτη ευγένεια των εκτεθειμένων,
η ελπίδα πεθαίνει πάντοτε πρώτη,
έρημοι,
αλλά ίσως ζωντανοί σε μια μετά θάνατον ζωή,
καρτερούν το άγνωστο,
με τη μνήμη στην κόλαση,
και τα κότσια στο μέλλον,
ψηλαφούν με κρυμμένη περηφάνια
τον μονόδρομο της ξενιτιάς,
παραβιάζοντας με νηφάλιο θράσος,
φάχνοντας τις προσδοκίες,
έχουν ήδη χάσει

ΣΤΟ ΧΑΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

της φύχραιμης λεηλασίας,
με διωγμούς, βομβαρδισμούς, βασανιστήρια, θρήνους, πείνα,
γνωρίζουν το ρήμα εγκαταλείπω,
ανάμεσα σε συμφορές και συντρίμια,
σε κάποια ανατολή της απόφασης,
με οδοιπορία έως το πέραςμα,
ή με τη θάλασσα, να αποπλέουν από μια αποβάθρα,
στην απαραίτητη μεσόγειο,
με τα ναύλα των δούλων στο χέρι,
με τον προορισμό τους στα χέρια του έμπορου και της τύχης,
λέμβος, λιμάνι, νύχτα, ξεφεύγω, πλοιάριο, σωσίβιο, βουλιάζω, πνιγμός ή γλιτώνω, σώζομαι, φυγή,
αποβιβάζομαι γυμνός,
έσχατοι χωρίς κραυγές στην ησυχία των συνόρων,
κρυμμένοι,
σε μάταιο καταφύγιο,
και την αγριάδα των κυνηγημένων

ΟΙ ΑΚΤΕΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΟΛΩΝ

ξανά στις όχθες της αδικίας,
στην πολιτισμένη ευγένεια της απαξίας,
στον περίφρακτο κι ακατ-ανόητο αποκλεισμό,
στην φτωχή γλώσσα της αποξένωσης,
στην παθογένεια της δημοκρατίας

ΣΤΟΝ ΒΑΡΕΤΟ ΜΟΝΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΝΤΟΠΙΑΣ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑΣ

να ένα νέο πρόσωπο των άλλων,
με τους κανόνες τους να είναι αντικανονικοί,
τουλάχιστον ενοχλητικοί με το εκβιαστικό πρόβλημα τους,
αταίριαστοι με την ομοιογένεια των εθίμων,
διαφορετικοί από μας ακόμη και στην άκρη της θλίψης τους,
ένα ζήτημα που πρέπει να λύσουν οι αρμόδιοι,
ένα θήραμα για τις Αρχές,
κατώτεροι αφού μπορούμε και τους κρίνουμε,
μια ανεπιθύμητη μαρτυρία,
ένα μηδέν που κατάφερε να αποδράσει από το τίποτα,
οι χειρότεροι ξένοι χωρίς διαπιστευτήρια,
αντικείμενα που διεκδικούν την αξόδευτη περιφρόνηση,
πρόθυμοι σκλάβοι που δεν τους ζήτησε κανείς,

για την εξουσιαστική πραγματικότητα ο πρόσφυγας είναι ο ΕΣΧΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ο ΕΣΧΑΤΟΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΣ

ΣΤΟΝ ΒΑΡΕΤΟ ΜΟΝΟΛΟΓΟ ΤΩΝ ΝΤΟΠΙΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΩΝ

το μεγάλο πρόσχημα της ανθρωπιστικής βοήθειας,
γι' αυτούς που είναι αντίκρυ,
για τον ορισμό του αξιοθρήνητου,
ένα αποχρυστικό χάδι για τους άπορους,
αφήνοντας άθικτο τον πολιτισμό της διάκρισης,
τον καθυστερητισμό της ελεημοσύνης,
διαιωνίζοντας τις παράλληλες μοίρες,
γέρνοντας το "μεγαλείο" τους προς τους φουκαράδες

ΓΕΛΙΑ ΑΠΟ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑΤΑ

πώς καταφέρνουν οι κολασμένοι τη διέλευση των συνόρων;
έλεγχοι που παλινδρομούν ανάμεσα στην αυστηρότητα και την ανυπαρξία,
με την αστυνομία να παίρνει τα ποσοστά της,
και να στέλνει με το άλλο της πρόσωπο στο αυτόφωρο
με ύφος αναπόφευκτης απέλασης,
υπάλληλοι γελάν μπροστά στα δικαιολογητικά,
στις αιτήσεις ασύλου,
μπροστά στους δέσμιους,
γέλια από συρματοπλέγματα,
έγκλειστοι πρόσφυγες,
εκλιπαρώντας φαντάσματα δικηγόρων,
εθνικότητα με νοήματα,
υπηκοότητα για να είσαι κάπου υπήκοος
ροζ κάρτα στην καλύτερη,
μια ροζ παράταση του λαθραίου,
η καταστολή δεν έχει εθνικότητα, έχει μόνο χειρονομίες,
κάποιος ξενώνας ή παράπηγμα,
ένας περιορισμός χωρίς προθεσμία,
ουρά για κάποιο συσσίτιο,
ψυχρότητα λέξη σε όλες τις κλίσεις

θα μπορούσε να είναι ένα ατελείωτο
ΤΕΛΟΣ για τους πρόσφυγες

αν δεν υπήρχε ένα ακόμη συνώνυμο στη γλώσσα μας που ασφυκτιά μαζί με την ελευθερία και την αξιοπρέπεια
ενάντια στην ύβρι της εξουσίας
Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ο άνθρωπος, κάποιες στιγμές
ο άνθρωπος, κάποιες στιγμές
είναι κύριος της μοίρας του.
είναι κύριος της μοίρας του.
Τα σφάλματά μας, κάποιες στιγμές
Τα σφάλματά μας, κάποιες στιγμές
βρίσκονται καθόλου στη μοίρα του.
βρίσκονται καθόλου στη μοίρα του.
αλλά στα πράγματα ημετέρες ψυχές
αλλά στα πράγματα ημετέρες ψυχές
μας. βρίσκονται καθόλου στ' άστρα,
μας. βρίσκονται καθόλου στ' άστρα,
αλλά στις προσκυνημένες ψυχές
αλλά στις προσκυνημένες ψυχές
μας.
μας.